AUDREY WEIGH

Anotimpul i *iubirii*

Traducerea şi adaptarea în limba română de: CECILIA IONESCU

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Formidabila lovitură de coarne în zidul stâncos provocă vibraţii surde şi Anne ridică brusc capul. Lua notiţe, aşezată turceşte într-un contrafort protejat, de unde admira vederea magnifică mângâiată de vânt şi de soarele care se răsfrângea pe întinderile de zăpadă.

Loviturile răsunară din nou; aparent, berbecul singuratic nu-şi găsea odihna. Anne se ridică dintr-o mişcare suplă şi se lipi de perete. Observă o potârniche albă de stâncă, având ciocul alb, ciugulind o arginţică înflorită şi ezită s-o fotografieze, considerând că zgomotul aparatului putea face berbecul să fugă, iar comportamentul său foarte deosebit o interesa cu prioritate.

Zguduitura din munte continua fără oprire, părând un zgomot de topor care dobora un arbore. Brusc, un picior îi alunecă pe lichenul umed. Nişte pietricele căzură în prăpastie şi Anne de-abia se ţinu de un arbust. Oftă uşurată, sperând că nu tulburase animalul pe care-l urmărea de zile întregi. îmbrăcase nişte blugi din catifea verde-închis şi o vestă din piele de căprioară în tonuri arămii care dispăreau în peisaj, căci ştia că vederea reprezenta punctul forte al animalelor cu coarne. Avea o acuitate de zece ori superioară celei a omului şi dacă berbecul o repera, va dispărea cât ai clipi din ochi.

Puse un genunchi pe pământ şi scoase un obiectiv din geantă. O marmotă cu burta galbenă, care dormea la soare, se trezi brusc şi-şi aţinti asupra Annei ochii ca alunele. Tânăra femeie se rugă ca fermecătorul animăluţ să nu înceapă să ţipe, dar spre marea sa uşurare, se retrase încet înainte de a fugi urcând cu agilitate prin mărăcinii care creşteau din abundenţă pe pământ şi

dispăru.

După ce-şi înşurubă telescopul, Anne scrută toate cavităţile din stâncă şi în cele din urmă descoperi animalul uimitor pe care-l urmărea cu regularitate. Se afla chiar sub ea. Cântărea o sută cincizeci de kilograme şi se fălea cu o crupă albă şi o coadă neagră. Pentru micul dejun se refugiase pe o pajişte cu iarbă verde şi flori sălbatice, pe care o străbătea un pârâu limpede ale cărui maluri argiloase reţinuseră sarea, extrem de apreciată de turmele de oi.

Dar în acea clipă, berbecul uitase plăcerile mâncării bune; era foarte absorbit de treaba sa. Hipnotizată, Anne îl observă dând lovituri puternice într-un bloc de granit. Totuşi, se gândi tânăra femeie, luna iunie nu corespundea deloc cu sezonul dragostei pentru ovinele din Munţii Stâncoşi. Ele se împerecheau din octombrie în decembrie şi acest gen de comportament era tipic masculilor care îşi marcau teritoriul.

Făcu câteva fotografii şi se rezemă cu spatele de stânca scăldată în soare. Apoi îşi deschise carnetul de notiţe şi începu să-şi însemne observaţiile cu scrisul său mic, distinct şi rotund. Se întrerupse, tulburată de loviturile surde care se reluară mai tare. Se îndepărtă tot mai mult de observaţiile obiective pe care încerca să le adune în zadar şi mintea sa de om de ştiinţă fu perturbată de stări sufleteşti personale.

Un lucru era clar: chiar într-o specie de animale ale cărei cicluri erau previzibile ca schimbarea anotimpurilor, anumiţi indivizi, prin comportamentul lor inexplicabil, călcau regulile şi repuneau totul în discuţie. Acest berbec singuratic care fugise din turma care păştea vara pe înaltele păşuni alpine şi îşi exprima brutal dorinţa de o femelă în acea perioadă a anului, ridiculiza cei mai competenţi oameni de ştiinţă.

Anne Holdenfield, o biologă de douăzeci şi nouă de ani, care pierduse prea des în dragoste şi se călise, protejându-şi sensibilitatea de lumea exterioară şi dând uitării lista tertipurilor sentimentelor de dragoste, se

enervă din cauza indispoziţiei care o cuprinse la spectacolul animalului în perioada de rut. Zâmbi de stupiditatea sa şi-şi oferi faţa soarelui, lăsând aerul plăcut să-i calmeze curiozitatea inexplicabilă.

O studentă încântătoare, cu tenul alb şi roz, al cărui păr auriu-deschis flutura pe umeri, trecu cu un mers studiat cu grijă prin faţa barului la care cinci bărbaţi se răcoreau recurgând la bere rece. Greg Fisher îl imită pe lupul din Tex Avery, lovindu-se cu capul de perete. Colegul şi prietenul său, Al Kanook, izbucni în râs, luându-l de braţ.

— Mai târziu, bătrâne frate, mai întâi trebuie să ne dai răspunsul.

Greg îşi desprinse cu regret privirea de la fata de vis, goli paharul şi-şi aprinse o ţigară de la mucul celei pe care tocmai o terminase.

— Copii, vorbiţi prostii.

Îşi plimbă privirea în jur, peste Al şi cei trei studenţi aşezaţi la masă cu el.

— Şi de unde aţi scos această poveste?

A.J. Bertram îşi încrucişă braţele şi-l privi cu un aer sarcastic.

— Doctore Fisher, oare n-aţi declarat într-o zi că întotdeauna cursurile dumneavoastră pornesc de la experienţe trăite şi că experienţa primează asupra conştiinţei?

Greg luă noua halbă pe care chelneriţa tocmai i-o adusese şi-l observă prin transparenţă în lumina strălucitoare a verii care începea.

— Am spus eu asta?

— Evident. Şi v-aţi lăudat timp de o jumătate de oră că veţi găsi o anumită mină dispărută de ani de zile. Vă citez: „Este suficient să se organizeze căutările în mod ştiinţific. Orice idiot ar fi în stare”.

Greg scutură scrumul ţigării, dar rată scrumiera şi-l înlătură cu dosul mâinii. Apoi se întoarse spre Al, cu o licărire de îndoială în ochii întunecaţi de alcool.

— Sunt serioşi?

— Întru totul.

Goli a cincea bere, cu un aer gânditor. Mâine va începe semestrul de vară. Erau zece ani de când fusese angajat ca profesor la Princeton şi pentru prima dată hotărâse să nu predea. Nu va lucra. Adio conferinţe, note, studenţi recalcitranţi, libertatea era a lui. Da, dar cum oare îşi va petrece timpul? O teamă ascunsă i se strecură în mintea înceţoşată. Un grup de fete tinere intră în cafenea şi-i zâmbiră fermecător. Le privi cu simpatie. În definitiv, poate vara nu se anunţa atât de sinistră cum îşi imagina. Acea brunetă înaltă, cu părul lung şi pleoapele grele îi plăcea în mod special. Poate va reuşi s-o convingă să-l însoţească la el acasă. În acea seară, nu fusese invitat la nicio serată interesantă şi băutura nu-i domolise deloc instinctul sexual – nu prea se sinchisea de el şi reuşea uneori cu greu să-l stăpânească.

Vocea unuia dintre studenţii săi îl aduse la realitate şi se întoarse spre el.

— Ce spuneai?

O licărire diabolică strălucea în ochii lui Andrew.

— Doctore Fisher, vă propun un pariu şi consider că este o provocare pe măsura dumneavoastră.

— Un pariu?

Greg se animă brusc. Nu ştiuse niciodată să reziste unui pariu. Jocul îl atrăsese întotdeauna şi-i datora o sumă rotunjoară agentului său de pariuri, fără să pună la socoteală câteva datorii care se găseau pe ici pe colo. Acceptase de mai multe ori partide de pocher cu cei trei studenţi care-l însoţeau. Aceştia îi cunoşteau perfect starea financiară.

— Bine, declară Andrew frecându-şi mâinile. Dacă veţi găsi această mică fantomă de care ne-aţi vorbit îndelung la curs, aţi putea să-i plătiţi acelui tip cu figură vicleană care se ocupă de interesele dumneavoastră la curse şi chiar să aruncaţi câteva bancnote pe masa verde. Zece mii de dolari v-ar conveni?

Halba lui Greg lovi masa cu un zgomot surd.

— Zece mii?

Le aruncă celor trei tineri o privire neîncrezătoare şi

aceştia dădură toţi afirmativ din cap, cu un aer grav.

— Glumiţi?

— Câtuşi de puţin.

Greg se întoarse spre prietenul său Al.

— Pentru Dumnezeu, Al, oare cum naiba ne-am descurcat pentru a preda într-una din cele mai snoabe universităţi din Statele Unite, cu copii provenind din familiile cele mai scandalos de bogate?

Tinerii izbucniră în râs. Andrew, care părea să-i reprezinte pe ceilalţi doi, vorbi din nou:

— Copiii îşi propun de asemenea să vă plătească biletul de avion pentru Colorado. Ce credeţi?

Greg îşi privi visător a şaptea halbă de bere. Atât bătu pe umăr.

— Nu spuneai că n-ai niciun plan pentru vară?

— Într-adevăr, n-am nimic de făcut, dar de ce să nu rămânem aici, hoinărind şi făcându-le curte persoanelor încântătoare care frecventează această celebră universitate? Mi-e groază de jogging, trekking şi alte curse montane, tot ce se prezintă ca sănătos pentru corp şi asociaţiile de bune obiceiuri îmi fac pielea ca de găină.

Andrew scutură din cap.

— Doctore Fisher, acceptaţi sau refuzaţi. Aveţi afacerea în mână.

Greg îşi imagină bancnotele verzi în căuşul palmei şi voinţa îi slăbi.

— Foarte bine, accept. Dar vă avertizez imediat că aţi face bine să pregătiţi cecul în care tata să depună banii. O mină pierdută, ah, ah!

— Şi dacă pierdeţi?

— Niciun risc.

Cei trei tineri se consultară din priviri.

— Am uitat să specificăm că v-am fixat o limită de timp pentru a face isprava.

— Şi ce termen aţi stabilit?

— Cincisprezece zile.

O umbră de îndoială trecu prin mintea lui Greg, dar o înlătură imediat. Clipi din pleoape de câteva ori şi trebui să

se concentreze pentru a-şi aminti despre ce era vorba. Se lăsă pe scaunul său, râzând uşor, arogant.

— Două săptămâni? Nu este nicio problemă, se lăudă, ridicând bărbia, în două săptămâni pot să găsesc orice.

— Şi dacă rataţi afacerea?

Greg privi aburul care se condensase pe sticla halbei. O picătură de apă se formă, se rostogoli şi fu absorbită de rondela de plută pusă pe masă. îi trebui un timp pentru a înţelege sensul întrebării care-i fusese pusă.

— Dacă speraţi că voi împrumuta zece mii de dolari, vă înşelaţi. Nu uitaţi că nu sunt decât un profesor.

— Nu asta vrem, exclamă tinerii în cor.

— Atunci, vă ascult.

— Am dori cu ardoare să fim admişi în „Programele de avangardă”, continuă Andrew.

Greg izbucni într-un râs zgomotos şi făcu un efort pentru a-şi focaliza însoţitorii în câmpul său vizual.

— Nu sunteţi singurii şi selecţia va fi dură.

— Tocmai. Ascultaţi, doctore Fisher, ne-am luat diplomele necesare, dar totul este o problemă de politică de a fi condus şi susţinut de cutare sau cutare profesor. Faceţi parte din comitetul care ia deciziile. Dacă insistaţi să fim acceptaţi, nu ni se va refuza candidatura.

Greg ajunsese în stadiul de ebrietate în care îşi pierduse raţiunea. Ce importanţă avea? se gândi într-o stare de buimăceală. Va găsi mina aia blestemată, aşa că de ce să-şi facă griji pentru „Programele de avangardă” şi pentru selecţia severă pe care o prezida? încă nu pregătise lista şi refuza să se gândească deocamdată la ea.

— Vă lăsăm cincisprezece zile, doctore Fisher, pentru a ne aduce o dovadă palpabilă a descoperirii dumneavoastră.

— De acord, de acord.

Dar atenţia lui Greg fu distrasă din nou de bruneta înaltă, cu părul lung, care discuta cu camarazii săi la masa vecină. Acum îşi amintea foarte bine că o remarcase la cursuri. Se aşeza întotdeauna în ultimul rând şi-i urmărea cu atenţie expunerile, punând mereu întrebări inteligente

şi reflectate matur. Nu-i lipsea umorul şi comentariile îi erau incisive şi frapante. Din nefericire, nu-şi amintea numele său. Sarah, Sally, Sandra… Purta o jupă albă, plisată, stil tenis din anii treizeci şi o tunică roz, împletită din bumbac şi balerini asortaţi. îi plăcea.

Era vag conştient că întreţinea o conversaţie cu Al şi cei trei studenţi din faţa lui. Întrebările şi răspunsurile se succedau fără să-şi dea seama exact despre ce era vorba. La un moment dat, dispărură toţi şi el se află lângă Sandra, care întoarse spre el faţa pală, cu un zâmbet promiţător.

Când Greg se trezi, soarele îşi împrăştia razele prin fereastra deschisă. Se răsuci pe o parte, pentru a evita lumina orbitoare; capul îl durea. Îndepărtând pătura, se aşeză pe marginea patului, dar îl luă ameţeala şi imediat se culcă iar. îi trebuiră cel puţin zece minute pentru a se hotărî să se ducă în baie. Dalele de un alb strălucitor îl orbiră şi-l privi cu un aer năucit pe acel strigoi care se reflecta în oglindă.

— Fisher, bombăni el cu o voce dogită, revino-ţi: prezinţi un spectacol trist.

Părea oare atât de bătrân ca bărbatul pe care-l privea în oglindă? Totuşi, nu avea decât treizeci şi şase de ani, aşa că imaginea minţea, doar dacă nu făcea asta certificatul său de botez. Oare ce-i povestise aseară acea fată din bar? îi declarase că-l găsise irezistibil. Ei bine, nu era dificilă. îi aruncă o privire piezişă. Aşa, era prezentabil. Fata aceea era complet mioapă. Brusc, îşi aminti că-i dăduse o întâlnire. îl cuprinse panica, deoarece uitase complet locul şi ora. Sandra… da, se numea Sandra. îi afirmase că nu asistase niciodată la vreun curs al său, totuşi era convins… în acea clipă feţele se şterseră ca nişte desene de cretă spălate de ploaie.

Greg se spălă pe dinţi, se bărbieri şi făcu un duş. Apoi îmbrăcă un tricou, nişte blugi curaţi şi se duse în bucătărie pentru a-şi prepara micul dejun. Nu reuşea să reconstituie conversaţia din ajun cu Andrew Bertram. Din puzzle lipseau nişte piese. Bău un pahar mare cu suc de portocale şi formă numărul lui Al.

— Linişteşte-mă, bătrâne. Spune-mi că n-am făcut ieri cea mai mare prostie din viaţa mea.

Al râse uşor, obosit.

— Presupun că vrei să vorbeşti de pariu.

Greg fixă receptorul între umăr şi bărbie şi-şi turnă un al doilea pahar plin ochi cu suc de fructe, pe care-l bău cu înghiţituri mici. Arsurile din stomacul greu încercat de alcool se simţiră din nou, în timp ce, treptat, memoria îi revenea.

— Vorbeşte-mi de miză, mormăi cu o voce gâtuită de nelinişte.

— Ai dat asigurări că vei găsi o mină pierdută din Colorado în două săptămâni, contra zece mii de dolari provenind din buzunarul lui Andrew şi a celor doi colegi ai săi. Dacă nu, te-ai angajat să-i recomanzi pentru „Programele de avangardă”.

— Nu se poate.

— Oh, ba da, sunt martor.

— Dumnezeule!

— Fă-ţi rugăciunea, Gregory Fisher, şi porneşte la drum. Studenţii tăi s-au arătat foarte generoşi acordându-ţi două zile în plus pentru întoarcerea de la acel capăt al lumii, unde se ascund acele misterioase galerii, dar numărătoarea inversă începe chiar de astăzi.

— Ascultă, cu siguranţă au uitat deja această poveste idioată. Nu? Nu crezi?

— Tipii aceia? Glumeşti. Nu-ţi face griji, vor avea grijă să-ţi amintească angajamentele tale în timp util. Pe de altă parte, cum intenţionezi să-ţi plăteşti datoriile? în definitiv, este vorba de un mijloc ca oricare altul pentru a-ţi rezolva problemele.

Greg căscă şi-şi frecă stomacul.

— Nu este o prostie. Ştii că banca refuză să-mi avanseze un nou credit?

— Este de înţeles.

Greg rămase tăcut câteva clipe.

— La urma urmei, nu este vorba decât de o mică şi nevinovată goană după comoară, declară în cele din urmă.

— Evident.

— Un joc de copii.

— Iată.

— Nu-mi mai rămâne decât să fac puţină cercetare, să cumpăr o hartă bună şi

Al izbucni în râs.

— Ascultă, Greg, mi-ar face plăcere să discut toate acestea amănunţit cu tine, dar am un curs într-o jumătate de oră, iar dacă speri să mă îmbarc cu tine în această aventură, te înşeli. Voi întrerupe telefonul în timpul viitoarelor două săptămâni.

— Al, eşti într-adevăr un camarad preţios.

— Am apărat întotdeauna cultul prieteniei. Şi acum, distracţie plăcută. Să nu cazi în vreo groapă, fii atent la grohotiş, mă voi gândi la tine.

Al închise. Cincisprezece zile. Cincisprezece zile pentru a găsi acea mină blestemată care dispăruse cu totul. Mina „Gaura din cer”. Un loc complet pierdut, căruia mulţi istorici îi negau existenţa. Fără să pună la socoteală o criză de ficat, o întâlnire cu o necunoscută la o oră necunoscută şi într-un loc misterios şi un ulcer la stomac în perspectivă.

Hotărât lucru, nu-i plăcea vara.

Capitolul 2

Anne aranjă câteva flori de câmp într-o vază şi o puse pe masa de camping pe care o scosese din rulotă. Cea mai mare parte a timpului rezista în general cu succes unor asemenea accese de estetism sentimental. Pentru oricare altă femeie, acest gest ar fi părut natural, dar nu pentru Anne. Dar în acea zi, aerul parfumat, soarele fierbinte, transparenţa atmosferei, ierburile înalte care se unduiau sub briză, i se urcaseră la cap. Se simţea uşoară, fericită, cuprinsă de o nostalgie foarte plăcută, căreia nu reuşea să-i alunge efectele.

Îşi luase corespondenţa de la paznicul forestier aflat la câţiva kilometri şi se hotărî acum să arunce o privire peste ea. Găsi o scrisoare de la mama sa. Înainte de a o citi, încălzi apă pe aragazul de voiaj pentru a-şi prepara o

ceaşcă de ceai şi muşcă dintr-un măr pe care-l alese dintr-o cutie: un cadou al paznicului. Apoi se instală confortabil într-un hamac legat între doi copaci şi ascultă zgomotul cascadei pe care o forma un pârâu fermecător care curgea în mijlocul pajiştii. În sfârşit, deschise scrisoarea.

Ca toate misivile de la Ruth Holdenfield, aceasta era plină de veşti despre familie. Mătuşa Bers, care tocmai împlinise şaptezeci şi cinci de ani, ţinuse să-şi sărbătorească aniversarea dând o serată cu focuri de artificii, bal şi o cină cu şampanie. Arthur Holdenfield, tatăl Annei, termina o carte despre „Concepţia de libertate în Statele Unite ale Americii”. Ruth tuna şi fulgera împotriva acestui bărbat afurisit, pe care-l aşteptase ani de zile să iasă la pensie. Acum, îşi făcea inimă rea în timpul orelor pe care el i le fura, închizându-se în birou şi redactându-şi studiul filosofic.

„Mama, vechile sale obiceiuri sunt cele mai greu de schimbat”, se gândi Anne, oftând. Alungă un ţânţar care aterizase pe piciorul său şi închise ochii câteva secunde, foarte bucuroasă să asculte ciripitul păsărilor din copaci şi să simtă mângâierea vântului pe pielea goală. Apoi îşi reluă lectura. Ajunsese acum la capătul întrebărilor neliniştitoare. „Când crede că-i va vizita?”

— Poate la toamnă, mamă, ştii cât de greu îmi este să prevăd dinainte ce voi face.

„Şi cum merg cercetările?”

— Bine. Mult mai bine decât previziunile.

Descoperise mai multe specii de plante noi, iar cerbul şi elanul al căror comportament îl urmărea, păşteau în văile din împrejurimi.

„Universitatea a decis să-ţi prelungească bursa pentru încă un an?”

— Sper. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă va trebui să înfrunt o clasă în fiecare dimineaţă, în loc să contemplu acest peisaj minunat?

„Dă-mi veşti despre acel tânăr bărbat fermecător pe care ni l-ai adus de Crăciun”.

Ca de obicei, această relaţie fusese sortită eşecului.

Se numea James Overland. Povestea durase şase săptămâni. O legătură lipsită de pasiune. Se întâlniseră în timpul unui cocteil care reunise candidaţii la doctorat de la departamentul de biologie. De ce o alesese, nu ştia. Fără îndoială, se bazase pe ea pentru a-şi pansa rănile pe care i le făcuse alta. Aflase mai târziu că soţia îl părăsise şi Anne se plictisise repede să-i servească drept consolare.

În ce privea relaţiile cu bărbaţii, părea să acumuleze dezastre. Căsătoria cu Frank se soldase cu un eşec. Rămăseseră în relaţii bune, dar despărţirea era ireparabilă. Apoi îl întâlnise pe Michael, care-şi pregătea doctoratul în matematică. O apreciase pentru un singur motiv, care n-avea de-a face cu inteligenţa sa. Apoi urmaşe Bernard, care descoperise că era homosexual, şi o aventură cu un bărbat căsătorit. Detesta complicaţiile şi simţul său moral o împiedicase să distrugă un cuplu care părea să funcţioneze destul de bine şi a căror căsătorie fusese binecuvântată cu doi copii încă mici.

În cele din urmă hotărâse că destinul îi sortise să fie singură. Nu regreta nimic: cunoscuse fericirea, aici sus, în munte. Nimeni n-o distrăgea de la munca sa şi se putea concentra asupra cercetărilor care o pasionau. Nimic, absolut nimic nu se interpunea între ea, flori, animale şi cerul albastru. Sensibilitatea, emoţiile, susceptibilitatea nu-i erau niciodată jignite, se simţea extrem de protejată, eliberată de orice relaţie sentimentală şi dureroasă, liberă. „Îmi fac griji pentru tine, draga mea”.

Anne lăsă scrisoarea pe genunchi şi se legănă uşor în hamac, cu un braţ îndoit peste ochi.

— Ştiu mamă, ştiu. Şi eu.

Câteva clipe mai târziu, împături cu grijă scrisoarea şi o vârî în plic. Pentru prima dată de foarte, foarte mult timp, inima i se strânse şi un sentiment de singurătate o cuprinse. Luna viitoare se va opri la casa paznicului forestier şi-i va înmâna o scrisoare pentru mama sa, plină cu veşti bune. îi va vorbi despre plantele pe care le descoperise, de Solomon, berbecul singuratic, de verdele văilor, de albastrul, rozul şi galbenul florilor care

acopereau coastele munţilor, de pârâul care sălta nu departe de rulotă şi se arunca într-un râu la un kilometru de acolo, lustruind stâncile de granit cu apa sa pură şi clară.

Poate Anne îi va promite că-i va vizita toamna. îi lipseau părinţii săi. Trăiau în armonie şi pasiune domolită. Plăcerea pe care o găseau unul în compania celuilalt îi bucura şi îşi purtau o afecţiune desăvârşită care o liniştea. Ridică nasul spre bucata de cer pe care o observa în vârful pinilor care parfumau aerul. Aceste mici observaţii deveniseră raţiunea sa de a trăi.

Cercetările lui Greg nu avură succes. După ce culesese câteva informaţii de ici şi de colo, se izbise de un zid de tăcere. Parvis Johnson – poreclit „chip de piatră” – folosise din plin filonul înainte de a da naştere legendei minei „Gaura din cer”. În sfârşit, când va ajunge în Colorado, se va grăbi în biblioteci şi va găsi până la urmă acolo ce căuta, altfel nu se va descurca să-şi plătească datoriile care se adunaseră şi cu obligaţia de a face trei tineri studenţi, nu foarte străluciţi, să intre în „Programele de avangardă”.

Obţinuse totuşi numele unui bărbat care să fie eventual de acord să-i servească drept ghid. Se numea Willard Hopkins. Se definea ca un îndrăgostit de natură, un excelent căţărător şi un expert al terenului care-l interesa pe Greg. Închise cartea deschisă în faţa lui şi-şi muşcă stiloul privind anunţul „Fumatul interzis”. Curând erau cinci ore de când lucra fără întrerupere. Princeton avea una din cele mai cunoscute biblioteci din Statele Unite şi-i era ciudă gândindu-se că undeva, într-o carte modestă, se ascundea o hartă care să indice locul exact al minei şi referiri indispensabile reuşitei planului său. Din nefericire, să cerceteze temeinic documentaţia din Princeton i-ar lua prea mult timp şi prima zi trecuse deja.

Greg deschise o nouă carte. Oare cum făcuse de se afla în acest infern? I se explicase de multe ori că se comporta ca un adolescent întârziat şi că nu atinsese încă dimensiunea de adult. Dar o va descoperi într-o zi? Dacă

hotărâse să predea, era pentru că nu reuşise să se desprindă de viaţa de student. Colegiul, pasiunile, raporturile instabile cu femeile şi serile alcoolizate din plin, îi umpleau cea mai mare parte a timpului. Îşi iubea elevii, prospeţimea, entuziasmul lor şi-i venea greu să înţeleagă că nu mai aparţinea acestei lumi.

Cât despre Sarah, Debora sau Jennifer, le atrăgea ca magnetul pilitura de fier. Sex-appealul, latura sa strălucitoare, folosirea teoriilor şi paradoxurilor ca un prestidigitator de talent, îmbinate cu o solidă reputaţie de petrecăreţ şi fustangiu, îl făceau irezistibil. Nu se plângea, dar uneori îl copleşea un vag sentiment de vinovăţie şi conştiinţa îi şoptea că era puţin prea uşor să profite de avantajele pe care i le oferea poziţia sa. Oare când se va confrunta cu o femeie de vârsta sa, care va şti să-i ghicească jocul şi strălucitele scamatorii. Fără îndoială, niciodată. Va rămâne copilul mare seducător şi fermecător, care va continua să încânte generaţii de tineri.

Oftă, se adânci într-un articol despre drumurile din Munţii Stâncoşi şi încercă să se concentreze, când observă că nu era singur. O fată se aşezase la masa sa. îi zâmbea cu un aer angelic. Bluza larg descheiată descoperea locul de formare al unui piept superb, unde strălucea o medalie din aur a sfântului Christophe. Şuviţe lungi de păr blond veneţian îi cădeau pe umeri şi-i mângâiau pielea aurie. Greg era gata să se înece şi înghiţi cu greu când îi întâlni privirea luminoasă.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, doctore Fisher, începu aceasta cu o voce exagerat de melodioasă, dar voiam numai să vă întreb…

Îşi rezemă coatele pe masă şi bărbia în mâini într-o atitudine care-i punea în evidenţă rotunjimea sânilor. Într-o tresărire de voinţă, Greg se strădui s-o privească în ochi.

— Vă rog. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Puţin încurcat, se scărpină pe gât şi aşteptă.

— Este vorba… iată. Mi-ar plăcea atât de mult să asist la cursurile dumneavoastră despre America Colonială, dar din nefericire, această opţiune este

rezervată pentru anul al treilea, dacă nu obţin o autorizaţie specială din partea dumneavoastră. Într-adevăr, aş face orice pentru a obţine această derogare, doctore Fisher. Am citit ultima dumneavoastră carte despre „Ideologia şi conceptele raselor”. Este una din cele mai strălucite din aceşti ultimi ani.

Plecă ochii cu o timiditate studiată şi Greg îşi spuse imediat că ar ucide pentru a-i fi permis să asiste la cursurile sale… şi pentru a o aduce în patul său. Astăzi. În această după-amiază. Chiar acum.

Trânti cartea pe care o ţinea în mâini, dar privirea îi căzu pe calendarul din faţa lui. Era unsprezece iunie, prima zi a pariului. îi adresă un zâmbet curajos tinerei persoane care nu-l scăpa din ochi.

— Scrieţi-mi numele dumneavoastră pe o foaie de hârtie îşi înfrână dorinţa de a adăuga: de asemenea, adresa şi numărul de telefon.

— Şi voi vedea dacă pot aranja asta.

Tânăra oftă sfâşietor.

— Mulţumesc, doctore Fisher. Dacă-mi veţi permite vreodată… aş fi atât de fericită.

Greg remarcă atunci două studente care-i observau cu ironie şi bătu uşor mâna tinerei fete, cu un zâmbet distant.

— Iertaţi-mă, dar sunt puţin depăşit şi trebuie să termin de studiat această documentaţie înainte de a se însera.

Dezamăgită, studenta îşi scrise în grabă numele pe o bucată de hârtie şi i-o întinse cu o ultimă clipire din gene, înainte de a dispărea din viaţa lui Greg… pentru două săptămâni cel puţin. Acesta se întoarse nemulţumit la hărţile sale şi la documentaţia despre Munţii Stâncoşi care se îngrămădeau în faţa lui.

Anne tremura în impermeabilul gri şi avea grijă să nu alunece pe mantia de ace de pini care-i trosnea sub cizme. La această altitudine, îndată ce soarele dispărea, frigul devenea pătrunzător.

Ieşi din pădure şi urcă pe o platformă care se

întindea pe vreo patruzeci de metri, înainte de a se înclina în pantă destul de abruptă spre vale. Solul alunecos făcea înaintarea periculoasă, dar era hotărâtă să-l găsească pe Solomon. Erau două zile de când îi dăduse de urmă; îl urmărise ore întregi. Instinctul o avertiza că va descoperi într-o zi un secret minunat. Dar care? Comportamentul acestui animal îi punea o enigmă. Reuşise să se convingă că interesul pe care i-l purta avea rădăcini în curiozitatea sa ştiinţifică şi că femeia de ştiinţă din ea va descoperi soluţia problemei.

Solomon nu se alăturase celorlalţi berbeci. Străbătea singur munţii, însărcinat cu o misiune personală. Căuta cu botul cei mai fragezi muguri şi îşi oferea mese bune din iarba verde, apoi urca puţin mai sus şi reîncepea căutarea. Anne făcea în aşa fel încât să se afle întotdeauna deasupra lui, sau măcar la acelaşi nivel, ţinându-se la o distanţă rezonabilă.

Oile se duseseră într-o parte cu mieii, în timp ce masculii, se regrupaseră lăsând femelele să fete. O oaie cu burta umflată se retrăsese pe un promontoriu stâncos, protejat de elementele naturii. Era vorba de un comportament observat şi vara trecută, când Anne îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului cu femelele. Acum, se interesa în special de masculi şi Solomon se îndepărtase de turmă pentru a ocupa un nou teritoriu, ceea ce contrazicea tot ce observase până acum. În cazul în care căuta ceva, nu ştia de unde să înceapă şi nu părea deloc să se fi pierdut. În ce măsură se deosebea acest berbec de ceilalţi masculi? Antrenată de o forţă care o depăşea, Anne îl urmărea neobosită de zile întregi.

O ocazie ca aceasta nu se prezenta decât o dată în viaţă: să descoperi ceva nou, diferit, ce nu prevăzuse nimeni. Renunţase la ideea de a tot căuta în viaţa sa particulară, dar îi rămânea munca.

Îşi strânse impermeabilul pe ea şi înaintă spre faleză, urmărind urma lui Solomon.

Când avionul lui Greg ateriză la Gunnison, ploua. Acest potop era de prost augur pentru sosirea sa în

Colorado. Fusese crescut la oraş. Tatăl fiind ofiţer, familia îl urmase în cele patru colţuri ale Statelor Unite, până când Greg intrase la universitate. Dar un lucru era sigur: nu cunoştea nimic despre viaţa de la ţară. Când puse piciorul pe solul acestui ţinut străin, observă că-i era greu să respire. Altitudinea, cu siguranţă.

„Fără panică, bătrâne Greg”, îşi repetă în minte, „ai nevoie de aceşti bani, iată motivul călătoriei tale”. Resemnat în faţa sarcinii grele care-i revenea, îşi făcu datoria să caute o cameră într-un motel. În ciuda începutului verii, găsi destul de repede. Chiar de a doua zi va începe sejurul în aer liber. Numai gândindu-se la asta, inima începu să-i bată mai tare: hotărât lucru, ascensiunea nu-i spunea nimic bun.

La ora patru după-amiază, se duse la biblioteca municipală din Gunnison pentru a-şi umple acolo câteva lacune în cunoştinţele despre teren, apoi se înarmă cu nişte hărţi suplimentare înainte de a intra până la urmă într-un magazin de sport pentru a-şi cumpăra articolele de primă necesitate. Acum, se pregătea să intre în restaurantul în care avea întâlnire cu cel care trebuia să-i servească de ghid în imensitatea de gheaţă în care se hotărâse să se avânte fără să se gândească.

În clipa în care apăru în sala mare, un bărbat îi făcu semn cu mâna şi Greg se apropie de el.

— Willard Hopkins?

— Exact. Sunteţi Fisher?

— Întocmai.

Greg se aşeză, comandă o bere şi-şi aprinse o ţigară. Estimă vârsta lui Willard la aproximativ şaizeci de ani. Avea o înfăţişare mândră, arbora o coamă bogată căruntă şi un nas aplatizat de boxer. Riduri profunde îi brăzdau faţa nobilă de bărbat bătrân, care cunoscuse cu siguranţă şi bune şi rele în viaţă. Purta nişte blugi prespălaţi, o vestă din catifea peste o cămaşă ecosez din bumbac şi o pereche de cizme de cowboy, argintii, care miroseau a cal. Pe masă, se afla o pălărie texană.

— Când v-am văzut intrând, mi-am spus, iată-l pe

omul nostru din est, exclamă Willard.

Greg izbucni în râs.

— Se vede chiar aşa de bine?

— Mi-e teamă că da.

— Este prima dată când vin aici.

— Ţara lui Dumnezeu… în ce mă priveşte, nu voi merge mai sus. Sunt ateu. Dar dumneavoastră?

Greg bău cu recunoştinţă jumătate din halba sa de bere. Dacă s-ar afla vreodată în paradis, cum afirma bătrânul, n-ar ieşi din motel.

— Oh, eu bombăni pe un ton arogant.

Willard dădu uşor din cap.

— Înţeleg. Sunteţi pregătit?

— M-am dus la bibliotecă în această dimineaţă şi n-am descoperit mare lucru pe care să nu-l ştiu deja.

— Da. Mina aceea… mai bine cauţi un ac într-un car cu fân.

— Vorbiţi-mi de Pervis Johnson.

Willard se lăsă pe spate.

— Aici îl numim simplu „Chip de Piatră”. I se potrivea perfect. Când a sosit din est, a pretins că fusese medic şi că i se interzisese să practice. Dar n-am nicio dovadă despre ce afirm.

— A pus piciorul aici în o mie opt sute optzeci, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, fiule, cu siguranţă. Singura dată pe care mi-o amintesc este cea a naşterii mele. Şaisprezece sau şaptesprezece martie o mie nouă sute douăzeci şi în sfârşit, pe scurt, ce importanţă are? Aşadar, s-a stabilit aici cu o indiană, apoi a plecat spre munţi, pentru a căuta aur.

— Din hărţi, domnule Hopkins, n-am reţinut decât două sau trei locuri care ar corespunde descrierii.

— Spune-mi Willard, fiule, doar pastorul şi perceptorul mă numesc Hopkins şi nu-i apreciez în mod special.

— De acord.

Întinse o hartă pe masă, pe care Willard o examină superficial, cu un aer de supremă indiferenţă.

— Acest loc trebuie să fie situat… pe aici.

— Poate, fiule, dar să ştii, nu eşti primul care visează la această mină dispărută. Şi toată lumea a dat-o în bară. Canioanele ascund multe capcane şi unele lanţuri de munţi n-au fost străbătute niciodată, excepţie făcând indienii.

— Da, dar nimeni n-a avut niciodată asemenea motive, ca mine.

— De ce?

— Hm… vreau să spun că sunt profesor de istorie şi… am pregătit un curs care se intitulează „Goana spre vest”. Tratează secolul al XIX-lea, în Munţii Stâncoşi, citează frontierele, febra aurului, cucerirea teritoriului în detrimentul indienilor. Studenţii mei adoră asta.

În mod vizibil, Willard nu credea o vorbă din ce-i spunea, dar spre marea uşurare a lui Greg, nu încearcă să-l contrazică.

— Ei bine, când vei găsi această mină, vei avea nişte lucruri de povestit elevilor dumitale. Până atunci, vei suferi enorm şi vei urca atât de sus, încât vei avea impresia că-ţi vor exploda plămânii.

Îi adresă un zâmbet larg.

— Dar nu vei regreta. De asta îmi pare rău că nu te pot însoţi.

Greg îşi strivi ţigara în scrumieră şi râse nervos.

— Ce vrei să spui? Te-am angajat ca ghid.

Willard îşi şterse gura cu dosul mâinii după ce-şi goli halba.

— Îmi pare rău, dar ginerele meu a fost internat în spitalul „Grand Junction” şi fiica mea trece să mă ia mâine, să mă ducă lângă el.

Greg respiră profund.

— Nu cunosc deloc această regiune, Willard. Mi-e greu să mă văd plimbându-mă singur pe culmi.

— Înţeleg, dar Lucy a mea are nevoie de mine. Imposibil s-o las baltă.

Greg îşi făcu rapid un calcul în minte. Era a doua zi a pariului său. Până acum, totul se desfăşura bine şi trebuia să nu cedeze. Scoase o hârtie din servietă.

— Iată lista ghizilor, care mi-a fost înmânată de biroul de informaţii al poliţiei. Eşti primul pe listă, iată de ce te-am contactat. Vorbeşte-mi de ceilalţi.

Willard scoase un creion din buzunarul interior şi tăie primele două nume.

— Ăştia doi s-au mutat.

Făcu o cruce în faţa celui de-al treilea.

— Pe ăsta, lasă-l baltă. N-ar deosebi un măr de o şurubelniţă. Hârşt a plecat în Sawatch cu nişte clienţi şi Simpson la Cochetopa. Ăsta este zero, iar Reeves a fost îngropat acum şase luni la Marble…

Îi întinse hârtia lui Greg.

— Iată, fiule. Lista este închisă.

— Imposibil. Găseşte-mi pe cineva, voi plăti preţul care va trebui.

— Pe cei rămaşi, nu i-aş lăsa nici măcar să mă ajute să traversez strada şi cei mai buni sunt deja luaţi. Acum, dacă mă aştepţi câteva zile…

— Nu! exclamă Greg, înainte de a-şi putea stăpâni iritarea. Timpul meu este cronometrat şi trebuie să-mi respect neapărat programarea.

— Foarte bine, bombăni Willard privindu-l cu un aer ciudat. Şi pentru că eu sunt cauza necazurilor tale, voi face totuşi ceva pentru tine, fiule. Te voi duce din Ohio Creek la Mill Creek. N-aş fi început de aici, dar asta îţi va permite s-o întâlneşti pe Anne Holdenfield. Îţi va fi suficient să mergi doi sau trei kilometri.

— Cine este Anne Holdenfield?

— Om de ştiinţă. Îşi petrece toate verile într-o rulotă veche, în vârful muntelui. Studiază turmele de oi, animalele cu coarne şi le urmăreşte prin munţi şi văi. Te-ar putea ajuta.

— O nebună care aleargă după mufloni şi capre de munte? Mi-e greu să-mi închipui…

— Cunoaşte regiunea mai bine decât oricine. Este a patra vară pe care o petrece urmărind aceste animale sălbatice pe cele mai neobişnuite cărări. Pentru ea, stâncile n-au niciun secret.

Cu ajutorul lui Willard, Greg reperă drumul din Mill Creek pe harta din faţa lui. Se afla mai la sud decât îşi imaginase, dar dacă această fată se hotăra să-l ajute…

— Crezi într-adevăr că-mi va da o mână de ajutor?

Willard ridică din umeri.

— Greu de prevăzut. Este o fată ciudată. Ar putea la fel de bine să te ameninţe cu puşca şi să-ţi ordone să te întorci de unde ai venit. Dar nu costă nimic să încerci.

— Ei bine, să sperăm că nu va trage înainte de a-mi pune câteva întrebări, bombăni Greg, care începuse să se enerveze.

Willard îi aruncă o privire amuzată.

— Un universitar seducător ca tine, sosit direct de la Princeton, n-ar trebui să aibă nicio dificultate în a toci ghearele unei fermecătoare persoane izolată de lume ca Anne Holdenfield. Contez pe tine, doctore Fisher.

Capitolul 3

Greg se trezi în zori. Timpul era minunat. îmbrăcă hainele de sport nou-nouţe pe care le cumpărase de la Princeton înainte de a lua avionul şi se alătură lui Willard Hopkins. Acesta îl aştepta la uşa motelului în jeepul său, datând cu certitudine din ultimul război, cu o bere în mână şi cu cealaltă pusă neglijent pe volan.

— La naiba, fiule, te-ai crede ieşit dintr-un magazin, învelit în hârtie glasată. Te vei căţăra în acest echipament?

Greg izbucni în râs şi-şi privi noua ţinută.

— Ţi-am explicat deja că nu cunoşteam deloc această regiune. M-am lăsat prosteşte convins de vânzătorul care m-a asigurat că ştia mai bine decât mine de ce aveam nevoie.

Willard purta aceleaşi haine ca în ajun. Dădu cu palma peste o pată de pe haina din catifea.

— Trebuie să fiu întru totul demodat. Haide, urcă, suntem în întârziere.

Greg se instală pe scaunul prăfuit. Se gândise la toată această poveste de aseară. Până acum, reuşise să obţină tot ce dorea de la femei şi-i va veni de hac acelei mici biologe. îi era suficient să privească cu aer gânditor o

fată, pentru ca aceasta să-i cadă în braţe. Totul se va desfăşura bine, acum era pe deplin liniştit.

Goniră prin micul oraş Gunnison, o luară pe drumul spre Chio Creek şi de acolo, drept spre munţii din West Elk. Peisajul splendid şi aerul plăcut îl încântară pe Greg, care nu mai fusese la munte de ani de zile. Admiră văile verzi, care aparţineau în mare parte proprietarilor de ferme. Trecură prin faţa unor câmpuri de secară sălbatică, în care creşteau margarete, vargă-de-aur şi scaieţi albaştri.

— Dacă informaţiile mele sunt exacte, întrebă Greg, acest loc se numără printre cele mai celebre în timpul goanei după aur?

— S-a descoperit aici mai ales cărbune. La Baldwin, Castleton…

— Dar aur?

— Doar Pervis Johnson a afirmat că a găsit ceva. Zăcămintele de metal preţios se situează mai la est, pe coasta de la Taylor Park.

— Dar „Chip de Piatră” a adus pepite…

— Muntele îşi păstrează bine secretele, fiule. Curând, vom ajunge. Drumul începe să fie impracticabil.

Willard îşi pilota jeepul cu abilitatea unui şofer militar, obişnuit să circule pe un câmp cu mine. Atacară o coastă foarte abruptă. Fiecare sunet răsuna în aerul pur, parcă amplificat de cristalul de stâncă. Câteva clipe mai târziu, Willard trase frâna de mână.

— Asta este.

Greg privi cu un aer de îndoială cărarea plină de noroi, care dispărea în vegetaţia din marginea pădurii.

— N-ai decât să urmezi drumul unu sau doi kilometri. Treci de crâng şi puţin mai departe vei da de o pajişte. Acolo o vei lua la stânga, adică drept spre vest. Vei mai merge cinci sute de metri. În acest loc staţionează rulota.

Willard citi panica pe faţa lui Greg.

— Şi dacă mă rătăcesc?

Willard mormăi, uşor dispreţuitor.

— Nu spune prostii, fiule. Este suficient să urmezi

calea, care este bine trasată.

— Eşti sigur că este delimitată distinct?

Willard îşi frecă bărbia.

— Din cauza ploilor, poate s-a şters puţin, dar o vei găsi cu uşurinţă. Te vei îndrepta spre nord, apoi spre vest, nord-vest şi din nou spre vest. Ai o busolă?

Greg scoase instrumentul din buzunarul blugilor şi verifică direcţia.

— Aşadar, dacă suntem cu faţa…

— O ţii invers, fiule.

— Ah, da.

Greg se grăbi să-şi corecteze greşeala.

— Iată nordul.

— Ba nu, nord-estul. La naiba, n-ai învăţat niciodată să citeşti o busolă?

Greg puse grăbit obiectul de unde-l scosese şi îşi luă bagajul din spatele maşinii.

— Să nu-ţi faci griji pentru mine.

— Suie cărarea, fiule şi vei da peste mica Holdenfield.

Fluieră printre dinţii înnegriţi de tutun. Greg se întoarse.

— Şi nu uita să ai grijă de ea. Poate suferă de singurătate, şi ajutorul tău îi va fi preţios.

Greg îşi aranjă cureaua rucsacului, aruncându-i o privire iritată lui Willard. Îndesase acolo tot ce-l sfătuise acesta din urmă. Un sac de dormit, un cort din nailon, carne slabă şi câteva conserve, o lanternă, chibrituri în cutii de plastic, o pătură cu un strat fin de amiantă, o ploscă pentru apă şi haine de schimb. Adăugase de asemenea câteva articole suplimentare: un aparat de fotografiat, batoane de ciocolată, un cartuş de ţigări şi o sticlă de whisky.

Greg oftă. Nu se simţea bine cu acest echipament pe umeri: dacă se apleca puţin, se rostogolea direct până în josul pantei. Îşi aprinse o ţigară şi trase un fum.

— Mulţumesc că m-ai adus până aici, Willard.

— Pentru puţin, băiete. Regret că nu te însoţesc, sunt

sigur că voi rata o frumoasă parte a distracţiei.

Greg îi aruncă o privire întrebătoare. Nu ştia cum să ia această ultimă parte a replicii, dar Willard îşi curăţa deja dinţii cu un briceag şi privea orizontul cu un aer impenetrabil.

— Bun, ei bine, te voi vedea la întoarcerea mea, oftă Greg.

— În regulă!

Bătrânul bărbat îşi pilotă jeepul cu o mână de maestru şi dispăru într-un nor de praf, după un ultim semn din mână, lăsându-l în pustiu. Greg îşi strivi mucul ţigării cu vârful încălţării şi observă că alesese nişte cizme mai mici cu jumătate de număr. Picioarele îl dureau, mai ales stângul. Începea bine.

„La naiba, Fisher, oare ce faci aici? Eşti prea bătrân pentru asemenea aventuri”, se dojeni ridicând din umeri pentru a-şi aşeza rucsacul şi porni la drum. Făcea câţiva metri şi se oprea, cu respiraţia tăiată, pentru a se odihni la rădăcina unui copac. Gândindu-se bine, ar fi trebuit să-i trimită la plimbare pe acei studenţi proşti şi pariul lor stupid. Un castor ţâşni de sub picioarele sale şi Greg tresări. Evident, nu era făcut pentru viaţa în aer liber.

După o oră, încă nu găsise pajiştea de care îi vorbise Willard. Se aşeză pe o buturugă şi se întrebă pentru a nu ştiu câta oară ce făcea aici el, hedonistul amator de carne bună, de vin, de femei şi de muzică de jazz. Mai fumă o ţigară şi se ridică spunându-şi că era masochist, un biet nebun şi un jucător înveterat, ceea ce-l va duce cu siguranţă la pieire.

Câteva minute mai târziu, dădea în pajiştea pe care i-o semnalase Willard. Era străbătută la mijloc de un pârâu care o transforma într-o mlaştină îmbibată cu apă, unde înflorea floare-broştească şi gălbenele care străluceau în soare. Curând, cizmele lui Greg fură complet ude. Se gândi cu înţelepciune că asta le-ar ajuta poate să se lărgească. Se îndreptă direct spre pinii înalţi. Elani şi cerbi îşi trasaseră propriile cărări, ceea ce o încurcau destul de mult pe a sa. Reveni de mai multe ori înapoi pentru a

verifica dacă se afla pe drumul cel bun.

În sfârşit, epuizat de eforturi, se aşeză pe malul pârâului şi se hotărî să se hrănească. Cu mare poftă mâncă sandvişurile cu jambon de la motel, struguri şi o tabletă de ciocolată cu alune. Apoi îşi cufundă picioarele în apa rece, pentru a se recompensa pentru eforturi. La un moment dat închise ochii, rezemat cu spatele de un copac. Când îi redeschise, observă că norii se adunau pe cer.

— Formidabil, gemu cu o voce surdă, asta mai lipsea.

Se ridică, îşi încărcă din nou pe umeri povara grea şi se strădui să găsească drumul.

Anne puse picioarele pe patul din interiorul rulotei şi reciti ce tocmai consemnase în jurnalul său.

Treisprezece iunie.

Vreme frumoasă astăzi, cu excepţia unei vijelii aproape de prânz. În această dimineaţă, am urcat pe „Piscul lui Edgar” şi am fotografiat nişte marmote. În timp ce mâncam, am remarcat un dihor care fura ouă dintr-un cuib de potârniche albă, când femela lipsea.

Apoi am ajuns la locul în care s-a refugiat berbecul în aceste ultime două zile. A rămas foarte liniştit, hrănindu-se cu muguri şi mlădiţe uscate, dar încă nu s-a alăturat restului turmei.

Mâine dimineaţă voi pleca în expediţie, îl voi părăsi pe Solomon timp de o zi sau două. Mi-a remarcat prezenţa şi nu vreau să-i influenţez comportamentul.

Anne închise jurnalul şi-şi lăsă cizmele să cadă pe jos, apoi luă o ceaşcă goală şi deschise uşa. Scurta aversă redeşteptase mirosurile pământului şi inspiră cu aviditate aerul saturat de parfumul de flori, de pini, de răşină şi iarbă proaspătă. Ciuboţica-cucului şi irişii îşi răspândeau parfumul. Încântată de atâta delicateţe şi frumuseţe, îşi repetă încă o dată că pentru ea relaţiile sentimentale nu mai aveau niciun interes. Ritmurile trupului său se identificaseră cu cele ale naturii şi orice pasiune n-ar face decât să-i tulbure această armonie divină.

Înaintă spre masa de camping unde o aştepta un vas cu cafea fierbinte. Se opri brusc. În faţa ei se afla un

bărbat. Fuma o ţigară şi o privea cu un aer nehotărât. îl privi fără să spună un cuvânt, cu cafetiera în mână. Mai primise vizita unor persoane care făceau camping şi care reuşiseră uneori să-şi târască bicicletele până aici. Dar acesta părea indecis, întrebându-se ce cale să urmeze. Când bărbatul să hotărî în cele din urmă să înainteze, Anne se duse să-şi ia puşca şi-l aşteptă gata de apărare.

Era ora trei după-amiază când Greg îşi atinse în sfârşit ţinta. Mica rulotă era acolo, în mijlocul pajiştii, ca o jucărie de copil abandonată. O înconjură şi un delicios miros de cafea îi gâdilă nările. Atunci remarcase nişte bluze şi lenjerie intimă feminină care se uscau pe tufe. Admiră dantela delicată şi întoarse brusc capul spre uşa rulotei. Anne înaintase spre reşou şi-l privea acum drept în ochi, cu o puşcă pe umăr.

— Bună ziua, exclamă Greg după o ultimă privire spre lenjeria de un alb-strălucitor, întinsă la aer.

Tânăra femeie îşi turnă o ceaşcă de cafea fără să răspundă şi-l examină cu atenţie. Părea un câine ud, care-şi găsea cu greu respiraţia. Încă un disperat care căuta să scape de problemele sale, se gândi Anne fără amabilitate. Apoi roşi prosteşte, observând că-şi uitase slipurile şi sutienele în desiş. Asta o va învăţa minte să mai cedeze slăbiciunii sale pentru lenjeria luxoasă. Se încordă şi-i adresă lui Greg o privire exagerat de severă.

Acesta scoase o ţigară din buzunar, dar era udă şi o sfărâmă în degete. O lăsă să cadă pe jos. Înţelegând că asta displăcea mult gazdei sale, se aplecă, deşi greutatea rucsacului îi tăia umerii, pentru a aduna chiştocul care murdărea acel templu al naturii. Apoi îşi adăposti ochii de soare cu mâna, pentru a o examina pe tânăra femeie. Avea o siluetă fină şi subţire, dar nu foarte înaltă. Părul şi ochii păreau de aceeaşi nuanţă: un maro cald cu puncte aurii pentru ochii care-l priveau cu intensitate.

În ciuda blugilor, a cămăşii de cowboy şi a părului legat într-o simplă coadă de cal, care punea în evidenţă o faţă lipsită de orice machiaj, degaja o aură autentic feminină. Nu era lipsită de farmec. Greg arboră un zâmbet

arogant: datorită bătrânului Willard, cunoştea drumul de urmat. Oare nu era suficient să apară bătrânul Greg, pentru ca femeile să-i cadă în braţe? De ce ar fi aceasta o excepţie de la regulă?

— Anne Holdenfield? o întrebă cu cea mai suavă voce a sa.

Aceasta bău o înghiţitură de cafea, ascunzându-şi cu grijă surprinderea şi oferindu-i străinului un chip destins şi fără expresie.

— Da, de ce?

Zâmbetul lui Greg se lărgi, transformându-se într-o grimasă de durere, deoarece încă nu-şi recăpătase respiraţia, gâfâind ca un cal epuizat. Apoi înaintă câţiva paşi.

— Mă numesc Greg Fisher.

— Formidabil. Voi anunţa mijloacele de informare.

Niciun muşchi de pe faţă nu i se clintise. Greg râse, uşor jenat.

— Am impresia că vom petrece câteva zile împreună.

Anne îşi turnă o altă ceaşcă de cafea, o puse pe masă şi duse arma la umăr, în poziţie de tragere. Greg auzi cu groază zgomotul unei arme care se încarcă.

„Greg, sărmane prieten, n-ai ştiut să-ţi alegi cuvintele. Continuă pe acest ton şi această fată îţi va zbura creierii”. Dacă n-o oprea, această vrăjitoare a zăpezilor era în stare să tragă mai întâi şi apoi să pună întrebări. Transpiraţia îi şiroia pe spate. Cămaşa îi era udă. Zece mii de dolari. Intrase în această blestemată belea pentru zece mii de dolari, în loc să ţină o serie de conferinţe în Europa, unde în câteva state îndepărtate era lipsă de universitari străluciţi. Se încheia a treia zi, şi unde ajunsese în această aventură prostească? Se afla singur cu o nebună în Munţii Stâncoşi, la kilometri de orice locuinţă.

Dar unde dispăruse oare farmecul său irezistibil? „Haide, Fisher, mai energic”, se admonestă în tăcere. Trebuia să iasă rapid din acest impas.

— Chiar aveţi un glonţ pe care scrie numele meu pe ţeava aceea de oţel?

— Depinde.

— De ce?

— De atitudinea dumitale. Să nu te mişti.

— Nu pot rămâne la nesfârşit fără să fac un gest.

— Nu sunt grăbită.

— Dragă doamnă, sunt frânt de oboseală, am mers îndelung, sunt ud, aş vrea să mă aşez şi să beau o ceaşcă din acea cafea delicioasă pe care ai pregătit-o cu dragoste. Şi linişteşte-te: nu-ţi fac niciun rău. Sunt prea epuizat pentru asta.

Anne citi oboseala în adâncul ochilor albaştri.

— Aşază-te.

Greg rămase nemişcat.

— Aşadar, îmi dai voie să mă mişc?

Tânăra femeie îi arătă un buştean.

— Acolo.

Greg se îndreptă spre locul pe care-l alesese Anne şi se împiedică, deoarece n-o scăpa din ochi. Evident, n-avea încredere într-o femeie care ţinea un asemenea instrument. În sfârşit, se debarasă de rucsac şi luă loc unde i se indicase. Anne puse patul puştii în pământ şi se rezemă de masă.

— Foarte bine, articulă cu o voce indiferentă, îţi las exact cinci minute înainte să dispari.

Greg îşi sprijini bărbia în căuşul palmei şi o privi cu stupoare.

— Nu ştiam că Munţii Stâncoşi îţi aparţin.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă.

— Patru minute şi patruzeci de secunde.

— Nu m-am deplasat până aici pentru a mă odihni cinci minute. Am venit să-ţi vorbesc.

— Şi despre ce subiect?

Greg se strâmbă, cu un aer dezgustat.

— Sunt măgulit că te interesează motivele intervenţiei mele. Te-ar deranja mult să-mi oferi o ceaşcă din băutura delicioasă preparată cu dragoste de mâinile dumitale albe?

Anne ezită o clipă şi-i umplu o ceaşcă pe care o puse

pe masă, apoi se întoarse şi se rezemă de rulotă.

— Hmm… ce fericire, murmură Greg, bând o înghiţitură din lichidul care dădea putere şi-i răspândi în tot trupul o căldură binefăcătoare. Mulţumesc.

Cum Anne nu răspunse, o făcu el în locul său.

— Eşti binevenit, Greg. Întoarce-te când doreşti.

Tânăra femeie îi ignoră umorul sarcastic.

— Aşadar, te-ai plimbat până aici pentru a mă întâlni?

— Exact.

— De ce?

— Am nevoie de ajutorul dumitale.

— Dar mai întâi, cine eşti?

— Mă numesc Greg Fisher.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Cu siguranţă, dar mama dădea multă importanţă acestui lucru.

— De unde vii?

— Din Princeton, New Jersey. Aşteptă întrebarea inevitabilă, dar cum nu sosi, lansă totuşi replica obişnuită.

— Predau la universitate.

Simţi că tânăra femeie se destinde şi hotărî să profite de ocazie.

— Am trecut un doctorat în istorie şi mi s-a încredinţat o catedră de istorie contemporană. Îmi… petrec vacanţa în această regiune îndepărtată în căutarea unei mine legendare: „Gaura din cer”. Ai auzit vorbindu-se de ea?

— Nu.

Greg îşi duse bolul la buze şi o observă cu atenţie. Evident seducătoare, dar foarte puţin vorbăreaţă şi la fel de încruntată ca Mona Barker. Şi-o imagina perfect în rolul unei femei pionier. Nu era chiar genul său, dar avea mult farmec.

— Explică-mi acum adevăratul motiv al vizitei dumitale, îi ordonă

Anne pe un ton tăios.

Bărbatul izbucni într-un râs nervos.

— Vorbesc despre descoperirea unui sit uitat. Sincer,

n-am nimic altceva de adăugat.

— Atunci, cum se face că nu te cred?

Greg arboră cea mai nevinovată mină a sa.

— Asta nu ştiu. Până acum, am fost întotdeauna crezut, după aspectul meu.

Îi adresă cel mai seducător zâmbet al său, o combinaţie savantă de student fermecător şi de bărbat cu experienţă.

— Şi dumneata?

— Ce-i cu mine?

Greg se scărpină pe gât.

— Ce faci în viaţă?

Ochii Annei se mijiră până nu mai fură decât nişte liniuţe. Dacă-şi imagina că va ceda manevrelor sale savante, se înşela. Învăţase să nu aibă încredere în bărbaţi, iar acesta îi părea la fel de demn de încredere ca un lup înfometat, deghizat în Scufiţa Roşie.

Îl observă îndelung, conştientă de neliniştea care o cuprindea. Avea părul blond-cenuşiu şi cei mai albaştri ochi de pe pământ, limpezi ca cerul, cu ceva sălbatic, ca zambilele care creşteau pe pajişte, la capătul acelor tije lungi, drepte şi fără frunze. Era mai înalt decât ea, cu câţiva ani mai în vârstă şi înţelese cu o strângere de inimă că era unul din cei mai seducători bărbaţi pe care-i întâlnise vreodată.

Se strădui să alunge aceste idei nesăbuite care-i tulburau liniştea şi încercă să facă apel la cinismul său obişnuit faţă de sexul tare. „Desigur, este seducător, Anne, dar te vei lăsa oare impresionată de numărul său depăşit de donjuan? Priveşte-l, seamănă cu un peşte scos din frumosul său borcan din Princeton”. îi va dovedi acestui cocoş înfumurat că intrase în curtea de păsări greşită.

Greg se lansă din nou.

— Predai, sau scrii?…

— Mă ocup de ştiinţele naturale.

— Adevărat? Ţii cursuri la o universitate?

— Nu. Acum, ce vrei exact? Sunt în întârziere cu lucrul.

— Ţi-am explicat deja. Caut o mină.

— Nimeni nu te reţine.

— M-am gândit că poate mă vei ajuta.

Se ridică, dar când Anne se întoarse spre puşcă, se reaşeză.

— Ghidul meu a fost împiedicat să mă însoţească în ultima clipă şi m-a asigurat că dumneata cunoşti regiunea mai bine decât oricine.

— Nu te-a înşelat. Cunosc acest loc ca pe buzunarul meu.

— În acest caz, repet întrebarea. Ai fi gata să mă ajuţi?

Anne nu se putu stăpâni să izbucnească în râs. Greg forma un tablou neaşteptat în cadrul acesta din înălţimea munţilor, ud şi încrezut, vulnerabil şi pierdut şi totuşi atât de egoist, sigur de el, convins că până la urmă tânăra femeie îi va ceda. Scutură din cap.

— Nu. Bărbatul îşi şterse fruntea cu dosul mâinii.

— Nu?

— Nu.

— De ce?

— N-am timp de pierdut, iată. Mi s-a acordat o bursă, orele îmi sunt socotite şi subiectul meu n-are nimic de-a face cu minele dispărute: studiez animalele cu coarne.

— Asta nu ţi-ar lua decât câteva zile, interveni Greg pe un ton rugător.

Tânăra femeie simţi o notă de deznădejde în rugămintea sa, ceea ce nu corespundea cu adevărat personajului.

— Ce te fascinează oare la această mină?

— Este vorba de un sit istoric de extremă importanţă.

— Şi ce vei face, după ce o vei descoperi? Vei invita turiştii s-o studieze şi vei vinde bilete la intrare? Sau ai intenţia să deschizi un MacDonald?

— Voi publica un articol într-o revistă. Ştii, aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. Ce faci cu animalele cu coarne?

— Este altceva. Înţelegând comportamentul

animalelor, înveţi multe lucruri despre tine însuţi.

— Ce prostie, mormăi Greg, iritat. Să aprofundezi istoria noastră poate părea la fel de important. Viaţa progresează prin cicluri care se repetă sub forme de-abia deosebite. Nu suntem decât rezultatul trecutului şi istoriei noastre.

— Răspunsul este nu, Fisher.

— Voi plăti un preţ bun, continuă acesta, făcându-şi rapid un calcul în minte.

Dacă folosea opt mii de dolari să-şi plătească datoriile, îi rămâneau…

— Două mii de dolari, îţi convine? Anne tresări.

— Două mii de dolari? Eşti nebun.

— Îmi menţin propunerea. Este vorba de o sumă frumoasă, domnişoară Holdenfield.

Tânăra femeie îi aruncă o privire acuzatoare.

— M-ai minţit. Nu eşti aici pentru munca dumitale.

Greg ridică din umeri.

— În regulă, ai câştigat. Am făcut un pariu cu nişte colegi. Miza este de zece mii de dolari şi aş aprecia dacă m-ai ajuta să ies din acest bucluc.

Anne se îndreptă şi inspiră profund.

— Ascultă Fisher, puţin îmi pasă de micile dumitale afaceri personale. Îmi este complet indiferent dacă pierzi sau câştigi. Găseşte pe altcineva să te ajute să-ţi încasezi banii.

— Foarte bine.

— Şi acum, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să-mi prepar cina şi să mă întorc la munca mea. Greg dădu încet din cap, se ridică, îşi puse ceaşca pe masă şi-şi încărcă rucsacul pe umeri.

— Mulţumesc pentru cafea.

Anne se încruntă. Această supunere bruscă voinţei sale o ului. Nu părea genul să renunţe atât de uşor.

— Bună seara, adăugă bărbatul înainte de a face cale-ntoarsă.

Se opri cincizeci de metri mai departe şi Anne îl privi, mută de uimire, scoţându-şi materialul de camping.

O cuprinse brusc furia şi surprinderea care o paralizase mai întâi o făcu să se repeadă în josul pantei, unde Greg încerca fără rezultat să facă să stea în picioare un cort albastru ca cerul, care se încăpăţâna să se prăbuşească.

— Îţi interzic…

— Oh, bună ziua. Sper să înţeleg cum funcţionează acest lucru, înainte de a se înnopta.

— Şterge-o imediat!

— Ce se întâmplă? Am strivit oare vreo suprafaţă cu flori extrem de rare în acest climat şi despre care aveai intenţia să scrii un articol?

— Rulota mea se află exact la cincizeci de metri.

— Da, văd. N-are rost să ţipi aşa.

— Ai tot muntele să-ţi plantezi ridicola pânză de nailon.

Îi adresă un zâmbet larg.

— Prezenţa dumitale mă linişteşte.

— Pe mine nu.

— Ce trist. Unul dintre noi doi va fi deranjat.

— De ce naiba m-ai ales să-mi tulburi singurătatea?

— Din instinct. Pentru că îmi placi enorm.

— Bădăranule.

— Haide, domnişoară Holdenfield, relaxează-te. Îmi imaginez perfect cum stăm aşezaţi în jurul unui foc de tabără, prăjind frigărui, cântând balade vechi şi spunând poveşti cu fantome, care-ţi fac părul măciucă… Pleci deja? îşi muşcă buza pentru a nu izbucni în râs, observând-o urcând panta cu paşi mari şi închizându-se în rulotă, după ce trântise cu furie uşa.

Anne refuza să se lase invadată de acest înfumurat nepoftit. În plus, exercita asupra ei o putere de atracţie primejdioasă, care o tulbura până în adâncul fiinţei sale şi n-avea încredere în reacţiile sale. În prezenţa lui, nu-şi mai controla nervii. Pentru siguranţa şi liniştea sa sufletească, trebuia neapărat să se ferească de orice emoţie şi înţelegea vag că acest bărbat ameninţa însăşi temelia existenţei sale.

Zgomotul uşii trântite se repercută îndelung printre stânci şi timbrul vocii bărbăteşti a lui Greg îi răsună în minte până târziu în noapte.

După obiceiul său, Anne se trezi în zori. Urcă mai întâi pe creasta de nord pentru a verifica dacă Solomon nu-şi părăsise păşunea şi pe drumul de întoarcere fotografie lacul Seagler. Primele raze de soare luminaseră culmele cu o lumină roz şi o ceaţă fină aluneca peste pajiştile adormite. Singurul punct negru în această divină armonie a dimineţii, era cortul pe jumătate prăbuşit al numitului Greg Fisher, la cincizeci de metri de rulota sa.

„Sper că va îngheţa în somn” se gândi cu o totală lipsă de compasiune, „şi că o cârtiţă va săpa un tunel sub sacul de dormit, iar un castor îi va fura proviziile”.

Apoi îşi încărcă materialul şi se îndepărtă cu paşi mari.

Greg tremura în sacul de dormit. Petrecuse o noapte îngrozitoare, tremurând de frig şi teamă, prins în capcana acelei pânze de nailon, care se ondula periculos sub rafalele de vânt, tresărind la intervale regulate din cauza zgomotelor ciudate, piuituri, zumzete, capcane extrem de reale sau inventate care se amestecau cu visele sale într-o simfonie dezordonată. Până la urmă, o ciocănitoare care ciugulea neobosită dintr-un trunchi vecin, îl trezise în zori. Rămăsese nemişcat o jumătate de oră, observând venirile şi plecările vecinei sale. Spre marea sa dezamăgire, ieşise complet îmbrăcată din rulotă şi hanoracul nu lăsa nimic să se ghicească din fermecătoarea sa siluetă. Îşi preparase un mic dejun copios, cafea şi ouă cu bacon, pe reşou, înainte de a dispărea. Greg bombăni furios şi adormi imediat.

În acea după-amiază, când Anne se întoarse din lunga sa plimbare, cortul cocoşat nu se mişcase nici măcar cu un deget. Greg nici nu încercase să-l îndrepte şi cânta cât îl ţinea gura, mergând încolo şi-ncoace pe pajişte. Tânăra femeie se hotărî să-l ignore şi începu să-şi prepare ceva pentru cină. Cântecul vorbea despre o femeie fatală din Şanhai, care se numea Lily şi-şi câştiga existenţa dansând mambo la „Dragonul negru”, iubise un marinar

care o părăsise fără milă, pentru o femeie de lume, o falsă blondă.

Greg n-avea talent la muzică, cânta fals şi asta îi dădea Annei dorinţa de a-şi astupa urechile şi de a urla. Şi era mai rău să-l privească gătind cu stângăcie ceva de nemâncat pe un foc care ameninţa în fiecare clipă să se întindă.

De obicei, tânăra femeie stătea îndelung să se încălzească lângă foc, contemplând stelele, înainte de a intra în rulotă, dar în acea seară se refugie acolo imediat după masă, îşi puse vată în urechi şi încercă în zadar să citească un roman poliţist a cărui intrigă i se păru din clipă în clipă tot mai stupidă.

Ziua următoare, lucrurile nu se îmbunătăţiră. Greg era tot acolo când tânăra femeie se trezi. Nu umblă de colo-colo şi o jumătate de oră mai târziu dispăruse deja. Din nefericire, la întoarcere se confruntă cu aceeaşi problemă. De data aceasta, cânta o arie din Traviata şi când răsturnă cratiţa cu ravioli, Anne hotărî că această situaţie nu mai putea dura. Îşi şterse mâinile cu o cârpă şi înaintă în fugă spre el. Greg încerca să aprindă un foc şi o văzu în picioare în faţa sa, roşie de mânie.

— Oh, salut! îţi lipseşte zahărul? Sarea? Sau doreşti puţin ulei?

Anne îşi puse mâinile în şolduri şi-l fulgeră cu privirea. Hotărât lucru, era tot la fel de frumos ca ultima dată când îl examinase de aproape.

— Oare când ai intenţia să pleci?

Bărbatul se ridică liniştit şi puse piciorul pe o piatră mare, aţintind asupra ei ochii de un albastru ameţitor.

— Aştept să mă conduci la mină.

— Dacă accept, mă vei lăsa în pace şi vei dispărea din viaţa mea şi de pe această pajişte care se potriveşte perfect cu gustul meu pentru singurătate?

— Da.

— În acest caz, ne întâlnim mâine dimineaţă în zori. Te previn, nu te voi aştepta. Apoi se întoarse, urcă panta şi trânti uşa rulotei. Greg zâmbi. Câştigase. În timp ce-şi

savura triumful, se simţi cuprins de un sentiment de admiraţie. Tânăra femeie avea un mod de a trata afacerile care obliga la respect.

Capitolul 4

O lovitură de picior în coaste îl trezi din somn.

— Au…

Se îndreptă brusc şi privi fără să înţeleagă silueta care-l domina cu toată înălţimea sa.

— Te apucă des?

Anne înclină capul şi-l observă cu un aer zeflemitor.

— Este ora de plecare.

— Soarele nici n-a răsărit încă, mormăi Greg cu o voce răguşită. În sfârşit, aproape nu, acceptă zărind razele aurii care se vedeau printre pinii înalţi.

Anne reuşi cu mare greutate să-şi ascundă un zâmbet. Părul în dezordine îi căzuse pe frunte şi trebui să se stăpânească să nu i-l dea spre spate cu vârful degetelor. La trezire, semăna cu un copil pierdut şi părea pe jumătate mort de frig. Îşi controlă elanul de simpatie, care o îndemna irezistibil spre el.

— Haide, în picioare.

Greg desfăcu fermoarul sacului de dormit şi se ridică în capul oaselor, complet îmbrăcat. Purta două perechi de şosete, colanţi, blugi, lenjerie de corp din lână, un pulover şi hanorac. Anne făcu ochii mari.

— Nu ştii că se doarme gol în sacul de dormit?

— Gol?

O privi ca şi când înnebunise.

— Cu toată îmbrăcămintea asta ridicolă, sunt complet îngheţat.

— Evident. Puful de gâscă nu te va încălzi decât dacă se află în contact cu pielea. Aşa îţi izolează trupul şi păstrează căldura. Întreabă-i pe eschimoşi.

Râsul său argintiu răsună din nou în urechile lui Greg.

— Încearcă noaptea următoare şi vei vedea.

Greg începu să-şi strângă lucrurile cu un aer posomorât, sub privirea ironică a tinerei femei.

— De fapt, nici măcar nu mi-ai indicat locul în care se ascunde preţioasa dumitale mină.

Greg scoase o hartă pe care o întinse pe pământ.

— Este situată undeva pe aici.

— Este vag.

— Şi aici intervii dumneata, cu remarcabilele cunoştinţe din regiune. Mă mulţumesc să te citez, domnişoară Holdenfield.

— Să nu crezi că primesc provocarea, doctore Fisher, jocul nu mă priveşte. Dar cu cât mai curând vom găsi mina dumitale detestabilă, cu atât mai curând voi scăpa de dumneata.

— Îţi apreciez amabilitatea, domnişoară Holdenfield. Îmi acorzi o ceaşcă de cafea înainte să plecăm în această fermecătoare plimbare?

— Serveşte-te, îi strigă Anne, îndepărtându-se spre rulotă. Mă întorc imediat cu aparatul de fotografiat.

— Pentru ce-ţi trebuie?

— Pentru că voi profita să fac câteva fotografii pentru munca mea, dacă nu te deranjează prea mult.

— Va dura mult?

— Eşti grăbit, Fisher?

— Da.

— În acest caz, rişti să-ţi pierzi cei zece mii de dolari.

Cu această ultimă replică, dispăru. Într-adevăr, această femeie se comporta întru totul neplăcut. În asemenea măsură, încât se întrebă dacă n-avea interesul să se lanseze singur în această aventură. Perspectiva de a petrece mai multe zile în compania acestei scorpii nu-l prea seducea. Îşi adună lucrurile şi se îndreptă cu paşi lenţi spre rulotă. Anne înaintă. Purta nişte blugi, o bluză din etamină de lână ecru şi o vestă ecosez cu franjuri. Nu-i mai lipsea decât căruţa acoperită şi caii pentru a filma într-un western, gândi Greg. Şi când te gândeşti că fără acest pariu stupid, şi-ar petrece zilele în compania unei tinere fete pierdute de admiraţie la fiecare cuvânt al său. În locul acestora, servea de escortă lui Calamity Jane.

Tânăra femeie îi întinse un pachet.

— Ţine, cară asta. Eşti gata?

Pentru prima dată, Greg remarcă blândeţea vocii, care nu corespundea deloc cu imaginea sa, un timbru de alto, cald şi vibrant, nu destul de agresiv pentru cineva atât de dominator.

Îşi termină ceaşca de cafea şi o lăsă în grabă.

— Da. Iată.

— Perfect. Să mai aruncăm o privire pe hartă.

Se aplecară peste înlănţuirea de lacuri, munţi şi izvoare.

— Mai întâi, ne vom îndrepta spre North Baldy şi vom traversa Storm Pass. Acolo, vom lua o hotărâre.

— Va lua mult timp?

— Depinde.

— De ce?

— De oile şi de berbecul meu şi de direcţia pe care o vor alege.

Greg era gata să se sufoce.

— Domnişoară Holdenfield… Trebuie să fiu înapoi la Princeton fix în nouă zile.

— Este problema dumitale. Cu puţin noroc, vom reuşi. Îţi atrag atenţia, oile sunt capricioase… berbecul complet imprevizibil şi cercetările mele mă interesează categoric mai mult decât josnicele dumitale probleme materiale, Fisher. Acum, dacă nu-ţi convine, întoarce-te de unde ai venit.

Greg o privi în tăcere.

— Există nişte cuvinte pentru femeile care detestă în asemenea măsură bărbaţii, domnişoară Holdenfield, articulă în cele din urmă, cu o voce fără inflexiuni.

— Frustrate? Isterice?

— Să spunem incomplete, cu lacune, lipsite de echilibru.

Atinsă în amorul-propriu, Anne întoarse capul.

— La ce bun să discutăm, Fisher? Cunoştinţele dumitale despre femei îţi depăşesc cu siguranţă cunoştinţele istorice. Mă înclin cu umilinţă în faţa unui specialist ca dumneata. Şi acum, am pierdut destul timp.

Se îndepărtă cu paşi mari.

O jumătate de oră mai târziu, Greg se trânti la rădăcina unui copac. îi părea că pieptul era gata să-i explodeze, articulaţiile îl dureau, mâinile şi picioarele rămăseseră cu încăpăţânare înţepenite. Când Anne observă că n-o mai urma, se întoarse din drum.

— Ce s-a întâmplat?

Bărbatul lupta pentru a-şi recăpăta respiraţia.

— Oare cum te descurci să respiri la asemenea altitudine?

Anne se aşeză alături şi-l măsură cu un aer dispreţuitor.

— Nu prea eşti în formă, doctore Fisher.

— N-am avut niciodată vreo problemă de sănătate, articulă el cu greu.

Tânăra femeie îşi deschise rucsacul şi-i oferi un pahar cu suc de fructe, pe care Greg îl acceptă cu recunoştinţă.

— Ce sport practici?

— Sport? gemu bărbatul cu groază.

— Da, tenis, jogging, nataţie?

— Nimic din toate astea, nu fac bine la inimă.

Cu aceste cuvinte, scoase un pachet de ţigări din buzunar şi răsturnă jumătate din el pe jos. Le adună în grabă şi-şi aprinse una, spre marele dezgust al Annei.

— Nu-i de mirare că plămânii dumitale sunt distruşi. Nu arunca pe jos chibritul.

Greg îl vârî în buzunar cu un oftat exasperat.

— Explică-mi cum îţi petreci timpul, dacă nu faci niciun exerciţiu fizic.

Bărbatul dădu capul pe spate cu un zâmbet neplăcut, privind norii care alergau pe cer.

— Joc pocher şi bacara. Beau… destul de mult şi agăţ femei în baruri. Fumez de asemenea foarte mult şi iau plăcerea din viaţă. Mulţumită?

Anne se ridică şi porni din nou la drum, fără cel mai mic comentariu. Dezamăgit, Greg se ridică, îşi aruncă ţigara în spatele unei stânci şi acceleră pentru a i se

alătura. Un timp, merseră alături fără o vorbă. Iepurii le fugeau de sub picioare şi deasupra capetelor lor se certau o pereche de păsări negre ca smoala, cu cioc galben. Solul era presărat cu ace şi conuri de pin. Lui Greg i se părea că pădurea nu se va termina niciodată. Dar ajunseră curând la o trecătoare şi Anne îi arătă un punct pe munte.

— Vom traversa pe acolo şi vom coborî pe flancul celălalt.

— Şi apoi vom urca pe acelaşi drum?

— Exact.

Tânăra femeie ridică nasul spre piscurile înzăpezite.

— Natura, care evident este plină de rea-voinţă, nu s-a gândit să-ţi desfăşoare sub picioare o autostradă cu patru benzi, pentru a-ţi cruţa picioarele fragile.

Nu dădu atenţie înjurăturilor înăbuşite ale lui Greg şi porni pe cărare. Se întrebă ce demon o îndemna oare să-l chinuiască astfel. În definitiv, ar fi trebuit să mulţumească Cerului că i-a trimis un însoţitor care corespundea mediului său social şi intelectual, şi seducător fizic. Din nefericire, înfumurarea sa faţă de femei îl făcea insuportabil. Pentru Anne, care petrecuse ani întregi înăbuşindu-şi orice feminitate pentru a se concentra asupra raţiunilor ştiinţifice, constatărilor obiective, rapoartelor cu planuri detaliate care nu lăsau niciun loc improvizaţiei, Greg îi perturba izolarea, îi tulbura apărarea, o făcea din nou vulnerabilă, îi trezea dorinţa, capriciile neraţionale, reacţiile nervoase, dorinţa de a plăcea.

Dar va lupta pas cu pas şi nu-l va lăsa să distrugă ce clădise în atât de mult timp.

Se întoarse şi-l privi înaintând până în vârful coastei unde se oprise ea. Era bine clădit, mersul îi era suplu şi regulat, ştia din instinct să-şi folosească muşchii şi avea graţia naturală a animalelor sălbatice. Dar evident îi lipseau suflul şi antrenamentul şi îndată ce i se va alătura, cu siguranţă se va plânge de o mie şi una de chestiuni fără importanţă: cizmele îi erau prea mici, îl înţepase un ţânţar, îi era foame, sete, sau îl durea capul. Nu se putu împiedica

să zâmbească.

Îndată ce Greg ajunse în dreptul său, începu litania plângerilor, dar Anne se prefăcu că nu-i aude bombănelile. În acea clipă, un singur lucru avea importanţă, să-l regăsească pe Solomon. După previziunile sale, trebuia să se afle în spatele stâncilor.

Greg o văzu suind spre culmi cu agilitatea unei capre de munte.

— Fata asta mă va înnebuni, bombăni Greg împiedicându-se de o piatră pe care o făcu să zboare lovind-o furios cu piciorul.

Ceva îl irita profund la ea. Acel mod în care îşi ridica bărbia sau suia pantele abrupte, ca şi când el nu exista. Purta blugi strânşi, care îi puneau în valoare trupul superb. Putea oare să nu ştie că-i aţâţa dorinţa când o urma ca un idiot, gâfâind ore întregi în încercarea zadarnică de a o ajunge?

Acel mod în care îşi repeta neîncetat că nu aştepta decât un singur lucru: plecarea sa. Oare chiar asta gândea? Nu ştia, şi exasperarea îi creştea cu fiecare minut.

Oare cine era? La ce se gândea? Visase deja la el? Nu ştia că femeile erau în mod judicios fiinţe blânde, amabile, materne, împăciuitoare...? Ea îşi bătea joc cu patimă de toate astea, da. Era vorba despre un specimen de feministă retras pe înălţimi, care milita atrăgând imbecili ca el în tabăra sa. Apoi îi ducea într-o plimbare şi-i abandona în mijlocul pustiului. Şi când erau găsiţi, era prea târziu.

Se opri pentru a-şi recăpăta respiraţia. Această biologă afurisită îi va provoca până la urmă un atac cardiac. Dar când ajunse la capătul drumului care domina valea, fu cuprins de un asemenea sentiment de mândrie, încât trebui să se stăpânească să-şi strige bucuria, sau să hăulească în stil tirolez. Din nefericire, nu cunoştea tehnica. Şi înainte să poată articula ceva, Anne îi atrase atenţia cu un gest autoritar.

— Sst!

Îi făcu semn să se apropie.

— Lasă-te în jos, murmură Anne cu o voce iritată.

Bărbatul aruncă o privire peste faleza la capătul căreia se aşezase tânăra femeie. Tufişurile care creşteau printre pietre îi adăposteau de priviri. Da, dar care era interesul în acest loc pustiu? se gândi Greg cu iritare.

— Ce se întâmplă?

Anne îşi scoase aparatul de fotografiat din rucsac.

— Solomon. Stai liniştit.

— Cine este Solomon?

— Berbecul meu.

— Berbecul dumitale? Este vorba de un animal familiar? L-ai îmblânzit? Nostim lucru.

Anne ridică din umeri.

— Solomon este întru totul sălbatic.

— Atunci, de ce l-ai botezat?

— Dau nume tuturor animalelor pe care le observ. Asta-mi uşurează munca atunci când notez observaţiile în carnet.

Greg scoase o ţigară, dar înainte de a avea timp s-o aprindă, Anne îi confiscase cutia cu chibrituri. Încercă să-i comunice dezaprobarea în faţa unui asemenea act de violenţă, dar era atât de absorbită în contemplarea sa, încât înţelese că n-ar folosi la nimic. Îşi încrucişă braţele în spatele capului şi-şi oferi faţa razelor soarelui, fericit că în sfârşit se odihnea.

Când îşi reveni, Anne era în aceeaşi poziţie, aşezată pe călcâie, cu privirea aţintită în aparatul de fotografiat.

— Şi ce face acest bătrân Solomon? o întrebă privindu-i formele pe rând, cu evidentă plăcere.

Anne puse mâna pe carnet şi începu să scrie cu frenezie. Evident, nici măcar nu auzise întrebarea. Greg profită de acea clipă de linişte pentru a-şi pune imaginaţia erotică la încercare, fără ştirea principalei interesate care, dacă ar fi bănuit filmul foarte special care trecea prin capul vecinului său, ar fi lăsat baltă stiloul, caietul şi aparatul de fotografiat.

După câteva clipe, Greg începu să se plictisească.

— Plecăm? o întrebă, căscând de-i trosneau fălcile.

— Sst

Anne agită exasperată mâna în direcţia sa.

— Într-o clipă!

— Ce ai descoperit la berbecul dumitale?

— De obicei, un asemenea animal nu se plimbă niciodată singur, ci în grup de patru sau cinci masculi.

— Viaţă de holtei: exact ca cea care-mi place mie.

— Necazul este că are un comportament tipic sezonului de împerechere, care este în noiembrie.

— Şi din ce ai remarcat asta?

— Din nervozitatea sa, modul în care scurmă solul cu copita şi sonorităţile şuierătoare pe care le lasă să-i scape. În plus, într-o zi a lovit puternic cu coarnele în stânci, ceea ce-i accelerează secreţia anumitor glande şi-l ajută să-şi marcheze teritoriul. Cu siguranţă, funcţionează în mod nepotrivit.

Greg se strâmbă cu dispreţ.

— Berbecul dumitale este bolnav, atâta tot.

— Nu cred, şopti Anne, caută ceva în afara turmei de femele pe care a urmat-o toată iarna.

— Ce caută oare?

— Nu ştiu, dar îţi jur că voi descoperi foarte curând.

Greg oftă.

— Şi dacă nu se va îndrepta în aceeaşi direcţie cu noi?

— Ei bine, vom face un mic ocol, pentru a-l urmări.

— Dar mina…

Anne îi adresă acel zâmbet superior care-l exaspera atât de mult.

— Nu-ţi rămâne decât să te rogi la Dumnezeul berbecilor să devieze mersul lui Solomon în direcţia care să-ţi convină. Oh, priveşte!

Întinse degetul în direcţia unui fel de veveriţă enormă, brun-închis, care se încălzea la soare.

— Ce este? Nu este prea atrăgătoare.

— O marmotă.

— Minunat, bombăni Greg scoţând o ţigară din buzunar.

Anne îi prinse strâns pumnul.

— Nu!

— De ce nu?

— Dacă fumezi, o vei speria.

— Ah, la naiba, exclamă cu o voce puternică şi micul animal dispăru sub o stâncă.

— Priveşte. Dumneata şi crizele dumitale de fumat.

— Nu te amesteca în treburile mele. Voi fuma dacă doresc.

— Nu atâta timp cât voi studia fauna acestei regiuni. Aici, eu comand.

Faţa lui Greg se afla acum la cinci centimetri de a sa. Spre marea sa surprindere, acesta inspiră un parfum de liliac, care-i tulbură mânia.

— Îţi revoc puterile, spuse printre dinţi. Tocmai mă revolt şi iau conducerea expediţiei. Ce spui de asta?

Anne ridică bărbia pentru a se opune ascendentului irezistibil pe care-l exercita asupra sa.

— Serios? Şi dacă te las să regăseşti singur drumul până la locul de campament?

— Îţi interzic.

— Fie încetezi să fumezi, fie

— Taci.

Tânăra femeie se strădui să-şi înăsprească privirea şi să strângă buzele. Se observară în tăcere câteva lungi secunde.

— Şi acum, cine comandă? întrebă cu voce dulce.

Greg ezită între a o strânge lângă el şi a o arunca peste faleză.

— Nu-i de mirare că trăieşti ca o pustnică, frumoaso, îi susură la ureche, reprezinţi un adevărat pericol social.

În acea noapte, dormiră pe o manta groasă de ace de pin, sub copaci. Restul după-amiezii se desfăşurase într-o ambianţă mai degrabă rece. Tentativa de revoltă a lui Greg încărcase atmosfera. Continuase să fumeze, dar se abţinuse cu prudenţă de fiecare dată când Anne fotografia un animal, ceea ce îl făcu să filosofeze cu amărăciune despre tirania femeilor când li se dădea puterea.

În ce o privea pe Anne, aceasta nu înceta să-şi repete

în ce măsură reprezenta bărbatul pentru ea o povară. Făcea să trosnească rămurelele şi frunzele uscate cu cizmele lui mari, speriind păsările. Fuma ca un turc, se plângea fără oprire, mânca batoane de ciocolată tot timpul. De ce oare nu se întorcea la universitatea sa de intelectuali pretenţioşi, care se credeau centrul universului?

La căderea nopţii, Greg, care era o fire vorbăreaţă, suferea clar de lipsă de comunicare. După cină, în timp ce se aşezaseră amândoi lângă foc şi el se încălzea cu sticla de whisky, se hotărî să vorbească primul.

— Şi dacă am încerca să facem pace? Să semnăm un armistiţiu, sau ceva asemănător.

Anne oftă adânc.

— Dacă nu te-ai comporta atât de… brutal.

— Brutal? Eu? Să vorbim puţin despre blândeţea dumitale. Cu plantele şi animalele poate, dar cu bărbaţii…

Anne ignoră această ultimă remarcă.

— Sperii marmotele, arunci mucuri de ţigări oriunde, nu respecţi nimic, glumeşti în legătură cu orice, mănânci neîncetat dulciuri. Ar trebui să fii obez.

Greg se bătu peste stomacul care nu arăta niciun pic de grăsime, cu un râs satisfăcut.

— Am un metabolism foarte bun.

— Niciodată nu iei ceva în serios.

— Ba da. Pariul meu şi cei zece mii de dolari. Altfel, crezi că aş străbate munţii în compania unui tiran? Cât despre simţul meu al umorului, extrem de dezvoltat, unele persoane îl apreciază. Apropo de asta, aş putea remarca oare că nu mi-ai adresat nici măcar un zâmbet sincer de când ne-am întâlnit? Fără îndoială, te temi de riduri? După părerea mea, suferi de un afurisit complex de superioritate. Ei bine, semeni cu un pui de căprioară… un Bambi de oţel, deoarece în anumite privinţe nu-ţi lipseşte farmecul. Anne, ai cunoscut uneori frica?

Aceasta privea încremenită focul, fără să îndrăznească să-l privească. Descrierea pe care i-o făcea corespundea oare cu adevărat imaginii pe care o oferea?

Dacă el ar şti măcar… Mai întâi se căsătorise cu Frank, un om de ştiinţă ca ea, care-i reproşase că era prea activă sexual şi afirma că pentru o femeie de un anumit nivel intelectual „aceste lucruri” nu aveau mare importanţă. Desigur, pentru lumea exterioară reprezenta soţul perfect şi când se hotărâse să divorţeze, un mare număr din prietenii săi n-o înţeleseseră.

Apoi venise Mamdouh, care o antrenase în direcţia opusă. Şi tot timpul, mintea şi trupul său nu reuşiseră să se împace vreodată cu cuplurile pe care le formase cu bărbaţii pe care-i întâlnise.

Cunoscuse oare teama? Oh, da şi de fiecare dată când era în joc feminitatea sa, trecea prin infern. Ridică ochii spre Greg, aşezat lângă ea. Lumina focului se juca în părul său blond-cenuşiu şi pe faţa cu trăsături bărbăteşti, care atrăgeau imediat simpatia. Spre deosebire de ea, probabil închisă şi ascunsă, pentru că în toate relaţiile se încrezuse întru totul, Greg era un seducător înnăscut, care schimba femeile, sentimentele şi aventurile cu mare poftă. Dar în fond, ce-i rămânea din toată această agitaţie? întoarse capul.

Greg îi citise pe faţă o gamă de emoţii, care mergeau de la confuzie până la suferinţă, trecând prin orgoliu… şi teamă. Fără să pună la socoteală o licărire ciudată care semăna într-atât, încât se putea confunda cu dorinţa. Dar aici, cu siguranţă se înşelase.

— Sunt speriată de mai multe lucruri decât îţi imaginezi.

Această neaşteptată vulnerabilitate îl descumpăni. Ar fi vrut să se apropie de ea, să-i pună mai multe întrebări, dar faptul că-i purta pică îl împiedică, mai ales că trebuia să lupte împotriva înclinaţiei pentru ea.

— De ce nu eşti căsătorită? mormăi fără să vrea.

Anne scutură din cap.

— N-a mers.

— Mă întreb de ce.

— Ce spui?

— Oh, nimic. Dar pentru o femeie care apreciază atât

de mult să se certe, ca dumneata, cred că singurătatea trebuie să fie greu de suportat. Ar trebui să frecventezi mai multă lume.

— Dar aici am totuşi impresia că mă măsor cu ce este esenţial. Mă confrunt în fiecare zi cu un mediu înconjurător ostil. Îmi place modul în care corpul meu reacţionează la provocările naturii. Devin mai puternică, imaginaţia îmi lucrează asupra problemelor practice, respir mai bine şi cum spunea Thoreau: „Aş prefera să mă aşez pe un bostan care-mi aparţine decât pe o pernă din catifea, asaltată de curioşi”.

— Un bostan, nu? Ca Cenuşăreasa, remarcă Greg cu un râs scurt.

— Îmi place liniştea. Mă ajută să gândesc şi să-mi găsesc locul în univers. Şi ador animalele, modul în care trăiesc influenţându-ne reciproc cu mediul înconjurător şi se adaptează în ciuda tuturor.

În sinea sa, Greg acceptă în cele din urmă că era gelos pe independenţa Annei şi pe raporturile armonioase pe care le întreţinea cu fauna şi flora acestei ţări. Chiar dacă relaţiile cu oamenii erau punctul său slab, descoperise în ea însăşi resurse neexplorate şi o invidia pentru asta.

— Studiezi de mult animalele cu coarne?

— De trei ani. Anul trecut am urmărit femelele.

Brusc, începu să râdă.

— Oare ce te amuză?

— Oh, mi-am amintit câteva personalităţi din turmă, într-adevăr remarcabile.

— Le-ai botezat şi pe ele?

— Bineînţeles. De exemplu, doamna Peabody. Era portretul tipic al bunicii autoritare, care-şi conducea însoţitoarele pe cele mai bune păşuni, dar nu suporta nici cea mai mică lipsă din respectul care i se datora.

Greg o privi întinzându-şi picioarele şi frecându-le energic pentru a se încălzi.

— Singurele mele cunoştinţe referitoare la oi se limitează la publicitatea pentru „Woolmark”, care se face

la televiziune. Ştii, cei doi berbeci care se izbesc cu coarnele.

— Am lipsit la asta, murmură Anne cu un râs uşor, dar l-am observat în realitate. Este un spectacol magnific, care se desfăşoară în general sub ochii femelei pentru care se luptă.

— Ce vei face când se va termina vara? întrebă Greg.

— Îmi voi termina teza şi voi lucra probabil cu apele, pădurile, asupra suprafeţei ocupate de animale şi plante în natură.

— Nu vrei să predai?

— Nu, n-am vocaţie. Răbdarea mea cu oamenii este foarte limitată.

Greg privi micile flăcări aurii care străluceau în ochii ei căprui-deschis şi-l pătrunseră până în inimă, antrenându-i prin vene focul dorinţei.

— Nu te simţi niciodată singură?

Anne îi aruncă o privire piezişă.

— Vrei să ştii dacă nu-mi lipsesc ceilalţi?

— Nu ceilalţi. Un bărbat.

Tânăra femeie rămase tăcută. Oare cum să-i explice că nu mai pretindea nimic de la viaţă? Că depăşise toate astea? Stătea nemişcată în curentul vieţii, mulţumindu-se cu ce-i aducea valul. Cât despre pasiune, aceasta era cheia care deschidea uşa durerii şi terminase cu suferinţa din dragoste şi gelozie, cu aşteptarea interminabilă şi niciodată satisfăcută care o însoţea, cu cortegiul de fantasme mereu nepotolit. Va rămâne acum pentru totdeauna cu lucrurile frumoase şi va fugi de agitaţia sufletească şi de inimă care îi tulburau o tihnă cucerită cu greu.

Totuşi, acest tânăr bărbat seducător şi energic, care-i punea o asemenea întrebare, o tulbura profund. Oare îi va înţelege răspunsul? Nu, va râde de ea.

— Ai amuţit? întrebă Greg.

Anne se ridică şi-şi scutură pantalonii cu palma.

— Lasă-mă în pace, Fisher, sunt prea obosită în seara asta pentru a mă lansa cu dumneata în discuţii filosofice

care nu ne duc nicăieri, deoarece cu siguranţă nu vom cădea de acord.

— Aş prefera să-mi spui Greg.

— De ce?

— Pentru că acesta este numele meu. Dar dacă preferi Ralph, Fred sau Ciumă, nu te jena. Orice, în afară de Fisher. Modul special în care rosteşti Fisher, îmi dă neplăcuta impresie că sunt un om de ştiinţă infirm, care se agaţă de poalele dumitale şi pe care-l suporţi din pură bunătate sufletească.

Anne izbucni în râs. De ce oare trebuia să fie atât de irezistibil?

— De acord, Ciumă. Şi acum, în pat. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Greg o privi drept în ochi.

— Îţi stă bine veselă. Eşti încântătoare.

Anne roşi şi se întoarse cu spatele, brusc foarte absorbită să scotocească prin lucrurile sale. Puse mâna pe un prosop, un săpun şi nişte haine de schimb.

— Unde naiba te duci?

— Să fac o baie.

— Acum?

— Da.

— În plină noapte?

— Imaginează-ţi că prefer întunericul pentru a-mi face toaleta. Astfel, evit privitorii.

— Nu uita animalele sălbatice cu ochii lor roşii şi injectaţi de sânge, ascunse în tufişuri.

— Fisher, ai avut lecturi ciudate.

— Rămâi aici, ai să răceşti.

— Nu-ţi face griji.

— Să te însoţesc?

— Nu, mulţumesc. Mă scald singură de la vârsta de cinci ani. Doar dacă nu te tentează apa rece ca gheaţa? Dacă mă însoţeşti, să nu speri că vei rămâne liniştit pe mal, mă voi ocupa de dumneata.

— În acest caz, permite-mi să mă retrag în sacul de dormit.

— Cum doreşti.

Îşi aruncă prosopul pe umăr şi se îndepărtă cu paşi mari. Greg văzu în depărtare o siluetă feminină, vagă şi scăldată în lumina lunii, care se dezbrăcă pe malul apei şi plonjă în râul rece ca gheaţa. Atunci, ea dispăru.

Oftă de frustrare şi se vârî în sacul de dormit, pe care-l instalase alături de al Annei. Dar în zadar închise ochii, somnul nu venea. Se adânci în contemplarea cerului înstelat, reperă Perseu şi Casiopeea, la est; Ursa Mare şi Steaua Nordului erau ascunse de munte, dar zări Andromeda la vest.

Se întoarse spre râul în care se scălda Anne. Şi-o imagina asemenea Andromedei, înlănţuită de un monstru invizibil şi imediat se confundă cu Perseu, salvând-o de la un destin mai rău decât moartea. Zâmbi la divagaţiile sale romantice. Eroina din povestea sa nu părea să sufere peste măsură că trăieşte fără un bărbat. Da, dar oare pentru cât timp? Adormi cu acest gând liniştit.

Apa foarte rece cuprinse trupul Annei. Înotă energic şi treptat, legăturile care se înfăşurau în jurul său slăbiră. Părul lung îi mângâia umerii şi frigul muşcător îndepărtă dorinţa puternică pe care o simţea pentru bărbatul care se odihnea sub copaci. Şamponul şi săpunul îi curgeau pe piele. Oare Greg Fisher o găsea frumoasă?

Plonjă în apă pentru a se clăti şi îndepărtă gândurile necurate care i se învârteau neîncetat în cap. Apoi se frecă îndelung cu prosopul flauşat pentru a încerca fără succes să-l îndepărteze pe zeul Eros, care nu înceta s-o chinuie.

Pentru a doua oară, pe Greg îl trezi o lovitură de picior bine plasată în coaste.

— La naiba! Doar n-o să repeţi această fermecătoare ceremonie în fiecare dimineaţă? Nu mă miră că n-a rezistat căsnicia dumitale bombăni Greg sărind afară din sacul de dormit, pentru a se întoarce imediat înapoi, îndată ce evaluă temperatura atmosferei înconjurătoare.

Anne îi aruncă hainele în faţă.

— În picioare, eschimosule Nonoock. Plecăm.

— Îndurare…

— Într-un sfert de oră strâng bagajele… cu sau fără dumneata.

— Ce caracter fermecător.

Se strecură afară din sacul de dormit şi Anne îşi ascunse emoţia la vederea trupului gol şi musculos, pregătind ouă cu bacon. Din nefericire, Greg îi interceptă privirea şi-i adresă un zâmbet complice, ridicând fermoarul blugilor. Imediat, îşi făcu de lucru deasupra tigăii, cu obrajii arzând.

Spre marea sa uşurare, Greg luă un prosop şi un săpun şi se îndreptă cu pas grăbit spre râu.

— Mă pregătesc să lansez o provocare divinităţii acestei ape curgătoare. Indianco, păstrează-mi micul dejun până mă întorc.

— La dispoziţia ta, Kimo Sabe, murmură tânăra femeie privindu-l îndepărtându-se.

Câteva minute mai târziu, auzi un urlet. Greg îşi respectase pariul şi se aruncase în apa rece ca gheaţa.

Când se întoarse în tabără, Anne împachetase deja lucrurile sale şi pregătise itinerarul. Lui Greg îi clănţăneau dinţii.

— Te previn că este prima şi ultima dată când mă spăl în această călătorie, articulă cu greu.

— Ia loc lângă foc şi încălzeşte-te, spuse tânăra femeie izbucnind în râs. Într-o clipă, te vei simţi proaspăt şi bine dispus ca un nou-născut.

Îi susţinu privirea o clipă în plus. De ce oare nu-şi acoperea bustul splendid, se gândi cu mânie. O făcea intenţionat, deoarece înţelesese că o atrăgea irezistibil. Dar îi va arăta că această mică şedinţă de striptease n-o impresiona deloc.

— Vorbeşte-mi despre mina aceea, Fisher, nu mi-ai dat foarte multe informaţii, rosti cu o voce calmă.

Astfel, va înţelege că nu era câtuşi de puţin afectată de bărbaţii vanitoşi, care profitau de fizicul lor avantajos.

Greg îmbrăcă o cămaşă şi întinse înfrigurat mâinile spre foc. Bucle aurii îi cădeau pe ceafă şi tremura. Dacă înţelesese manevra Annei, deoarece era departe de a fi

prost, nu arătă nimic.

— Acum câteva luni, la unul din cursurile mele, am vorbit despre „Olandezul zburător”, despre mina „Gaura din cer”, despre Shlieman, neamţul care a descoperit oraşul Troia înclină capul pentru a-şi încheia îmbrăcămintea, cu un aer jenat.

— În sfârşit, pe scurt... am făcut greşeala de a declara public că, pentru a găsi această mină, sunt suficiente nişte cercetări bine conduse şi că personal, aş fi în stare să găsesc orice.

— Şi cineva te-a luat în serios?

— Da, trei studenţi, care nu ştiu ce să mai inventeze pentru a mă pune în dificultate.

— Ai pariat zece mii de dolari cu trei studenţi?

— Da, nişte feciori de bani gata.

— Îmi închipui, murmură Anne, cu o notă de dezaprobare în glas. Ţine, mănâncă.

Îi întinse o farfurie.

— M-am săturat s-o ţin.

Greg înghiţi cu greu o îmbucătură. Amintirea situaţiei imposibile în care se vârâse, îi tăiase pofta de mâncare.

— Şi de ce ţi-ai asumat un asemenea risc? continuă Anne pe un ton nerăbdător.

— Aveam nevoie de bani.

— Ce să faci cu ei?

Greg lăsă furculiţa şi o măsură cu mânie. În acea dimineaţă era încântătoare. Proaspătă, roz şi plină de energie.

— Pui prea multe întrebări.

Anne ridică din umeri.

— Sunt o fire curioasă.

— Ei bine, imaginează-ţi că am datorii.

— Dar de ce ai pornit într-o aventură care îţi scapă complet? La naiba, Fisher, nu eşti în stare nici măcar să citeşti o busolă. Ai trecut cel puţin pe la cercetaşi?

Greg mestecă îndelung înainte de a înghiţi.

— M-au dat afară.

Anne ridică mâinile spre cer şi le lăsă să cadă pe genunchi.

— Pentru ce motiv?

— M-am strecurat în cortul fetelor într-o noapte cu lună plină.

— Înţeleg.

Îl privi mâncând, cu nasul în farfurie şi i-o luă imediat ce termină, pentru a o spăla în râu.

— De ce eşti atât de grăbită? strigă în spatele ei.

— Am întâlnire cu Solomon.

— Îmi este greu să-mi imaginez ce găseşti la acest stupid animal cu coarne care-şi petrece timpul lovindu-se cu capul de pereţi. După părerea mea, are nevoie doar de…

— De ce? întrebă Anne cu un aer ameninţător, revenind spre el.

— Era gata să exprim în termeni oarecum cruzi ideea că-i lipseşte afecţiunea.

— Atât de simplu este pentru tine?

— Evident. Doar dacă n-ai alege diagnosticul de nebunie furioasă. După toate aparenţele, nu l-ai ales. După părerea mea, îţi pierzi timpul cu un bolnav mintal.

— Fisher?

— Da.

— Ţi s-a mai explicat cât eşti de insuportabil?

— Uneori.

— Aşadar, ne-am înţeles o dată pentru totdeauna. La drum.

Capitolul 5

Iarba sclipea de rouă. Păsări zburau din copac în copac şi cei doi tineri urcau tot mai sus pe drumuri abrupte care mergeau de-a lungul prăpăstiilor impresionante. Respirând tot mai greu, Greg încetase să fumeze: îi lipsea oxigenul şi asta îi făcea capul să se învârtă. La un moment dat, în timp ce mergea privindu-şi picioarele, se lovi de Anne, care se oprise. Aceasta se încruntă, cu un aer agasat.

— Dar de ce ne-am oprit? se lamentă bărbatul.

— Sst!

În locul pe care i-l arătă, ierburile înalte fremătau.

— Ce este?

— Un iepure alb.

Anne îşi scoase încet aparatul de fotografiat.

— Dar este brun.

— Aşa se numeşte, dar îşi schimbă blana doar începând din luna septembrie.

Făcu câteva fotografii.

— Este primul pe care-l întâlnesc în vara asta. În general nu ies decât noaptea. Acesta n-are mai mult de opt săptămâni. Referitor la altceva, tot nu mi-ai vorbit despre mina aceea.

Greg ridică ochii spre ea şi când privirile li se întâlniră o străbătu un fulger.

— Ce doreşti să ştii?

— Mai întâi, numele. De unde vine?

— Aşa au botezat-o locuitorii din Castleton şi Baldwin. Niciunul dintre ei n-a vizitat-o vreodată.

— Dar cine a săpat-o?

— Un tip pe nume Pervis Johnson, poreclit „Chip de Piatră”. A sosit în regiune cu aproximaţie în o mie opt sute optzeci şi s-a căsătorit cu o indiană. Unii pretind că odinioară practicase medicina şi că i se retrăsese licenţa.

Făcu o pauză.

— Am citit chiar undeva că era fratele lui Alfred Packer, cel care s-a rătăcit în timpul unei furtuni de zăpadă şi şi-a mâncat cei şapte însoţitori tocaţi mărunt, nu departe de aici.

— Îţi place să povesteşti deseori întâmplări atât de groaznice?

— Studenţii mei le adoră. Tu nu?

Îl privi dând capul pe spate şi izbucnind într-un râs în hohote care trezi în el o dorinţă puternică, ce-l surprinse. Hotărât lucru, această femeie îl înnebunea. Îşi drese vocea.

— Aşadar, se povesteşte că Pervis Johnson a descoperit această mină în o mie opt sute optzeci şi doi.

Intra în cârciuma din Castleton şi ordona calm să se servească un rând pentru toată lumea. Îţi imaginezi reacţia locuitorilor din regiune. Dar când era întrebat despre locul exact al carierei, răspundea: am adulmecat singur drumul până la comoară şi nu vă bazaţi pe mine să vă vând secretul.

Anne făcu ochii mari.

— Ai inventat acest ultim discurs, nu-i aşa?

— Bravo. Şi acum, povesteşte-mi pentru ce te interesează toată această poveste?

— Puţin îmi pasă de ea. Mă străduiesc să fiu politicoasă, atâta tot.

Schiţă o mişcare pentru a porni iar la drum, dar Greg o prinse de braţ, obligând-o să se întoarcă brusc.

— Recunoaşte că ţi-am aţâţat curiozitatea, sau nu-ţi voi mai da drumul.

Îi mângâie uşor umărul. Respirând brusc greu, Anne deschise gura pentru a-şi recăpăta respiraţia normală, dar mâna lui Greg îi înconjură gâtul şi degetul său mare se plimba liniştit pe buzele întredeschise şi înainte ca ea să aibă timp să articuleze vreo vorbă, o trase spre el. Îşi rezemă capul pe pieptul său pentru a evita tentaţia unui sărut, dar braţele sale îi înconjurară deja talia şi se simţi cedând.

Recunoscu în sinea sa că o intriga, o fascina chiar. Încercă să spună ceva pentru a înlătura acel farmec puternic, dar în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşi să scoată un cuvânt. Ridică faţa spre Greg şi-i simţi respiraţia pe piele şi gura lângă a sa, atât de caldă şi de persuasivă, provocându-i o dureroasă aşteptare. Degetele boţeau bumbacul bluzei.

— În ritmul acesta, nu vom ajunge niciodată la mina ta, reuşi să murmure în cele din urmă.

— Gândindu-mă mai bine, poate ar merita să ratez pariul ăsta, îi şopti Greg la ureche.

— Vei regreta. Sunt sigură că te-aş dezamăgi.

— Voi judeca singur.

Ar fi vrut să se lase în voia braţelor acelui bărbat, să

se abandoneze dorinţei sale, să regăsească femeia ascunsă adânc în ea, să restabilească legătura cu emoţiile… Dar se dădu cu un pas înapoi.

— Crede-mă pe cuvânt, Fisher, murmură cu o voce foarte înceată. Mi-ar… plăcea să-l regăsesc pe Solomon înainte de sfârşitul dimineţii.

Greg îi dădu drumul cu regret, dar se încruntă când tânăra femeie se avântă pe drum, în pas foarte rapid. De ce oare se străduia să ridice bariere între ei? Ce însemna acest mod de a se subestima? Şi cel mai important, chiar simţea ceva faţă de el? Nu era tocmai tipul de femeie care-l atrăgea cu prioritate, dar n-avea pe nimeni altcineva asupra căruia să-şi exercite puterea de seducţie… cel puţin asta era scuza pe care o găsea gestului său negândit. Dar admitea acum că îi plăcea pentru alte motive, pe care nu reuşea să le analizeze bine. Nu era cu adevărat frumoasă, dar în unele clipe, prinsă în jocuri de lumină, sau absorbită în contemplarea naturii, se dovedea mai mult decât atât: extraordinar de vie şi de radioasă.

Dar era de asemenea şi foarte independentă. Prea mult. Într-un cuplu, se presupunea că bărbatul îşi domină partenera. El reprezenta forţa, puterea, comanda, agresiunea, cucerirea. Anne îl descumpănea şi nu mai ştia ce atitudine să adopte. Răsturna toate regulile.

— Nu ţi-ai terminat povestirea, exclamă Anne cu o voce timidă.

— Unde rămăsesem? o întrebă fără entuziasm.

— Pervis Johnson refuza să-i conducă pe locuitorii oraşului la mină.

Îi adresă un zâmbet timid, care-l încântă pe Greg. La urma urmei, fata aceasta nu era întru totul lipsită de feminitate. Nu ştia regulile jocului care regizau legăturile amoroase, dar poate va fi capabil s-o înveţe? Inspiră profund şi pieptul i se umflă de mulţumire. La urma urmei, dobândise o anumită reputaţie de pedagog la Princeton şi Anne Holdenfield putea conta pe el.

— Aşadar, bătrânul Pervis refuza să-şi destăinuie secretul, reluă Greg cu un nou elan şi prietenii săi se

hotărâră să-l urmărească fără să ştie.

— Şi ce-i cu asta?

— Aici devine greu de deosebit ficţiunea de realitate. Un grup de bărbaţi începu să-l urmărească pe „Chip de Piatră”. Urcară până la marginea pădurii, dar Pervis îşi continuă cursa, tot mai repede şi tot mai sus, cu un mers la fel de rapid şi la fel de sigur ca cel al legendarei Anne Holdenfield.

Aceasta acceptă complimentul cu un zâmbet jenat.

— Dar în timp ce Pervis se afla direct în câmpul lor vizual…

Greg îşi lăsă fraza în suspensie pentru a produce un efect mai bun. Anne îi sorbea cuvintele, captivată de povestire şi de talentele sale actoriceşti.

— …Şi din spusele unuia dintre martorii acestei scene extraordinare, „Cerul s-a deschis şi l-a înghiţit pe bătrânul Johnson”. Se afla la circa trei sute de metri de micul grup de urmăritori şi deodată… puf… nu mai era nimeni. Se obosiseră de pomană.

— Oare asta au povestit?

— Jur.

— Şi nicio altă tentativă de a pătrunde secretul lui „Chip de Piatră” n-a fost încununată de succes?

— Niciuna. Timp de patru ani, Pervis apăru şi dispăru după bunul său plac. Ultima dată a fost văzut în o mie opt sute optzeci şi şapte. A coborât cu regularitate la Castleton pentru a-şi vinde pepitele, până într-o zi în care a încetat să se mai prezinte la aşezământul bancar al aurului. S-a presupus că murise sau se mutase. Nimeni n-a mai auzit vreodată vorbindu-se de el.

— Şi crezi că vei reuşi acolo unde toată lumea a dat greş?

— Exact. Cu ajutorul prietenei mele Anne.

Prietenă nu era cel mai potrivit termen, se gândi tânăra femeie, sentimentele pe care i le inspira n-aveau mare lucru de-a face cu prietenia. Şi modul în care propriul trup răspundea la chemarea sa, confirma întru totul diagnosticul de puternică atracţie reciprocă. Dacă

doreau să-şi atingă scopul fără necazuri, aveau interesul să-şi înfrâneze înflăcărările. Astfel riscau să se piardă pe drum în complicaţii inutile. Aruncă o privire spre o pajişte verde, presărată cu flori de câmp şi se imagină întinsă la soare, în compania lui Greg… dar scutură din cap pentru a alunga această imagine de prost augur pentru expediţia lor.

Din când în când, Anne se oprea pentru a fotografia un animal sau o plantă, şi să noteze ceva. Se opriră să prânzească pe malul unui pârâu, unde Anne îşi deschise din nou carnetul. Asta îl exaspera pe Greg. Cercetările pe care le făcea fără el, acele observaţii pe care le consemna în caiet, o îndepărtau de el, îi permiteau să se retragă într-o lume în care n-o mai putea ajunge. Şi aştepta bunăvoinţa sa ca un servitor atent să nu-i tulbure concentrarea. Acest rol de subaltern îi displăcea profund. Pe de altă parte, nu-şi putea arăta deloc proasta dispoziţie, sub ameninţarea de a părea prost crescut şi puţin respectuos faţă de munca aproapelui.

Îi puse atunci câteva întrebări pentru a atrage atenţia asupra sa şi a încerca s-o destabilizeze pe această femeie care cădea întotdeauna în picioare refugiindu-se în biologie şi botanică, temple inviolabile în care era preoteasă.

Anne se lansă în explicaţii dogmatice şi plictisitoare asupra radiaţiilor solare, reacţiilor dintre molecule de căldură şi problemelor de deshidratare. Greg o asculta distrat, întrerupând-o din când în când cu întrebări provocatoare, admirându-i în tăcere linia gâtului, cufundându-se în sonorităţile plăcute ale vocii calde, grave, cu timbru curat, care transmitea entuziasm celui mai sceptic dintre ascultători.

— Îţi place ce faci, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Ţie nu?

Greg ridică din umeri.

— Privesc altfel serviciul meu la Princeton. Nu mă absoarbe atât de mult ca cercetările tale.

Scoase o ţigară pe care n-o fumă şi căreia îi muşca

filtrul. Anne nu reuşea să-şi ia ochii de la el. Pur şi simplu o fascina. Fiecare gest, fiecare sunet venit de la el o tulbura profund şi trezea în ea senzaţii uitate de mult.

Văzu flacăra strălucind între degetele sale. Greg aruncă pe jos chibritul, fără ca tânăra femeie să protesteze şi se lăsă observată printr-un văl uşor de fum albastru. Secundele treceau una după alta.

— Mi-ai găsit un loc undeva, Anne?

Aceasta îl privi tăcută, clipind din pleoape.

— Ce vrei să spui?

Nu-şi recunoscu sunetul propriei voci, răguşită şi întretăiată.

— Undeva în jurnalul tău.

Anne înghiţi în sec şi se desprinse cu greu de zâmbetul său ironic, înainte de a aranja lucrurile de la prânz.

— Nu-ţi bate joc de mine, mi s-a cerut la universitate să-mi consemnez zilnic observaţiile pe hârtie. Sunt ascultătoare, atâta tot.

Greg mai trase de câteva ori din ţigară şi o strivi de o piatră. La această altitudine, tutunul îi lăsa un gust neplăcut în gură.

— Eşti sigură că nu omiţi anumite amănunte în rapoartele tale? Că nu înlături unii martori? Oare nu eşti tentată să pretinzi că nişte evenimente n-au existat niciodată?

— Nu trişez niciodată, răspunse prompt Anne.

Bărbatul ridică din umeri.

— Onestitatea intelectuală, pe plan ştiinţific sau în viaţa particulară, este o înfăptuire dificilă. Te minţi neîncetat pe tine însuţi, fără să-ţi dai seama.

Anne se ridică dintr-o săritură. Refuza să mai discute. Greg atingea zone ale conştiinţei sale pe care prefera să nu le exploreze, sub ameninţarea de a se găsi confruntată cu dificultăţi mai mult decât complicate.

Timp de două ore merseră în tăcere, oprindu-se din când în când pentru a-şi recăpăta respiraţia. Când se apropiară de locul în care Anne bănuia că se refugiase

Solomon, aceasta îi pretinse lui Greg discreţie deplină. Se deplasară cu viclenia indienilor de-a lungul râpelor, în spatele stâncilor tăiate, agăţându-se de arbuştii bătuţi de vânturi.

Când Anne reperă berbecul, se întoarse spre Greg cu o strălucire de fericire în ochii arămii. Bărbatul fu frapat de frumuseţea sa şi i se păru brusc mai seducătoare decât orice star de la Hollywood. Scânteia ascunsă în ea ardea acum ca un foc clar şi luminos.

Îşi scoase aparatul de fotografiat din rucsac, dar în timp ce-i acorda atenţie, simţi că Greg îi urmărea fiecare mişcare. Vecinătatea trupului său, după-amiaza caldă care invita la o visare leneşă, o făcea ciudat de nervoasă. Se cambră când Greg îi atinse uşor spatele pentru a lua binoclul pe care şi-l pusese alături. îl duse la ochi şi cercetă platoul deasupra căruia erau. Brusc, prinse încheietura mâinii Annei.

— Ce este asta oare? îi murmură la ureche.

— Ce anume?

— Jos. Lângă tufiş, la stânga.

Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia observând o oaie cu o pată neagră pe o parte, care înainta în direcţia lui Solomon.

— Priveşte, şopti tânăra femeie cu o voce tremurând de emoţie, punând mâna pe piciorul său.

Berbecul scoase un şuierat suflând pe nări şi lovi solul cu copita. Femela îi răspunse printr-un fel de scheunat şi se opri. Inima lui Greg începu să bată mai puternic în piept, contemplând scena care se desfăşura sub ochii săi. Prinse mâna Annei în a sa, încremenit de emoţie.

Oaia se dădu brusc înapoi şi berbecul înaintă mai mult. Apoi îşi răsfrânse buza superioară, descoperindu-şi dinţii şi inspirând treptat aerul. În sfârşit, se frecă de ea, înghesuind-o uşor. Femela făcu un pas într-o parte şi behăi cu hotărâre. Se jucară câteva clipe. Greg duse la buze mâna Annei, sărutându-i uşor fiecare deget. Apoi, cu aceeaşi blândeţe palma, în timp ce Anne, ameţită, rămase

nemişcată, hipnotizată de ritualul amoros care se desfăşura sub ochii săi. Parcă sub puterea unei vrăji, îl observau pe Solomon antrenându-şi treptat partenera pe care şi-o alesese pe pajişte.

În sfârşit, Anne întoarse capul şi se cufundă în privirea la fel de albastră ca cerul verii.

— Ce ţi-am spus? murmură Greg cu o voce seducătoare. Berbecul tău a căutat mult pentru a găsi fiinţa visurilor sale.

— Totuşi, este sezonul în care femelele fată.

Greg îi cuprinse gâtul, apoi îi luă bărbia între degetul mare şi cel arătător. Văzu în ochii ei chemarea la voluptate.

— Lasă teoriile tale, Anne. Pentru unele specii, sezonul dragostei este mereu.

Tânăra femeie se înfioră. La ce bun să reziști dorinţei, când te cuprinde cu o asemenea intensitate? Ştia acum că pierduse şi că se va supune voinţei lui Greg şi acelei legi misterioase care guverna universul. Se oferi cu umilinţă acelei suferinţe încântătoare şi ridică spre el faţa extaziată. Buzele li se întâlniră într-un sărut blând, care o aprinse cu totul.

Se înnoptase, iar focul trosnea şi şuiera sub stele. Anne termină de consemnat notiţele în carnet. îl închise cu un zgomot sec şi se ridică, în mână cu lanterna. Întins pe sacul de dormit, Greg contempla stelele. Inspiră scurt şi se hotărî să vorbească.

— Mă duc să mă plimb. Mă voi întoarce într-o jumătate de oră.

Bărbatul întoarse capul şi o privi fără să răspundă. Anne mergea pe sub pomii înalţi şi se afundă în întuneric pentru a încerca să scape de Greg, a cărui prezenţă obsedantă o chinuia chiar şi când era singură. Era pradă unei lupte pe care o ştia pierdută dinainte. Când o sărutase în această după-amiază, i se oferise şi totuşi el o respinsese. Refuzase să-i cedeze într-o clipă de nebunie, dar aştepta să decidă de bunăvoie să-l aleagă pe acest bărbat şi nu altul.

Confuză şi contrariată, se lăsă să alunece pe sol, la marginea unui luminiş. Lângă un hăţiş des, culese o frunză mare a unui plop-tremurător, care era perforată de o gaură rotundă. De marginile acestei scobituri părea atârnat un ciucure de culoare verde-închis, care observat mai de aproape, se dovedi format dintr-un rând de omizi minuscule, care se cramponau cu mandibulele de pulpa frunzei. Probabil apăruseră recent din ouăle de fluture şi mulţimea de pui se răspândise pe solul care-i hrănea.

Melancolică, Anne medită îndelung asupra vieţii şi a morţii, a ciclurilor naturale, a durerii şi a plăcerii. Frunza şi omizile nu cunoşteau suferinţa, îşi îndeplineau orbeşte misiunea, dar pentru fiinţele omeneşti cărora li se acordase conştiinţă, problemele se puneau foarte diferit. Ciuli urechea; auzi un zgomot în desiş.

Fâşâituri, foşnituri, creaturi misterioase se strecurau, se aflau, fugeau, se ascundeau. O pasăre de noapte apăru brusc pe ramurile unui copac, lăsându-şi coada să atârne asemenea unei trene. Când ridică uşor capul spre lună, gâtul îi străluci în lumină ca un lapislazuli.

Pentru prima dată, aceste întâlniri îi provocară Annei o teamă, un fel de ameţeală, cea pe care o simţi în imediata vecinătate a tainelor vieţii. Uneori, animalele ne arată simţurile noastre cu o abilitate ascunsă, insesizabilă, nişte apariţii magice. S-ar spune că fiecărui animal îi corespunde un semn în adâncul inimii noastre. Legăturile care au totuşi aici ţesătura lor sunt de o natură foarte tainică. Cel ce se plimbă cufundat în această atmosferă este ca într-un cerc de tămâie, deoarece pinii de pe munte, cu lemn parfumat ard în vatra lor. Mergem şi semnele ne înconjoară, asemenea unui limbaj cunoscut doar de noi.

Greg o privi pe Anne intrând în pădure şi se întrebă dacă trebuia s-o urmeze. Dar îi era teamă că se va rătăci. În ce o privea, problema aceasta nu părea s-o afecteze prea mult. Aparent, nimic n-o impresiona şi ar putea fi în stare să regăsească drumul în mijlocul pustiului. Se dezbrăcă, intră în sacul de dormit şi-şi încrucişă braţele sub cap. Privi îndelung o insuliţă stâncoasă al cărei versant

abrupt se ridica la câţiva paşi, dar Anne nu se întorcea. Femeia aceasta avea nevoie disperată de un bărbat şi în acelaşi timp era foarte independentă. Şi cu siguranţă, nu era uşor să împaci contrastele. Era gata să adoarmă când Anne apăru alături, la fel de tăcută ca o indiană, fiind complet goală şi purtându-şi sacul de dormit în jurul gâtului. Era gata să se frece la ochi. Această nimfă a nopţii semăna cu o pictură de Cranach, trecând sub reflectorul lunii cu părul lung răspândit pe umeri, şoldurile înguste, sânii în vânt şi abdomenul rotunjit încântător. Atunci remarcă pumnul care strângea pătura, ca simbol al independenţei sale.

Anne plecă ochii asupra lui. Nemişcat, Greg se gândi la toate acele femei care-l atrăseseră ca un magnet. În acest sens, Anne nu se deosebea de celelalte. Şi totuşi, ştiuse încă din prima zi în care o întâlnise că era uşa unei lumi în care nu avusese niciodată acces.

— Bună seara, murmură când tânăra femeie se întinse lângă el. Sunt fericit că ai găsit în sfârşit drumul până la mine, începuse să-mi fie frig.

— Vei vorbi oare fără oprire, ca de fiecare dată când interpretezi ceva?

— Dacă doreşti să tac, voi asculta ordinul.

De ce oare îl preocupă îndoielile mele? se întrebă Anne. De ce nu-mi răspunde sincer la întrebare? Aştepta ca el să-i confirme o dată pentru totdeauna prejudecăţile. Considera femeile drept prada piratului, le trata ca pe o anexă a bărbatului. În dragoste, ca şi în rest, îşi va asuma primul rol şi va culege aplauzele şi beneficiile. Ştia asta, atunci de ce nu trecea la fapte? oftă resemnată.

— Ai oare idee de efectul pe care-l produci asupra mea? şopti pe un ton care-i trăda dorinţa şi un anume dezgust de sine.

Greg trase trupul mic şi ferm lângă el şi-şi puse mâinile pe spatele său gol.

— Dacă am învăţat ceva în aceste ultime zile, este că reacţiile şi gândurile Annei Holdenfield nu pot fi câtuşi de puţin prevăzute. Te ascult, vorbeşte-mi de efectul pe care-l

am asupra ta.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Te aştepţi la tot felul de complimente şi începi să-ţi dai aere în mintea ta. Aşa sunt toţi bărbaţii.

Greg zâmbi.

— Nu aştept de la tine o lungă enumerare a calităţilor mele, dar dacă mă detestai, presupun că nu te-ai fi strecurat lângă mine în această ţinută.

Arătătorul său se plimba pe linia coloanei vertebrale.

— Ei, nu lua acest aer tragic. Dragostea nu este neapărat o problemă de viaţă sau de moarte. Gândeşte-te la natură, la ţărăncile sănătoase care se răstoarnă în fânul moale.

Îi sărută uşor buzele umede.

— O faci intenţionat, nu-i aşa? şopti Anne, gata să plângă.

— Ce anume?

— Nu te grăbeşti, în timp ce eu aştept cu nerăbdare mângâierile tale.

— Ce se întâmplă? Ai oare întâlnire la miezul nopţii cu un crin de pădure? Sau o fi cu vreo bufniţă? De ce vrei să mă grăbesc?

Făcu o pauză.

— Ah, am ghicit! Ţi-ar plăcea să termin cât mai repede pentru că-ţi este ruşine să te afli aici, cu mine, în sacul meu de dormit. O consideri ca pe o slăbiciune. Cauţi cu toate puterile să dovedeşti că relaţia noastră este banală şi lipsită de interes.

— Nu, doar fizică.

— În acest caz, ai cel puţin eleganţa de a admite dorinţa ta fizică, fără să mi-o iei în nume de rău. Natura are legile ei şi nu sunt răspunzător de ele. Semeni cu o fetiţă îmbufnată, mormăi Greg. Oare care este problema? Niciunul nici celălalt nu vrea să se angajeze într-o relaţie pe termen lung. Ce importanţă are?

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, găsi că sunau fals… Anne nu semăna celorlalte femei de care se străduia să se distanţeze imediat. Ritualul pe care se pregătea să-l

înfăptuiască putea să-l ducă mult mai departe decât îşi imagina.

— În acest caz, ce aşteptăm? îl întrebă Anne pe un ton ironic. Să încercăm să ne distrăm: noaptea va fi scurtă.

— N-am spus asta, protestă Greg cu vehemenţă. Pari diferită de celelalte, aparţii unei specii necunoscute, căreia nu-i cunosc reacţiile.

— Să crezi tu. Te vei mulţumi să-mi adaugi numele pe lista cuceririlor tale.

— Geloasă?

— Nu, dar nu-mi place mulţimea.

— Să ştii că te consider un capitol întru totul nou.

Sărutări uşoare ca nişte fluturi îi acoperiră pleoapele, faţa, baza gâtului.

— De ce oare am venit să te caut? murmură Anne cu o voce plângătoare.

— Încetează să gândeşti. Îţi doreai la nebunie să mi te alături, atâta tot.

Tânăra femeie îşi simţi trupul cuprins de flăcări şi-i căzu în braţe. Deasupra ei, copacii înalţi se învârteau.

— Eşti dulce şi răcoroasă, şopti Greg în părul său şi ai un gust de măr verde.

— Mulţumesc, replică tânăra femeie, fără să aibă idee de ce spunea.

Greg se opri o clipă şi-şi adânci privirea în ochii săi întunecaţi.

— Pentru nimic, îi şopti, înainte ca o ploaie de săruturi fierbinţi să cadă asupra pieptului ei.

Un freamăt lent urcă din ea. Mâinile lui Greg îi abordau trupul ca pe o plajă oferită soarelui. Anne le primi cu suspine şi gemete care se îmbinau cu zgomotele vântului şi ale pădurii şi se abandonă pasiunii care-i cuprindea pe amanţii mistuiţi de dorinţă.

Primele raze ale soarelui împrăştiau o lumină roz pe culmile piscurilor înalte. Anne se odihnea în braţele lui Greg şi privea ziua care alunga întunericul. Întoarse capul şi-l privi atent pe bărbatul întins alături. O barbă de două zile îi întuneca obrajii şi părul ciufulit îi cădea pe frunte.

Somnul şi dragostea îi îmblânziseră trăsăturile. Părea atât de inofensiv şi totuşi, se gândi Anne, nu trebuia să aibă încredere în el. Cu aerul său nevinovat şi cu acest dezinteres enervant, reuşea să obţină întotdeauna ce voia. N-o antrenase oare, pentru început, în căutarea acelei mine şi nu-i căzuse până la urmă în braţe? în plus, reprezenta pentru el liniştea perfectă a oşteanului... Şi când te gândeşti că-şi imaginase că această călătorie o va scăpa mai repede de el!

Evident, stratagema nu funcţionase. Şi nici previziunile sale despre noaptea care tocmai trecuse. Se temuse ca el să nu se comporte în dragoste ca un copil foarte răsfăţat, care nu asculta decât de plăcerea sa; ei bine, se înşelase. Desfăşurase comori de tandreţe, de răbdare şi de senzualitate. Şi asta îi dădea planurile peste cap. În timp ce se gândea că potolindu-şi dorinţa cu el, va pune capăt obsesiilor care-i ameninţau libertatea, Greg făcuse să izbucnească în ea surse noi de bucurie, pe care acum va avea toate greutăţile din lume să le stăvilească.

Dumnezeule, oare de ce se angajase într-o asemenea aventură? Orizontul său atât de luminos se întunecase, totul se complica şi o teamă ascunsă tulbura această dimineaţă strălucitoare.

Se strecură afară din sacul de dormit, luând mii de precauţii pentru a nu-l trezi, apoi se îmbrăcă în grabă înainte de a alerga spre izvor, pentru a-şi spăla faţa cu multă apă. Aprinse focul şi prepară cafeaua. Apoi reveni lângă bărbatul adormit. Se pregătea să-i dea o lovitură uşoară cu piciorul în coaste, pentru a nu renunţa la bunele sale obiceiuri când, devansându-i gestul, Greg o prinse de gleznă.

Dezechilibrată, căzu peste el. Imediat, bărbatul o făcu să se rostogolească pe spate şi-i prinse încheieturile mâinilor.

— Ah, da! Te-am prins, brută, articulă cu o voce întretăiată de eforturile Annei, care căuta prin orice mijloace să-i scape.

— Încetează, îi strigă respingându-l cu putere, dar se

străduia în zadar să-l respingă.

— Sunt seva copacilor tineri, leul din savană, regele animalelor. Eu sunt stăpânul, domnişoară Holdenfield şi înţeleg să plăteşti cu propria persoană, dacă ai intenţia să-ţi recapeţi libertatea.

Anne se opri şi bărbatul profită pentru a pune mâna pe toate comorile pe care le ascunsese cu atâta grabă sub veşminte. Imediat, o cuprinse o încântătoare slăbiciune şi se întinse spre el, cambrându-se, gâfâind ca un animal tânăr sufocat de joc. Greg avea darul să-i aţâţe dorinţa, fără s-o transforme însă într-o sclavă supusă. Pentru prima dată se afla pe picior de egalitate cu un bărbat şi plăcerea nu mai era neapărat sinonimă cu obligaţia.

— Ce voi face cu tine, Greg Fisher? murmură lângă gura sa fierbinte şi plină de viaţă.

— Oh, o mulţime de lucruri, unele mai încântătoare decât altele. Vrei să ţi le descriu dinainte?

Anne se îmbujoră şi izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred. A roşit. Anne Holdenfield a roşit. Asta merită notat în analele reprezentate prin acel carnet de care nu se desparte niciodată.

— Mai întâi, nu roşesc deloc.

— Ah da?

— M-am sufocat, pentru că mă înăbuşi. Şi nu protesta, este o explicaţie ştiinţifică.

— În acest caz...

Greg se rostogoli pe spate şi tânăra femeie se află întinsă deasupra.

— Şi acum, te simţi mai bine?

Anne reuşi în sfârşit să scape din îmbrăţişarea sa şi sări în picioare.

— Greg Fisher, te comporţi ca ultimul bărbat.

Acesta se rezemă într-un cot.

— Câtuşi de puţin. O observ pe Anne Holdenfield şi mă întreb ce aşteaptă de la mine.

Tânăra femeie îi adresă un zâmbet stânjenit.

— Dacă va descoperi vreodată, vei fi primul informat.

— Ei bine, un bărbat pus în gardă face cât doi. Îţi

mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Şi intenţionez să descopăr în tine acel filon bogat în pepite pe care niciun alt miner nu l-a scos vreodată la lumină.

— Ah, da!

Faţa lui Greg se întunecă.

— Crede că glumesc. Greg, bătrâne, lasă baltă declaraţiile de dragoste, nimeni nu te ia în serios.

Capitolul 6

În jur de ora nouă, fură surprinşi de o aversă care nu dură mult. Norii alergau pe cer, urmăriţi de vânători imaginari şi orizontul se lumină din nou. Alternanţa de soare şi ploaie trezise mirosurile pământului şi parfumurile muntelui înmiresmau aerul tare al dimineţii de vară.

După o oră de mers, Greg scoase un baton de ciocolată din buzunar şi-i oferi jumătate Annei, care-i refuză oferta cu o strâmbătură de dezgust. Asta nu-l deranjă câtuşi de puţin şi mâncă acel dulce greţos cu evidentă plăcere.

La un moment dat, ajunseră într-un luminiş unde păştea liniştit un cerb şi Greg îşi exprimă regretul că nu întâlnise încă un elan în drum.

— Crezi oare că vom găsi unul într-o zi? întrebă cu nerăbdare.

— Este mult timp de când nu te-ai plâns de ceva, remarcă Anne, pentru a-l tachina. Învaţă, dragul meu Greg, că elanul şi cerbul nu reacţionează în acelaşi mod în faţa pericolului. Cerbul te va lăsa să te apropii destul de mult, apoi se va îndepărta câţiva metri, se va opri pentru a-ţi observa comportamentul şi va începe să pască din nou liniştit. Elanul, îndată ce va considera că reprezinţi o ameninţare pentru pacea şi liniştea sa sufletească, se va retrage ca şi când ar avea un diavol pe urme şi nu-l vei mai ajunge niciodată.

Pajiştile străluceau şi Anne cunoştea numele tuturor florilor pe care le spunea unul după altul, spre marea mirare a lui Greg. îi prezentă astfel azaleele sălbatice,

laba-lupului, genţianele, dinţii câinelui şi omagul cu flori albastre. îi arătă chiar iarba focului, faţă de care, se pare, urşii erau foarte pofticioşi.

— Oare mai sunt încă grizzli în Munţii Stâncoşi? întrebă Greg făcând ochii mari.

— Grizzli nu, au dispărut de mult. Dar au mai rămas câţiva urşi bruni. Cu puţin noroc, poate vom întâlni vreunul care te va bate pe umăr. Într-o asemenea eventualitate, nu conta pe mine să-ţi dau sfaturi: nu cunosc regulile vieţii în societate ale acestor animale mari.

Greg părea pe jumătate liniştit.

— Oh, o pasăremuscă!

O priviră fascinaţi bătând din aripi cu viteza unei elice de avion, menţinându-se la nivelul unei narcise galbene, pentru a-i absorbi nectarul. Apoi traversară un torent, sărind din piatră în piatră şi aterizând pe o pajişte plină de „mătura indienilor”, flori trecând de la alb la galben-deschis şi roşu ca sângele.

— Unde ai crescut? îl întrebă Anne, după vreo oră de tăcere.

Greg o ajunse din urmă şi merse alături.

— Puţin peste tot. Tata era comandant în „Air Force”.

— Copil de militar… Ai trăit şi în străinătate?

— Oh, da. Înainte de Germania, am fost mutaţi în Japonia. Sunt născut la Tokyo. Apoi ne-am oprit la Omaha, San Antonio şi chiar în Colorado Springs, dar eram prea mic pentru a-mi aminti.

— Nu te deranjau aceste deplasări permanente? îl întrebă Anne, înţelegând pentru prima dată care era contextul în care îşi formase personalitatea.

De foarte mic, învăţase cu siguranţă să-şi facă prieteni rapid şi să-i părăsească fără regrete, ceea ce explica latura sa specială, acea seducţie uşoară care-l caracteriza.

— Ba da, uneori mă perturbau. N-am avut niciodată, înainte de a intra la liceu, un prieten apropiat.

Pe scurt, înţelesese foarte repede că dragostea şi prietenia erau trecătoare.

— Şi mama ta, cum era?

— Oh, reprezenta chiar tipul soţiei de ofiţer. Asista la serate, cocteiluri, se ocupa de opere de caritate. La drept vorbind, nu-mi acorda mare atenţie şi ne înţelegeam destul de rău. Mă considera prea neserios după dorinţa sa. Dar în societatea în care evoluam, era foarte populară.

Anne tăcu şi se gândi cât influenţa imaginea celor doi părinţi, cuplul pe care îl vor forma copiii, fie că îl acceptau sau nu. Greg se închisese într-o tăcere meditativă şi Anne hotărî să-l lase în pace. Poate era mai bine să nu mai răscolească unele amintiri.

Noaptea pe care o petrecuseră împreună îi apropiase şi pentru prima dată de când se întâlniseră, petrecuseră o dimineaţă plăcută. Desigur, nu se putea stăpâni uneori să-i demonstreze superioritatea sa fizică şi să arate o anumită nerăbdare când Greg rămânea în urmă. În ce-l privea pe el, continua să-şi bată joc de subiectele mai serioase, să se plângă de greutatea rucsacului şi să comenteze din plin supliciul la care îl supunea încălţămintea. Totuşi, atmosfera se încălzise între ei şi avură ocazia să abordeze numeroase subiecte de conversaţie.

— Îmi place meseria mea, îi mărturisi Greg. Dar uneori mă cuprinde descurajarea când cincizeci de perechi de ochi mă privesc cu un aer abătut. Şi sunt zile în care ştiu că i-am pierdut şi că nimic din ce aş putea să adaug nu-i va aduce înapoi.

— Dar cunoşti şi clipe de inspiraţie, am simţit asta când mi-ai povestit istoria acelei mine.

— În cea mai mare parte a timpului reuşesc să-i prind. Şi dacă pun întrebări inteligente, mă grăbesc să le dau răspunsuri strălucite.

— Bineînţeles.

— Ce încerc să le predau studenţilor mei, este că istoria este un proces în permanentă evoluţie. Este suficient ca o nouă şcoală de critică să vadă lumina zilei pentru ca lumina proiectată asupra cutărui sau cutărui moment al actualităţii să se schimbe complet. Evenimentele de astăzi vor lua loc în istoria de ieri. Istoria

se vede şi se reinventează zi cu zi. Adevărul absolut nu există, pentru că oamenii sunt cei care creează actualitatea. Îmi oblig întotdeauna studenţii să alterneze studiile în bibliotecă şi reportajele asupra vieţii. I-am obligat, de exemplu, să urmărească turneul vicepreşedintelui Statelor Unite, anul trecut.

Anne scoase un strigăt de groază.

— Mi s-a întâmplat să mă aflu în acelaşi timp cu Preşedintele Statelor Unite la Santa Barbara. Ce infern! Mulţime, căldură… Am crezut că voi leşina. Totuşi…

Anne ridică din umeri.

— Înţeleg ce vrei să spui, mult mai bine decât crezi.

Greg o privi pieziş.

— Oare filosofia ta nu este să trăieşti clipa prezentă cu maximum de intensitate, pentru că mâine va deveni deja istorie veche?

Bărbatul strânse dinţii.

— Îmi interpretezi ciudat cuvintele.

— Dar nu-ţi reproşez nimic, continuă Anne pe un ton puţin prea vesel, trebuie să te bucuri de viaţă cât ai timp.

Îi zâmbi şi se strădui să arate o indiferenţă de femeie liberă. Cum era departe de a fi proastă, ştia că fără îndoială nu-l va mai întâlni niciodată după mica lor escapadă şi accepta asta fără greutate. Adăpostindu-şi ochii de soare pentru a urmări urma unui elan, recunoscu apoi că nu înceta să se mintă. Dimpotrivă, refuza să accepte. Toată fiinţa sa protesta la gândul că, într-o zi, se va îndepărta de ea.

Pentru a prânzi, se opriră în apropiere de un baraj înălţat de un castor într-un pârâu care şerpuia printr-o pajişte. Mâncară perişoare de carne pe care le preparaseră dimineaţa şi banane uscate.

— Ah, când voi putea mânca în sfârşit un biftec fript? se plânse Greg după obiceiul său. Oare cum poţi rezista acestui regim toată vara?

— M-am obişnuit. La rulotă pregătesc nişte supe delicioase, este suficient să cunoşti plantele. Fără să pun la socoteală zmeura, murele, afinele… De ce dai din cap?

— Pentru că mă vei surprinde întotdeauna.

— De ce?

— Este neobişnuit pentru o femeie să trăiască asemenea unui pustnic, şi-ţi invidiez independenţa. Eu, mă hrănesc cu vorbele şi cu compania celorlalţi, am fizic nevoie de ele.

— Suntem foarte diferiţi, afirmă Anne, pe un ton categoric.

Bărbatul înţelese imediat ce urmărea. Şi avea dreptate. Se deosebeau întru totul. Vieţile lor urmaseră căi complet diferite şi era unul din motivele care-i atrăsese unul spre celălalt, dar acum va trebui să se despartă.

— Oare acesta este motivul pentru care n-a funcţionat căsnicia ta? o întrebă observând-o cu atenţie, în timp ce Anne ronţăia un biscuit.

Aceasta oftă.

— Nu, în niciun caz. Semănam foarte mult. Frank adora natura şi campingul. Lucram în acelaşi domeniu. M-a înconjurat cu afecţiune şi tandreţe. Era atent, onest

— Atunci, de ce naiba ai scăpat de el?

Anne smulse nervoasă câteva fire de iarbă.

— Presupun că sunt răspunzătoare de eşecul căsniciei mele.

— Nu te cred. Este nevoie de doi pentru a dansa un tangou.

Anne înălţă capul şi izbucni în râs.

— Tocmai. Nu-mi amintesc să fi dansat vreodată tangou cu Frank tangou, vals, sau rock and roll.

Plecă pleoapele.

— În realitate, nu sunt o femeie cu care este uşor să trăieşti.

— Nu? exclamă Greg cu o expresie de surpriză perfect simulată.

— Sunt încăpăţânată, nu accept să primesc ordine de la nimeni. Căsătoria noastră semăna mai mult cu o asociaţie decât cu altceva.

— Ce vrei să spui cu altceva? Nu era un bărbat liber?

— Greg, încetează cu gluma. Am suferit mult în urma

acestui eşec. Frank n-a găsit niciodată în mine femeia pe care o dorea.

Făcu o pauză.

— Pretindea că-şi căuta o soţie care să fie pe picior de egalitate cu el, dar în ciuda profesiunii sale de credinţă, ascundea o mână de fier într-o mănuşă de catifea. În fond, bărbaţii detestă să te plasezi pe acelaşi nivel cu ei, nu-i aşa, Greg?

— Bărbaţii sunt bărbaţi, Anne. Poartă dintotdeauna pălărie şi pentru ca o asociaţie să funcţioneze, puterile trebuie să fie repartizate inegal. Cel puţin asta am crezut până acum, cu toate că în acest domeniu, avem foarte puţine certitudini.

Îi aruncă o privire şi înţelese că Anne se adâncise într-un abis de incertitudini. îi citi pe chip teama şi ostilitatea. Asta îl blocă şi-l împiedică să continue. Se simţi cuprins de un sentiment de neputinţă. Era gata s-o piardă din motive ridicole, cuvintele îl trădaseră şi i se puse un nod în gât.

În acea clipă, un vultur zbură din vârful unui copac, se ridică în aer şi plană asupra lor, prinzând curenţii şi alunecând cu vântul, îi observă cu ochii săi pătrunzători, ca şi când ghicea secretele din inimile lor.

— Un vultur auriu, murmură Anne, ce splendoare…

Îl priviră îndepărtându-se, parcurgând în câteva minute ceea ce lor le va lua zile întregi să străbată.

În acea după-amiază, trecură de pădure şi ajunseră la o altitudine unde arborii nu mai creşteau. Vânturi reci suflau în permanenţă şi arbuşti piperniciţi reuşeau cu greu să facă să crească ramurile lor subţiri pe acel sol arid. Dar printre stânci, înfloreau din belşug cele mai rare flori, în cele mai strălucitoare culori, părând că nu le pasă de acel climat aspru. Fâşii înguste de pământ procurau hrana veveriţelor, şoarecilor-de-câmp, cerbilor, elanilor şi animalelor cu coarne cărora nu le plăcea căldura şi îşi petreceau vara pe culmi.

Anne se opri pentru a-şi aranja cureaua rucsacului şi a-şi trage sufletul, în timp ce Greg lupta să-şi găsească

echilibrul. Se clătină, cuprins de ameţeală.

— Te simţi bine? îl întrebă tânăra femeie, încruntându-se când văzu că devenise foarte palid.

— Nicio problemă, replică bărbatul pe un ton cam prea vesel, lăsându-se în jos, sub pretextul de a-şi aranja şosetele.

— Doar n-ai să te prăbuşeşti? continuă Anne, pe care comedia sa n-o înşelă.

Greg se ridică încet şi inspiră profund.

— Oh, nu, în niciun caz. Acum, totul este în ordine.

— Asta este altitudinea. Mă mir că nu te-a afectat mai curând, adăugă Anne, pentru a-l linişti.

Greg muşcă imediat momeala.

— Ah, vezi, în definitiv, nu mă descurc atât de rău.

Anne se întoarse ascunzându-şi un zâmbet şi cercetă peisajul cu binoclul.

— Nicio veste de la Solomon?

Tânăra femeie scutură din cap şi pe chip i se citi dezamăgirea. Întâlniseră o turmă de oi la începutul după-amiezii, dar nicio urmă de protejatul Annei sau de partenera sa.

— Să ne îndreptăm spre sud, hotărî Anne. Au plecat spre vest şi propun să renunţăm la această urmărire care nu va duce nicăieri.

Greg se opri.

— Îmi pare rău că te-am îndepărtat de la cercetările tale.

Tânăra femeie îl cercetă îndelung şi trase concluzia că era sincer.

Cu toate acestea, cu siguranţă i-ar fi stârnit mânia dacă alegea să-l abandoneze tristei sale sorţi pentru a-l urmări pe Solomon. Îşi reluară mersul şi Greg o urmă docil.

— La ce vei folosi banii, în cazul în care câştigi pariul? îl întrebă brusc.

Îi mai pusese întrebarea înainte, dar el rămăsese foarte evaziv. De data aceasta, se hotărî să vorbească.

— Sunt îngropat în datorii până în gât. Te-am

prevenit, sunt un jucător înrăit.

— Este fără speranţă?

Îl privi cu un aer îngrijorat, care-l puse în încurcătură.

— Nu, deloc… în sfârşit, nu ştiu, admise stânjenit.

— Atunci, de ce joci?

Greg rămase câteva secunde tăcut. Evitase întotdeauna cu grijă să-şi continue investigaţiile în acest domeniu. Refuza să analizeze cum funcţiona Greg Fisher. îi convenea modul său de viaţă, îi plăcea şi nu simţise niciodată nevoia să-l schimbe. La ce bun să se agite să-şi modifice defectele, care nu deranjau pe nimeni?

— Din plictiseală, presupun, răspunse spre marea sa surpriză.

Cu siguranţă, era vorba de cea mai intimă confidenţă pe care o făcuse cuiva vreodată, de ani de zile.

— Când am terminat cursurile, dat fiind că nimeni nu mă aştepta şi că apartamentul meu care este mai cu seamă funcţional nu mă reţine în mod special, ies foarte mult. Jocul reprezintă singura provocare pe care o lansez vieţii.

O studie cu atenţie pe Anne.

— Citesc dezaprobare în ochii tăi frumoşi.

— Serios?

— Şi chiar un greu dispreţ.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— Cu siguranţă, nu mi-aş permite să te judec.

— Şi totuşi, nu te abţii. De ce?

Anne întoarse capul.

— Oh, Greg, te rog, cu ce drept…

— Ce-ţi displace oare cel mai mult? Alcoolul? Femeile? Jocul de cărţi? Ruleta?

Tânăra femeie ridică bărbia, cu un aer ofensat.

— Nu mă interesează niciun subiect de acest gen.

— De ce?

— Pentru că nu mă priveşte.

Bărbatul o măsură cu o privire furioasă. Avea tupeul să spună că n-o privea, când tocmai îşi petrecuse noaptea cu el, asta era culmea. Oare nu-şi pusese niciodată

întrebarea de ce-l găsea mai sexy decât pe dragul de Frank, cu toată bunăvoinţa sa şi gusturile sale ecologiste? Nu înţelegea că existau tot felul de eschivări? De la cursele montane în care riscai să cazi într-o prăpastie, sau să aluneci pe o frunză veştedă şi să te afli izolat de toate şi în imposibilitate de a merge să cauţi ajutor, ajungând la masa verde, unde îţi puteai lăsa toată averea şi să redevii gol şi la fel de sărac ca în ziua naşterii? Fără să fie uitaţi cei care îşi ardeau celulele căutând radium sau nişte substanţe mai mult sau mai puţin periculoase. Oare nu propriul soţ se jucase cu viaţa şi cu moartea sa şi încercase să înţeleagă ce făcea pe pământ, într-o căutare disperată? Cu ce drept protectorul naturii şi motivaţiile sale mai mult sau mai puţin limpezi – de exemplu imposibilitatea de a trăi în mijlocul bărbaţilor pe care-i considera „răi” în raport cu universul aşa-zis „bun” îşi permitea să judece un jucător, un alcoolic, un cabotin, un saltimbanc, sau un savant nebun?

Domnişoara Holdenfield era foarte naivă dacă îşi imagina că-l va bate la micul joc periculos care o distra. Erau treizeci şi şase de ani de când se dedase acestui gen de exerciţiu şi trecea drept un maestru în capcanele dragostei. Aşa că se întoarse spre Anne cu un zâmbet seducător.

— Ai dreptate, draga mea Anne, acest gen de subiecte nu te priveşte. Chiar deloc. Aşa că îţi propun să renunţăm cât mai repede la ele.

— Foarte bine, spuse Anne cu o voce modificată, subiectul este închis.

— Chiar aşa. Subiectul este închis.

După cină, Greg spălă vasele în pârâu şi agăţă proviziile într-un copac, pentru a nu le ajunge animalele care dădeau târcoale noaptea. Anne plecase în plimbarea obişnuită şi-l lăsase singur să aibă grijă de foc.

Se aşezase pe un buştean şi răscolea jarul cu un băţ. Observă brusc rucsacul Annei. Alături, se afla carnetul de notiţe. îl privi câteva secunde şi se aplecă din nou deasupra flăcărilor. Dar privirea îi era atrasă irezistibil de

caietul a cărui copertă sclipea în iarbă. Până la urmă, lăsă creanga pe care o ţinea în mână şi aruncă o privire în jur. Anne dispăruse. Se aplecă, luă jurnalul şi se aşeză din nou lângă foc. Pe pagina de gardă se aflau instrucţiunile unui anume doctor Willoughby Knight.

„Scopul acestui studiu este ca biologul să pătrundă într-un mediu înconjurător, care va fi ales pentru o perioadă determinată. Se aşteaptă de la el să consemneze pe hârtie observaţiile zilnice, referitoare la fenomenele naturale şi să-şi susţină raţionamentul în legătură cu propriile reacţii în faţa unui mediu ostil. În plus, este însărcinat să studieze fenomenele legate de migraţia ovinelor în timpul sejurului său”.

Greg întoarse pagina.

„Douăzeci şi opt mai. Călătoria s-a desfăşurat bine. Elicopterul de la „Ape şi păduri” m-a lăsat cu proviziile şi materialele lângă rulotă şi mi-am petrecut ziua organizându-mă. Mâine…”

Greg înaintă până în paisprezece iunie, data sosirii sale.

„Astăzi am suit până la Evans Park şi am studiat o turmă de berbeci de cinci sau şase capete. Nimic anormal de remarcat”.

Trecu rapid peste detaliile studiului său şi găsi în sfârşit o referire la prezenţa sa, la sfârşitul capitolului, ca post scriptum.

„Ieri, am primit o vizită. Şi-a plantat cortul la mai puţin de cincizeci de metri de rulotă şi pare să aibă intenţia să se instaleze definitiv în peisaj. Dacă îl ignor, poate se va descuraja şi-şi va strânge bagajele.

Apoi adăugase cu un scris furios.

„Poate nu”.

Din acea clipă, Greg selecţionă cu grijă pasajele care-l priveau.

„Nepoftitul este încă acolo, viciind atmosfera cu ţigările şi speriind animalele, fără a mai pune la socoteală glumele de prost gust. De ar pleca mai repede”.

Ziua următoare erau doar câteva rânduri consacrate

animalelor cu coarne. În schimb, subiectul Greg Fisher căpătase, foarte evident, importanţă.

„Se plânge fără încetare şi vorbeşte întruna, fără să spună nimic. Mă calcă în asemenea măsură pe nervi, încât mă întreb cum îl voi suporta mai mult timp. Totuşi nu-i lipsit de farmec şi nici de strălucire şi se miră de orice. Admit de asemenea că mă face să râd, ceea ce nu mi s-a întâmplat de mult. Dar chiar doresc să-şi găsească mina cât mai repede, pentru a mă bucura din nou de liniştea sufletească şi de tihna munţilor. În seara aceasta, m-a numit tiran. Mi-a amintit de unele scene cu Frank. Sper ca somnul nopţii să nu-mi fie tulburat de coşmaruri. Sincer, acest bărbat mă deranjează”.

Greg citea din ce în ce mai repede. Pe măsură ce dădea paginile, căpăta tot mai multă importanţă şi animalele cu coarne păreau să treacă pe planul doi.

„Mi-a spus că eram frumoasă când zâmbeam. M-a întrebat dacă nu-mi lipseşte prezenţa unui bărbat. Cum să-i explic oare că am avut nefericirea de a afla pe pielea mea că, dacă nu voiam să fiu deprimată, era mai bine să întrerup orice relaţie de ordin sexual cu bărbaţii. Rarele clipe de plenitudine şi de fericire, nu le-am cunoscut niciodată cu ei. M-au rănit teribil, şi cred că nu-mi este destinată dragostea. Recunosc totuşi că acest profesor de la Princeton, mă tentează teribil”.

Ajunse în sfârşit la ultima pagină.

„Şaptesprezece iunie. Am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. Credeam că petrecând noaptea cu el, voi scăpa de ce consideram a fi o halucinaţie datorată izolării. Şi acum, mă tem de plecarea sa”.

Când Anne se întoarse din plimbare, se opri la un metru de Greg. Era aşezat pe un buştean, cu faţa în mâini şi părea trist şi încurcat.

La picioarele sale se afla jurnalul.

— Nici măcar n-ai încercat să-ţi ascunzi fapta urâtă, nu-i aşa?

Vorbea cu o voce joasă şi acuzatoare.

— Ai fi putut să încerci măcar să pui caietul la loc şi

să pretinzi că nu te-ai atins de el.

— Nu mi se potriveşte spuse grav Greg. Îmi asum întotdeauna responsabilitatea faptelor mele.

— Să citeşti documentele personale ale cuiva, este considerat întotdeauna foarte condamnabil de morala obişnuită.

— Nu mi-am imaginat să dau peste hârtii atât de… personale.

Anne îşi luă carnetul, îl şterse de praf şi-l ţinu strâns la piept, apoi îl vârî în buzunarul de la spatele rucsacului. Nu văzuse că Greg o urmase şi când se întoarse, o înconjură cu braţele şi o strânse lângă el.

— N-am nevoie de tine, murmură tânăra femeie, plângând la pieptul său. Pleacă.

— Ştiu, îi şopti Greg la ureche.

Mâna îi alunecă în jos şi-i desenă şoldurile. Buzele sale întârziară pe gât şi urcară până la gura întredeschisă.

— Nu voi respira decât după plecarea ta, şopti tânăra femeie cu o voce întretăiată de suspine, încercând fără rezultat să-i respingă avansurile.

Buzele li se întâlniră în sfârşit după un lung duel, în care plăcerea se îmbina cu suferinţa.

— Da, ştiu, rosti bărbatul cu o voce ce de-abia se auzea, obligând-o să se întindă pe sol.

O dezbrăcă repede, cu o îndemnare diabolică, explorându-i pielea cu o îndrăzneală pe care n-ar fi crezut-o niciodată posibilă. Anne se ridică pe aripile pasiunii. Strigătele sale se amestecară cu zgomotele nopţii. Greg îi murmură o mulţime de cuvinte răguşite, înainte de a-şi afunda faţa în părul său. Anne deschise ochii orbiţi de stele. Un extaz încântător o duse departe, în timp ce Greg gusta în sfârşit din fructele interzise, aflate până la urmă în puterea sa, dăruindu-se fără rezistenţă capriciilor sale. Orice gând se topi în plăcere. Se unduia, pierdută în valuri îmbietoare, atât de sus, încât nicio măsură umană n-ar fi putut sonda aceste ameţeli inexprimabile. Bărbatul pe care-l iubea nebuneşte îi satisfăcea cele mai tainice pretenţii. Înghiţită de un vârtej magic, căzu într-un extaz

nesfârşit, ca o ploaie de zăpadă în mijlocul verii.

Se înfioră de frig şi de surescitare şi Greg o strânse mai tare lângă el.

— Să mergem să facem o baie în torent, îi propuse brusc. Mi-ai dat curajul de a înfrunta elementele naturii.

— Dar eşti nebun.

— În niciun caz, sunt îndrăgostit.

Anne zâmbi.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Ca în colegiu, pe vremurile bune. Vino.

O ajută să se ridice şi merseră mână în mână până la apa curgătoare care se repezea în jos din munte.

— Este o baie minunată în curentul natural, exclamă Greg în timp ce înainta cu stângăcie pe pietre.

— Unde este sauna?

— Credeam că apreciezi provocările de acest gen. Viaţa dură în aer liber, etc., etc.

— Mi-am schimbat părerea.

— Prea târziu.

Căzură amândoi în apa învolburată.

— Nu striga în urechile mele, femeie isterică şi-ţi interzic să mă urăşti.

Anne îşi înnodă braţele în jurul gâtului său şi se jucară în apa curgătoare, ca doi copii care se distrau prea bine pentru a recunoaşte că le era frig.

— Ei, exclamă Greg, n-am botezat-o pe noua femelă a lui Solomon.

— M-am gândit la Sheba, replică Anne udând faţa lui Greg.

— Solomon şi Sheba? Nu-i rău. Nu găsesc nimic mai bun.

— Pentru că eşti mai prost decât mine.

— Tânără obraznică.

Îi afundă capul sub apă, dar Anne reuşi să i se strecoare printre degete şi se repezi spre mal unde urcă în grabă pe o stâncă.

— Unde pleci?

Tânăra femeie îi aruncă o privire ironică peste umăr.

— Voi verifica dacă eşti un bărbat curajos. Te abandonez în apa îngheţată, în întuneric… singur.

— Puţin îmi pasă, nu mi-e frică de nimic.

Îi auzi râsul ca un sunet de clopoţel în noapte, în timp ce alerga spre căldura focului.

Greg înaintă spre mal, tremurând şi clănţănind din dinţi ca un pisoi ud leoarcă.

— Dacă-şi închipuie că mă impresionează, bombăni printre dinţi, se înşală. îi voi arăta…

În clipa aceea, cel mai îngrozitor zgomot pe care îl auzise vreodată răsună deasupra lui. O trosnitură însoţită de un zgomot groaznic de aripi izbucni în plopi, urlător şi întretăiat.

Bărbatul se repezi spre tabără cu viteza unui mare alergător de o sută de metri, bătându-şi toate recordurile personale.

— Este un urs, ţipă, sau un lup. Nu-ţi imaginezi… este plin de viaţă şi se apropie. Crezi că focul îl va alunga?

Hohotul de râs al Annei se repercută pe stânci, umplând aerul de cascade argintii. Greg stătea în faţa ei, şiroind de apă, cu un aer rătăcit.

— Dar Greg… reuşi să spună în sfârşit, este o cucuvea.

Bărbatul o privi, suspicios.

— O cucuvea?

— O cucuvea.

— Oh…

Se aplecă demn spre prosop.

— Nu m-am îndoit nici măcar o clipă.

Apoi se întoarse s-o facă să tacă pe acea copilă insolentă prin mijloacele cele mai suspecte în ochii legilor feministe.

Capitolul 1

Anne compară relaţia lor cu cele care-i uniseră pe minerii lansaţi în aventura aurului, în secolul trecut. Îndată ce primiseră ce li se datora, se despărţeau pentru a nu se mai vedea niciodată. Cu Greg, legăturile fizice care-i apropiaseră n-ar fi fost suficiente să prelungească viaţa

cuplului efemer pe care-l formaseră. Bănuia că acest bărbat nu stătea locului şi nu va înceta să se lanseze în cercetarea unor noi teorii. Dăduse peste ea cum se descoperă un filon bun, dar ca bărbaţii din vest, nu se gândea că frontierele se ating într-o zi.

Asta n-o împiedica pe Anne să se teamă că de judecata de apoi de clipa fatală în care vor trebui să se despartă. Cu cât trecea timpul, cu atât neliniştea sa sporea. A doua zi urcară şi mai sus, până la fâşia îngustă de tundră, care anunţa piscurile înalte şi zăpezile veşnice. Străbătură teritorii stâncoase şi ajunseră la Continental Divide, acea coloană de apă ţâşnitoare, care străpunsese piatra acum şaizeci şi cinci de milioane de ani, când vechile sedimente îşi croiseră drum, împinse de focul pământului.

Acolo sus, Greg se simţi în mod ciudat la fel de puternic ca însuşi

Creatorul şi la fel de neînsemnat ca brânduşele care înfloreau ici şi colo.

— Cred că încep să înţeleg, murmură pe un ton plin de respect.

— Ce anume?

— De ce iubeşti muntele.

Îi trecu un braţ în jurul umerilor, într-un gest firesc, ca şi când se aflaseră mereu alături. Şi Anne îl ţinea puternic de talie, ca şi când refuza să-l lase să se îndepărteze. Merseră astfel de-a lungul lui Great Divide, ştiind că la fel cu această apă curgătoare torenţială, cu această cădere vertiginoasă, se vor despărţi şi vor alege direcţii diferite.

Construiră un zid pentru a se proteja de vânt şi pregătirea taberei le luă mai multe ore. Când terminară de mâncat, adormiră unul în braţele celuilalt.

În ziua următoare, întâlniră porţiuni de zăpadă. Se opriră des pentru a-şi verifica poziţia. Anne îl învăţă pe Greg să folosească în mod corect busola. Se apropiaseră acum de locul marcat pe hartă, dar în zadar se învârtiră în cerc, nu remarcară nici cea mai mică urmă care să indice o

mină. Totuşi, când începuseră să descurajeze serios, un amănunt atrase atenţia Annei.

Ridică nasul spre o creastă şi una dintre stânci i se păru că ocupă o poziţie ciudată.

— Greg, priveşte, ajută-mă să mă caţăr, am impresia că acolo sus este ceva care ne-ar putea interesa.

Se cocoţară de bine de rău în locul indicat, pietrele rostogolindu-se sub picioarele lor. Şi atunci, au descoperit o crăpătură. Măsura aproximativ cincizeci de metri, pe o pantă de patruzeci şi cinci de grade şi era ascunsă de o vegetaţie pipernicită, care creştea la nivelul solului. Dacă Annei nu i-ar fi atras atenţia forma stâncii, ar fi putut petrece ore întregi urcând pe toate promontoriile stâncoase din zonă, fără a remarca vreodată acea deschidere misterioasă. Priviră crevasa cu un aer uluit, apoi se îndreptară, uitându-se unul la altul fără o vorbă.

— Am găsit-o, Anne, spuse în sfârşit Greg, cu o voce gâtuită de emoţie.

— Asta ar explica de ce Pervis Johnson a dispărut fără să se înţeleagă cum.

— „În cer”.

Anne îl prinse de braţ.

— Ştii ce? Am impresia că-ţi vei încasa cele zece mii de dolari.

Un fulger de bucurie străluci în ochii lui Greg şi o strânse lângă el.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta? în afară de datorii. Voi fi din nou un om liber ca pasărea cerului, gata pentru noi aventuri.

O mare oboseală o copleşi pe Anne. Nu reuşea să se bucure cu el.

— Fără a mai pune la socoteală, continuă bărbatul, că-mi va rămâne un pachet frumos de bancnote verzi. Şi nu uita că ţi-am promis două mii de dolari.

Fără niciun motiv logic, Anne primi această declaraţie ca pe o palmă. Pe scurt, îi plătea drumul şi scăpa de ea pentru un preţ rezonabil.

— Astfel, te vei putea întoarce la partidele tale de

pocher şi la cuceririle uşoare.

Rostise aceste ultime cuvinte pe un ton degajat, dar Greg nu se lăsă înşelat. Se încruntă câteva secunde înainte de a înlătura orice problemă care nu privea fantastica lor descoperire. Se va gândi mai târziu la complicaţiile care vor decurge din asta.

— Să încercăm să coborâm, de acord?

— De acord.

Anne îşi înghiţi lacrimile şi zâmbi cu curaj. Când Greg îi puse mâna pe braţ, se întoarse spre el. Ochii săi mari albaştri strălucind de entuziasm, se adâncică în ai ei. îi mângâie uşor umărul şi picioarele tinerei femei se muiară. Rezistă dorinţei de a i se arunca în braţe.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc, Anne, chiar dacă nu vom găsi mina. Ţi-ai sacrificat liniştea pentru mine, te-am sustras de la munca ta, am speriat animalele pădurii... ai renunţat la multe lucruri pentru mine.

„Dacă ai şti cât m-a costat această experienţă”, se gândi Anne, dar preferă să tacă şi să ascundă în ea secretul rănii pe care i-o făcuse.

— Vreau să câştigi pariul, Greg.

Era sinceră. În ciuda resentimentelor şi a durerii, dorea ca el să reuşească.

— Şi nu uita că-ţi voi da partea ta.

— Nu se pune problema. Ţi-am mai spus. Ţineam doar să mă asigur că vei ajunge la „Gaura din cer” teafăr şi nevătămat. Nicio miză nu merită să-ţi sacrifici viaţa.

Greg o trase de limbă.

— Şi acum, recunoaşte că în prima zi în care m-ai întâlnit mureai de dorinţa de a mă arunca de pe cea mai abruptă faleză.

Anne izbucni în râs.

— N-ai greşit. Nu întâlnisem niciodată un tip atât de nesuferit în toată viaţa mea.

— Şi acum?

I se tăie respiraţia şi îşi înăbuşi mărturisirea care-i venise pe buze.

— Şi acum, vom aborda această gaură neagră.

Greg oftă, jumătate uşurat, jumătate cu regret.

— Dacă insişti.

Începură să-şi croiască drum printre arbuştii piperniciţi, care ascundeau intrarea acelui loc misterios şi pietrele se rostogoliră sub paşii lor în timp ce coborau de-a lungul unei falii de granit. Înaintară încet şi se opriră mereu, să se prindă cu mâinile de perete, pentru a nu aluneca pe pietre.

Greg deschidea drumul. Le luă aproape o oră pentru a înainta abia cincizeci de metri. Când ajunse la celălalt capăt al crevasei, bărbatul rămase încremenit de uimire. Anne i se alătură şi nu-şi crezu ochilor.

Era un loc uitat de vreme, a cărui atmosferă arăta o epocă trecută. Crezură că visează când pătrunseră într-un sanctuar natural. La picioarele lor se întindea o zonă protejată de vânt. Iarbă verde şi parfumată creştea în acest luminiş, în mijlocul unor construcţii de lemn, pe jumătate ruinate. La dreapta se înălţa o cabană din trunchiuri de copaci, izolată de frig cu noroi uscat şi peste tot înfloreau zambile sălbatice, genţiene, brumărele şi piciorul-ciocârliei.

— Ne-am înşelat, murmură Greg, Johnson n-ar fi putut construi niciodată toate astea singur.

Încercară să facă un inventar al materialului care zăcea pe pământ şi supravieţuise uzurii timpului.

— Au săpat galerii sub această creastă, remarcă Anne.

Greg îi verifică indicaţiile, reperând metri întregi de cablu destinat plonjării unor găleţi din lemn în tunele şi a le aduce la suprafaţă. Pereţii fuseseră sprijiniţi cu bulumaci de dimensiuni mari. Apropiindu-se, observară că de-a lungul pereţilor şiroia apa. Un căruţ ruginit se odihnea pe o parte la intrarea uneia din galerii. La mijlocul scândurilor, descoperiră o farfurie de tablă, o cizmă veche şi o sită pentru spălat pepitele, păstrată în mod miraculos.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Anne.

În acest timp, Greg scoase aparatul de fotografiat din rucsac, privind obiectele ca şi când erau gata să-i dispară

sub ochi.

— Cu siguranţă, nu este vorba de mâna lui Pervis, dar spectacolul mă emoţionează profund.

Se puse pe treabă, făcând poze unor pioleţi, unor cuie pe jumătate ruginite, unor punţi făcute din scânduri, care nu duceau nicăieri. Se aplecă brusc şi ridică un obiect ascuns în mijlocul florilor de un albastru atât de intens, încât bătea în violet.

— Dar este o pilă, constată Anne îngenunchind lângă el.

Greg aprobă din cap.

— Va trebui să ne resemnăm: nu suntem primii vizitatori ai acestui loc.

— Priveşte…

Anne îi arătă cu degetul.

— Căruciorul acela este relativ nou şi cu siguranţă nu datează din secolul al XIX-lea.

Greg oftă, frustrat.

— Măi să fie, sunt teribil de decepţionat.

Se îndepărtă, dând cu piciorul într-un obiect neidentificat, dădu colţul cabanei pe jumătate ruinată, tăie prin mijlocul cabanelor aproape dărâmate şi se află în faţa unui grilaj îngust.

— Anne! o strigă, vino să vezi.

Aceasta i se alătură imediat, evitând cu grijă bucăţile de lemn putrezit. Avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege că intrau în incinta unui cimitir. Un rând de cruci ce se ridica printre muşcate şi fragi sălbatici, demonstrau că aici munciseră şi muriseră oameni necunoscuţi.

Împreună, Greg şi Anne se aplecară asupra primei inscripţii gravate pe stejar. O eliberară de pământul şi de polenul care o făceau de necitit.

— Pare în chinezeşte.

— Oricum, este vorba cu siguranţă de o limbă orientală.

Celelalte morminte prezentau acelaşi tip de inscripţie. Numărară vreo douăzeci. Unul dintre ele se afla la o parte de celelalte şi avea un text diferit. Se îndreptară,

ameţiţi de descoperire.

— Mulţi chinezi au muncit în mine în acea perioadă, remarcă Greg.

Anne se încruntă.

— Totuşi, acest loc nu poate fi considerat ca un oraş. Nu văd nici hotel, nici şcoală

— Dar mina şi aceste case de lemn…

Exact în acea clipă, un glonţ le şuieră pe la ureche, trezind ecoul şi repercutându-se în munţii din jur. Mai întâi nu le veni să creadă că se trăgea asupra lor. În acest decor, părea de necrezut. Dar când răsună a doua împuşcătură, înţeleseră că cineva, undeva, în acest loc ireal, se ascundea cu o puşcă şi-i alesese drept ţintă.

— La naiba, dar nu este posibil…

Detunăturile se succedară şi praful zbura în jurul lor, ridicat de loviturile gloanţelor. Anne ţipă şi Greg se grăbi spre ea. Atunci, simţi o durere vie în umărul stâng şi duse acolo mâna dreaptă.

— Eşti rănit! ţipă Anne.

Fără să-şi ia timp să verifice informaţia, Greg o prinse de braţ şi se repeziră spre ieşirea din acel loc blestemat, căzând pe pietriş, ridicându-se cu genunchii juliţi, călcând în picioare în fuga lor florile care luaseră în posesia lor acel sanctuar neatins.

Greg simţi sângele care-i curgea printre degete.

— Grăbeşte-te.

O împinse pe Anne în faţa lui şi când ajunseră la creasta bătută de vânturi, continuară să alerge până când zgomotul împuşcăturilor se stinse şi nu mai semăna decât cu un vis urât. Gâfâind, Anne se întoarse spre Greg.

— Cum te simţi?

Dar acesta o obligă să-şi continue cursa nebună câteva minute încă, de teamă ca atacatorul să nu fi pornit în urmărirea lor.

Când se opriră în sfârşit, erau livizi. Respirând greu, îşi priviră mâinile zgâriate şi hainele rupte. Anne vorbi prima.

— Oare ce s-a întâmplat? Cine s-a distrat

împuşcându-ne ca pe nişte iepuri într-un asemenea loc?

Greg scutură din cap, prea sufocat pentru a putea articula vreun cuvânt. N-avea oxigen, şi-l cuprindea ameţeala.

— Lasă-mă să-ţi examinez rana.

Bărbatul îndepărtă cu precauţie degetele care opriseră sângele să curgă, începând să se usuce. Anne îi rupse cămaşa pe câţiva centimetri, pentru a examina prejudiciile.

— Ai pierdut destul de mult sânge, Greg, dar s-ar spune că este mai bine. Te simţi foarte rău?

— Nu, nu chiar. Să plecăm imediat, încă nu suntem în siguranţă.

Tânăra femeie observă norii care se adunau deasupra capetelor lor şi înţelese că erau ameninţaţi de o furtună foarte apropiată.

— Eşti sigur că poţi continua?

— Cred, spuse Greg, ridicându-se cu greutate.

Îşi reluară mersul spre pădurea care-i va proteja de priviri şi le va oferi refugiu pe un strat de stânci adăpostit de frig şi de vânt. Înaintară încet şi Greg strângea din dinţi, deoarece îl durea umărul. Tunetul începu să bubuie şi fulgerele luminau culmile.

Ajunseră în cele din urmă pe un platou care le păru propice pentru a-şi instala tabăra pentru noapte. Din fericire, descoperiră o grotă deschisă în faleză, exact în spatele unui promontoriu de pământ, care-i va proteja de elementele dezlănţuite.

— Mulţumesc, Doamne, murmură Anne, ajutându-l pe Greg să pătrundă în refugiul binecuvântat.

Ajunsă în interior, Anne începu să tremure din toate încheieturile. O reacţie normală după şocul nervos care tocmai le fusese impus. Greg se întinse pe pământ. Toată partea sa stângă părea amorţită. Anne se apropie de el şi îngenunche, cu faţa gravă.

— Nu-ţi face griji, Anne, este vorba de o rană superficială.

— Dar ai pierdut destul de mult sânge.

— Câteva picături. Te asigur că mă simt foarte bine.

— Încetează să faci pe bărbatul superior şi să te consideri John Wayne în O.K. Corral.

— Cum, oare nu m-ai recunoscut? Dar sunt John Wayne în O.K. Corral. Ce crezi despre asta, infirmieră Jane?

Tânăra femeie pocni nervoasă din limbă. Oare cum putea să glumească în asemenea moment?

— Nu mă pricep deloc la medicină. Crezi că glonţul a rămas înăuntru?

— În niciun caz. Este o zgârietură. Destul de impresionantă, dar nu gravă.

— Mai întâi, voi face focul şi voi căuta apă pentru a o curăţa.

Greg aruncă o privire la cămaşa ruptă.

— Cu siguranţă, nu ştii mica avere care m-a costat la Eddie Bauer.

— Puţin îmi pasă de asta.

Bărbatul oftă.

— Eşti o femeie foarte dură, Anne Holdenfield, o femeie cu inimă de piatră.

Se aşeză şi se strâmbă uşor înainte de a verifica dacă niciun muşchi nu era rupt.

— Cred că vei supravieţui acestei aventuri, spuse tânăra femeie, frecându-şi nervoasă mâinile.

— Eşti dezamăgită?

— Încetează cu glumele tale. Nu avem antibiotice, şi asta mă nelinişteşte.

— N-ai decât să telefonezi la farmacia din colţ, murmură Greg închizând ochii şi rezemându-se de perete, sunt sigur că ne vor trimite unul.

Anne îşi luă capul în mâini.

— Te voi duce la pădurar. Locuieşte la o jumătate de oră de mers.

— În niciun caz. Refuz.

— Ai să mă asculţi şi ai să mă urmezi până la Jack Bennett.

— Ascultă-mă bine, Anne. Nu ştiu pentru care motiv

s-a tras asupra noastră în această după-amiază, dar voi afla adevărul.

— În regulă! îi vom vorbi lui Jack despre asta şi vom reveni la faţa locului cu o patrulă.

Faţa lui Greg se înăspri.

— Nu vom vorbi nimănui, înţelegi? Pretind să păstrezi secretul asupra acestei afaceri.

Anne înălţă bărbia, cu un aer agresiv.

— Nu face pe războinicul autoritar cu mine, Fisher. Şi lasă-mi braţul, mă doare. După părerea mea, este datoria noastră să anunţăm poliţia că un ţicnit se amuză să tragă asupra celor ce se plimbă pe munte. Persoana care face asta reprezintă un pericol public.

— Ai văzut la fel de bine ca mine echipamentul care era depozitat acolo. Am descoperit o mină datând din secolul al XVIII-lea, dar o mină în stare de funcţionare. Cineva munceşte acolo.

— În acest caz, Jack Bennett, care are listele, ne va indica numele celui care o exploatează şi-l vom face să înceteze.

— Lasă-mă în pace cu Jack Bennett al tău! Imaginează-ţi o clipă că este vorba de cariera bătrânului Pervis şi că cineva ne-a luat-o înainte. Această persoană a observat că a rămas aur în vechile filoane…

În acea clipă, păli. Vorbise prea mult şi asta îl obosise. Anne se ridică imediat.

— Lasă-mă să fac focul şi să curăţ rana.

— Pot să aştept.

— Nu.

Când Anne ieşi, ploua torenţial. Câteva minute mai târziu, se întoarse cu lemne şi scoarţă de copac pe care o râcâise de pe trunchiurile suficient de uscate. Apoi strânse câteva pietre în faţa grotei, în semicerc. În câteva clipe, o flacără luminoasă îi ţâşni printre degete. Printr-o subtilă combinaţie de curenţi calzi şi reci, calculaţi în raport cu peretele şi cu deschiderea grotei, fumul se răspândea în natură, în timp ce căldura rămânea în peşteră. Apoi, puse apă la încălzit şi se aşeză lângă Greg. Acesta avea ochii

închişi şi Anne îi puse mâna pe frunte pentru a vedea dacă are febră. Bărbatul deschise ochii şi-i aruncă o privire ostilă

— Mă simt foarte bine. N-ai terminat prea repede să te ocupi de treburile domestice? De ce ţi-ai luat toate acele precauţii pentru a aprinde focul? Vom pleca în curând.

— Exact. Mâine dimineaţă te voi duce drept la pădurar.

— În niciun caz.

— Ba da.

— Oh, nu. Ascultă-mă, încăpăţânato…

— Să nu-mi vorbeşti pe acest ton, Fisher, sau mă voi supăra.

Greg se calmă imediat.

— Iartă-mă, murmură, dar am ceva important să-ţi explic.

— Îţi acord toată atenţia.

— Iată. M-am deplasat de la Princeton, am urcat zile întregi pe drumuri impracticabile, m-am spălat în ape curgătoare reci ca gheaţa, m-am acomodat cu dispreţul tău permanent pentru modestele mele performanţe, şi toate acestea pentru a merge să povestesc această întâmplare unui pădurar şi a nu mă alege cu niciun beneficiu. Ei bine, refuz. Am venit aici să găsesc „Gaura din cer”, să câştig zece mii de dolari şi să scriu o carte care-mi va consolida poziţia la universitate timp de cel puţin cinci ani. Şi acum, frumoasa mea… sau preferi frumoasa mea încăpăţânată?

Anne încuviinţă, fără să zâmbească.

— Foarte bine, acum îţi cer să uiţi de Jeff Bennett.

— Se numeşte Jack, nu Jeff.

— Este problema lui. Oricum, ne vom întoarce să cercetăm mina aceea.

Anne luă cratiţa de pe foc, muie în ea o bucată din cămaşa lui Greg cu un băţ şi aşteptă să se răcorească.

— Şi pretinzi că sunt încăpăţânată… tu eşti nebun, Greg Fisher, vei termina prin a-ţi lăsa pielea în căutarea asta prostească.

— N-am de ales. Ţi-am explicat deja ce aş risca dacă

m-aş întoarce cu coada între picioare: recomandându-i pe cei trei studenţi pentru „Programe de avangardă”, îmi tai craca de sub picioare. Această poveste va face înconjurul campusului şi pot să renunţ la carieră.

— Îţi propun un compromis.

— Cu cine?

— Cu mine.

— În legătură cu ce subiect?

Anne aplică pansamentul improvizat pe rană. Bărbatul se strâmbă, în timp ce căldura pătrundea în carnea vătămată.

— Dacă mă urmezi până la pădurar încetează să te mişti… ne vom întoarce împreună la mină.

— Şi ce-i vom povesti bătrânului Jack, când va întreba cine mi-a găurit pielea?

— Avem timp să ne gândim la asta. Acum, dacă vei decide să nu mă însoţeşti la Jack, te previn că voi vorbi până îmi voi pierde respiraţia în toate cafenelele din regiune despre descoperirea noastră. Voi face declaraţii în presă, la radio şi la televiziune.

— Şi ea numeşte asta compromis. De unde vin eu, asemenea cuvinte sunt calificate drept şantaj.

— Nu mă impresionezi deloc. Accepţi sau renunţi.

Greg o observă îndelung.

— Cum se întâmplă oare că-mi placi chiar când te joci de-a Ivan cel Groaznic, Anne Holdenfield?

Tânăra femeie îi adresă un zâmbet încântător.

— Fără îndoială farmecul meu?

— Cine ştie?

Anne scoase o batistă din rucsacul său şi o înnodă în jurul braţului lui Greg.

— Şi-ţi interzic să te amesteci în asta până vom pleca să-l întâlnim

— Ştiu, ştiu şi îţi interzic să mai rosteşti numele acelui tip.

— Gelos?

— Glumeşti.

O privi punându-şi lucrurile la loc şi-şi mărturisi lui

însuşi că suporta foarte rău imaginea acestei pioniere insuportabile, de care se îndrăgostise, în braţele vreunrival. Această femeie îl înspăimânta cu fiecare zi tot mai mult şi trezea în el sentimente cu care nu era deloc obişnuit. Viitorul îi părea din ce în ce mai tulbure, mai înceţoşat, mai nesigur. Era mai bine să se gândească la altceva…

— Ţi-e foame? întrebă cea care-l obseda neîncetat.

— Aş mânca o pizza.

— Îmi pare rău, dar s-a stins cuptorul. Ce ai spune de jambon cu tăieţei?

— Nu, mulţumesc. De ce nu vii să te aşezi pe genunchii mei?

Anne ezită o secundă şi se aşeză alături. Greg îi mângâie distrat şoldul şi tânăra femeie îşi puse capul pe umărul său valid.

— Până la urmă, îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-a trimis lângă mine în locul lui Willard Hopkins.

— Sunt flatată, dar te-ar deranja să scoţi mâna de acolo?

— Da, foarte mult.

— S-ar putea să te doară.

— În niciun caz, eşti cel mai bun leac pentru durerile mele, domnişoară Holdenfield.

În zadar încercă Anne să-i reziste. O trase deja spre el, dându-i capul pe spate şi punând stăpânire pe gura ei cu o pasiune fierbinte. Era atât de dulce şi de caldă: în braţele sale uita mina, rana, cei zece mii de dolari, frigul, ploaia, vântul, focul erau singuri pe lume.

Zorii de-abia apăruseră când îşi adunară lucrurile şi porniră la drum spre casa pădurarului. În timpul nopţii, Greg suferise mult din cauza umărului şi dormise puţin. Acceptă că poate Anne avusese dreptate în legătură cu antibioticele. Şi nişte calmante îl vor ajuta să depăşească această fază grea.

Ploaia se oprise. Îşi aminti poemul lui Robert Browning: „Ziua începe în zori şi anul cu primăvara…” Coborârea le luă aproximativ cinci ore şi se opriră trei

sferturi de oră pentru prânz. Anne insistă să care rucsacul lui Greg, dar acesta refuză cu încăpăţânare. Tânăra femeie începu atunci să flecărească până-şi pierdu respiraţia, pentru a-l împiedica să se gândească la durere. Îşi amintiră amănuntele celui mai mic incident din aventura lor.

— Ce mă deranjează cel mai mult sunt mormintele, oftă Greg. Oare cine este îngropat acolo? Să fie vorba de muncitori care au lucrat pentru Pervis Johnson? Să fi scris el însuşi acele epitafuri în chineză? Şi cui poate aparţine mormântul singuratic? Ar trebui să mă confirme definitiv pe post, anul viitor, la Princeton. Cu o asemenea descoperire, mă vor ţine până la optzeci de ani.

— Şi presupun că vei uita să-mi menţionezi prezenţa alături de tine.

— Dimpotrivă. Voi aduce un omagiu cunoştinţelor tale asupra terenului şi-ţi voi dedica de asemenea cartea mea.

Ochii Annei se mijiră până deveniră doar nişte liniuţe.

— Nu-mi place prea mult asta.

Greg îi răspunse printr-un zâmbet misterios.

Când ajunseră acasă la pădurar, la începutul după-amiezii, acesta le veni în întâmpinare. Venise din pădure, de unde adunase lemne.

— Salut, Anne. Încântat să te văd, dar nu te aşteptam înainte de ziua pentru corespondenţă.

— Bună ziua, Jack. Îţi prezint un prieten, Greg Fisher. Lucrăm împreună asupra animalelor cu coarne. A venit să mi se alăture pentru vreo zece zile.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Greg încercă să ignore licărirea maliţioasă din privirea Annei. Bărbatul care-i declanşase criza de gelozie subită era scund, dolofan şi chel şi trebuia să aibă circa cincizeci de ani.

— Ce-i asta? întrebă el, remarcând pansamentul improvizat de pe umărul lui Greg.

— Iată motivul venirii noastre inoportune, interveni Anne. A căzut în trecătoarea de la Storm Pass şi l-a rănit o stâncă.

— Ne-am gândit că aveţi un material medical mai bogat decât al nostru şi de asemenea nişte antibiotice.

— Desigur. Să intrăm, vom rezolva asta.

O luă înainte şi Anne se apropie de Greg.

— Ei bine, mai eşti gelos?

— Eu? Inventezi.

— Ipocritule.

Ajunşi în interior, se aşezară în jurul mesei de la bucătărie şi Jack le turnă câte o ceaşcă de cafea fierbinte. Apoi începu să scoată lenjeria care acoperea rana.

— Oh. Iată o gaură afurisită. O stâncă te-a aranjat în felul acesta?

— Nu ştiu.

Greg minţea cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Am căzut. Când m-am ridicat, am plecat ochii asupra umărului şi iată cum arăta.

Jack puse un ceainic pe foc.

— Foarte bine, vom curăţa rana. Sunteţi alergic la ceva?

— După câte ştiu, nu.

— Aşteptaţi-mă, voi aduce trusa.

Anne şi Greg rămaseră singuri.

— În sfârşit, o cafea care se poate bea, oftă Greg, nu-mi vine să cred.

— Şi ce-i reproşezi celei pe care ţi-o servesc eu?

— Nimic. Doar că-ţi închipui că a fost dragată pe un petrolier din largul celor mai poluate coaste ale Statelor Unite.

— Foarte bine, începând de astăzi, o vei prepara tu însuţi.

— Cu cea mai mare plăcere.

Anne deschise gura, dar Jack intră în încăpere şi îşi rezervă replica şfichiuitoare pentru mai târziu.

Jack muie o compresă în apa fierbinte şi o aplică direct pe plagă. Greg tresări, dar reuşi să nu înjure cu voce tare. Apoi aplică o pomadă antiseptică, un pansament subţire, vată, şi în sfârşit un bandaj care-l strângea moderat.

— Gata. Veţi lua patru caşete de vibramicin pe zi. Într-o săptămână, veţi scoate pansamentul şi veţi opri medicamentele, nu se va mai vedea.

Apoi se întoarse spre Anne.

— Şi acum, în ce direcţie plecaţi?

Tânăra femeie făcu o pauză.

— Spre „Castles”. Am reperat o turmă în acea regiune şi aş vrea să i-o arăt lui Greg.

— În acest caz, de ce nu petreceţi noaptea aici? Am făcut o cameră alături de rezerva de lemne. Patul este destul de confortabil.

Anne îi aruncă o privire lui Greg. Părea epuizat.

— Acceptăm cu plăcere, Jack.

Greg oftă, uşurat.

În acea seară, cinară cu pulpă de căprioară şi cozonac proaspăt scos din cuptor, cu cremă englezească. Greg se servi de trei ori din fiecare fel.

— Umărul nu i-a afectat pofta de mâncare, constată Jack pe un ton jovial.

— Şi nici nu-l supără la mâncare, este dreptaci, ceea ce-i permite să ajungă la ce vrea, fără probleme.

Anne roşi, surprinzând privirea grea de subînţelesuri pe care i-o adresa Greg. Înţelese că acest comentariu se aplică perfect şi dorinţelor sexuale. Într-adevăr, noaptea trecută, rana nu-l jenase deloc să întindă mâna spre ea, care nu-i ştiuse rezista. Jack îl privea pe rând şi dacă remarcase ceva, nu lăsa nimic să se vadă.

După masă, perechea ieşi, pretextând o extremă oboseală. În realitate, nu mai puteau aştepta să ajungă unul în braţele celuilalt.

Camera era mică, dar confortabilă. Se dezbrăcară imediat şi se vârâră cu încântare în pat.

— Comparată cu acele de pin, această saltea este un lucru nesperat, murmură Anne cu o voce obosită.

Greg o prinse de şolduri şi o atrase spre el. Tânăra femeie închise ochii, lăsându-se copleşită de ritmurile obsedante ale dragostei, gemând uşor sub mângâierile înflăcărate ale lui Greg.

Mult mai târziu, în timp ce se odihneau întinşi unul lângă celălalt cu tandreţe, Anne îşi făcu griji pentru umărul său.

— Te doare?

— Este absolut confortabil.

— La ce te gândeşti?

— La tine.

Îi desenă profilul feţei cu vârful degetelor.

— Încerc să-mi imaginez cum arătai când erai mică.

— Ca un băieţoi.

— Oare nu te-ai jucat niciodată cu păpuşile, dându-le de mâncare şi alte fleacuri de astea?

— Ba da, puţin. Dar pasiunea mea era colecţia de insecte. Aveam cele mai frumoase eşantioane de lăcuste din Adams Street.

— Ce păcat că nu te-am cunoscut atunci. Te-aş fi iubit atât de mult dacă ai fi locuit în casa vecină.

Tânăra femeie îl sărută pe obraz.

— Dar tatăl tău ar fi fost numit în Germania, sau în altă parte şi m-ai fi părăsit.

Se lăsă o tăcere profundă. Amândoi înţeleseră implicaţiile acelor cuvinte. În două zile o va părăsi şi acest gând era îngrozitor de suportat. Cât despre Anne, închise ochii, preferând să-şi caute refugiul în somn. Curând, adormiră îmbrăţişaţi.

A doua zi, după un mic dejun copios în compania lui Jack, îi mulţumiră călduros pentru ajutor şi la ora opt porniră din nou la drum. Anne se întoarse spre Greg.

— Eşti sigur că vrei să ne întoarcem acolo?

— Evident. Dar îţi înţeleg reticenţele. Dacă doreşti să te întorci la rulotă, nu te reţin. Ştiu că am abuzat deja suficient de timpul tău.

Tânăra femeie îl privi drept în ochi.

— Şi nu numai de timpul meu, Greg Fisher. Dar dacă îţi imaginezi că te voi lăsa să culegi fără mine laurii acestei aventuri, te înşeli.

Porni la drum înainte ca bărbatul să aibă timp să reacţioneze. Greg hotărî să nu aprofundeze ultimele sale

cuvinte şi o urmă fără să protesteze, concentrându-se asupra minei „Gaură din cer” şi a formidabilei descoperiri pe care aceasta o reprezenta, alungând-o din gânduri pe Anne Holdenfield şi refuzând să accepte locul imens pe care-l căpătase în viaţa sa.

Capitolul 8

Ajunseră la mină la căderea nopţii şi deciseră să-şi instaleze tabăra la cinci sute de metri, pentru a fi la îndemână a doua zi dimineaţă. Greg se trezi la prima oră şi începu să-şi adune lucrurile.

— Iată o mare premieră, spuse Anne, cu o voce somnoroasă.

— Este urgent. Grăbeşte-te.

— În regulă, sosesc, dar încetează să măsori platoul acela în lung şi-n lat, mă ameţeşti. Ai pregătit micul dejun?

Greg îi întinse imediat o ceaşcă de cafea fierbinte şi pâine prăjită.

— Ţine.

Câteva minute mai târziu, urcară ultimii metri care-i despărţeau de faimoasa crevasă care permitea accesul în acel loc fabulos pe care-l găsiseră din întâmplare. Înaintară în tăcere, luând maximum de precauţii pentru a nu fi remarcaţi. Acum, se angajaseră prea departe în această afacere pentru a mai da înapoi. Vor obţine cu orice preţ informaţiile pe care le căutau. Brusc, Greg se opri şi se întoarse spre Anne.

— Eşti sigură că nu regreţi nimic? Mai poţi să te întorci din drum, îi şopti la ureche.

Tânăra femeie se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— Nu încerca să scapi de mine Fisher, este în zadar.

Greg o luă în braţe. Albastrul ochilor săi devenise aproape negru şi o tensiune neobişnuită i se citea pe faţă.

— Cred… că voi avea toate greutăţile din lume să mă despart de tine, scumpo.

Inima Annei începu să bată mai puternic şi respiraţia i se acceleră.

— Să nu vorbim de asta deocamdată.

— Trebuie.

Tânăra femeie oftă profund.

— Ştiu că va fi greu, dar în două sau trei zile va trebui să ne despărţim, Greg, asta este viaţa.

Bărbatul îi aruncă o privire disperată înainte s-o sărute cu o violenţă neobişnuită. Cu spatele rezemat de perete, Anne nu putu scăpa şi îşi simţi picioarele muindu-se, iar tot trupul se lipi de al său într-un gest instinctiv de posesiune. Când Greg se îndreptă, îi murmură:

— Imediat ce vom lămuri ce se întâmplă aici, ţin să am o lungă conversaţie cu tine, Anne.

— De acord, răspunse aceasta docilă, întrebându-se ce ar mai putea să-şi spună, ce să nu ştie deja.

După plecarea lui, pentru ea va începe un lung proces care să ducă la vindecarea inimii şi sufletului. Se desprinse din îmbrăţişarea sa şi-l urmă în adâncurile pământului. Când ajunseră la celălalt capăt al tunelului, se ascunseră în spatele unor stânci şi Anne îi întinse binoclul lui Greg.

— Vei supraveghea partea de acolo, şi eu cea de aici.

Luminişul semăna acum cu un sat vechi de pionieri, care ar fi fost bombardat acum mult timp, cu buruienile şi florile care creşteau printre ruine. Totuşi, cablul şi căruciorul arătau o prezenţă foarte reală.

Brusc, auziră un scrâşnet şi întoarseră capul în aceeaşi direcţie. Zgomotul creştea cu fiecare secundă. O roată de fier aluneca greu pe o şină şi brusc apăru silueta unui bătrân care purta o pălărie pe vârful capului, un lanţ de fier legat în jurul taliei şi care trăgea un cărucior, centimetru cu centimetru.

Îl priviră fascinaţi răsturnând pietrişul într-un rezervor udat din plin de un pârâu care cobora din munte. Dedesubt, o sită reţinea eventualele particule de aur dintre pietre. Bărbatul scund se agita frenetic, muncind pe brânci.

— Oare ce vârstă are tipul acesta? întrebă Greg în şoaptă.

— Cel puţin optzeci de ani. Este chinez.

— Trebuie să ajungem la el fără să ne observe.

Anne aruncă o privire împrejur.

— Dacă urmăm acest promontoriu, vom ajunge exact deasupra lui, fără să ne vadă. Când se va apleca să-şi examineze sita, vom cădea deasupra sa.

— Să mergem.

Porniră cu mii de precauţii pe cărarea îngustă şi curând ajunseră deasupra fiinţei ciudate care bântuia aceste locuri magice. îi examinară cele mai mici amănunte ale salopetei şi pălăria uzată, privindu-i mâinile îmbătrânite pătate de pistrui agitându-se peste minereul unui filon cu siguranţă epuizat de cel puţin cincizeci de ani. Vorbea singur într-o limbă străină subliniind fiecare gest cu exclamaţii comice şi clipind din ochii negri, mici şi migdalaţi. Anne şi Greg fură cuprinşi curând de un râs nestăpânit. Brusc, Anne arătă cu degetul un măgar care stătea liniştit în spatele unui copac şi mişca uşor din urechi.

— Puşca. O are pe spate.

— Ascultă, iată cum vom proceda. Te îndrepţi spre măgar şi pui mâna pe armă.

— Şi dacă începe să ragă?

— Asta nu schimbă nimic. În acest timp, eu trec de partea cealaltă şi-l temperez pe bătrân, în timp ce iei puşca, de acord?

Anne oftă.

— Oare de ce naiba m-am angajat într-o asemenea aventură? Sunt complet nebună.

Greg o sărută repede pe frunte.

— Dacă ţii să scapi de mine, nu vei avea decât să tragi.

— Nu mă tenta, bombăni tânăra femeie, executând ordinele pe care i le dăduse.

Se îndepărtă, aplecată şi Greg se repezi în direcţia opusă. Ajunse fără greutăţi la bătrân şi-l prinse de mijloc, în timp ce Anne luă puşca. Apoi urcă panta şi ţinti chinezul în obraz.

— Vă rog, nu mă omorâţi, exclamă acesta cu o voce

tremurătoare, cu accente copilăreşti.

— Nu vă temeţi, exclamă Greg ţinându-l strâns lângă el. Nu vă vom face niciun rău dacă staţi liniştit, în regulă?

— În regulă.

— Acum vă voi da drumul, de acord?

Bătrânul dădu afirmativ din cap. Dar de-abia îl eliberă Greg şi cu o agilitate care sfida raţiunea, se lăsă la pământ, puse mâna pe un hârleţ şi-l ridică deasupra capului cu un aer ameninţător, asemenea unui cavaler sabia.

Greg oftă, exasperat.

— La naiba, stai liniştit. V-am putea ucide dacă găsim cu cale.

— Cu atât mai bine.

— Nu fiţi ridicol.

— Am fost mort toată viaţa. Toată viaţa am apărat această mină. Şi voi muri apărând-o.

— Nu ne interesează aurul, interveni Anne, cuprinsă de milă pentru bătrân.

Acesta îi examină pe rând, cu un aer suspicios.

— Atunci, ce faceţi aici?

— Aţi tras asupra mea, bombăni Greg, amintindu-şi rana care se redeschisese la efort. Bătrânul ridică din umeri.

— Nu-i grav.

— Ne-aţi fi putut omorî. Acum, aştept să aflu de ce. Explicaţi-mi ce faceţi aici: nu vom pleca înainte.

Chinezul îşi îndreptă statura de un metru cincizeci şi-l măsură pe Greg, care-l domina cu un cap.

— Este muntele meu. L-am câştigat şi-l apăr împotriva hoţilor.

— Liniştiţi-vă. Nu suntem hoţi, ci cercetători ştiinţifici.

— De ce fel?

— Prospectăm în împrejurimi pentru a regăsi o mină dispărută misterios: „Gaura din cer”. Bărbatul flutura încă hârleţul.

— Nu cunosc.

— A fost descoperită de un anume Pervis Johnson.

Ustensila tremură în mâna bătrânului.

— De ce puneţi toate aceste întrebări?

— Caut mina, pentru că foarte multe persoane se îndoiesc că a existat vreodată.

— Şi dumneavoastră?

Greg privi cu admiraţie atitudinea combativă a orientalului ridat ca un măr, drept ca un I, în ciuda anilor de muncă istovitoare, apoi cercetă luminişul cu construcţiile suprarealiste şi reveni la fiinţa ciudată din faţa lui.

— Sunt convins că este vorba de mâna lui Pervis Johnson.

Se făcu linişte. Cei doi bărbaţi se priveau drept în ochi. În cele din urmă bătrânul puse încet hârleţul la loc şi se trânti pe pământ. Apoi îşi scoase pălăria şi-şi şterse părul alb cu dosul braţului.

— Ştiam că se va întâmpla într-o zi.

Ridică din umeri.

— Acum, totul s-a sfârşit.

— Ce s-a sfârşit? întrebă Anne lăsând puşca în jos, dar rămânând totuşi atentă.

Chinezul se uită ca la soare la pietrişul pe care-l extrăsese.

— Şi totuşi, simt că filonul secolului se află în vârful hârleţului meu.

— Pervis Johnson pretindea acelaşi lucru, remarcă Greg.

Bătrânul scuipă pe pământ.

— Este mult timp de când n-am auzit acest nume, şi regret.

— L-aţi cunoscut?

— Oh, da.

— Relataţi-ne povestea dumneavoastră, ceru Anne, apropiindu-se cu un pas şi cu o sclipire de curiozitate în ochii de culoare închisă.

Bătrânul oftă, potrivindu-şi din nou pălăria pe cap.

— Veniţi.

Le făcu semn să-l urmeze printre scânduri şi moloz şi-i duse într-o colibă ale cărei balamale erau făcute din fâşii de piele de animale. Cabana cuprindea doar o încăpere, de o curăţenie perfectă. Observă mirarea Annei şi spuse:

— Nişte prieteni ai tatălui şi ai bunicului meu s-au îmbolnăvit şi au murit pentru că au trăit în mizerie. Eu am schimbat totul.

Anne şi Greg se instalară pe un pat îngust şi bătrânul se aşeză turceşte în faţa lor.

— Aşadar, căutaţi noutăţi despre Pervis Johnson?

— Da.

— Tata l-a înmormântat.

— A murit aici?

— Bunicul l-a ucis.

Greg înălţă brusc capul.

— L-a ucis pe Johnson? De ce?

Bătrânul se legănă uşor înainte şi înapoi, cu privirea pierdută pe peretele din trunchiuri de lemn.

— Pervis Johnson nu se comporta ca o fiinţă omenească, ci ca un animal. A asasinat bărbaţi şi femei.

— Cum asta?

— Bunicul şi prietenii săi au muncit aici pentru el. Nu le dădea aproape nimic să mănânce, dormeau îngrămădiţi în barăci putrede şi le fura femeile. Multe dintre ele au murit de frig şi de boli. Lui Johnson nu-i păsa. Pretindea aur, tot mai mult aur. S-a suferit mult.

— Dar cobora destul de des în oraş, interveni Greg. De ce n-aţi fugit în lipsa sa?

Chinezul dădu încet din cap.

— Unul dintre prietenii tatălui meu a umblat cu prostii. îi servea de contramaistru lui Johnson. îi supraveghea pe ceilalţi când lipsea el. îi bătea şi spunea minciuni.

— Aşadar, bunicul dumneavoastră l-a omorât pe „Chip de Piatră?”

— „Chip de Piatră” o ucisese pe soţia bunicului. Şi de asemenea pe sora tatălui meu. Nu exista altă soluţie.

— Mormântul aflat la distanţă de celelalte este al lui Johnson?

— Da.

— Ce înseamnă acele inscripţii ciudate?

— Sunt blesteme.

Bătrânul stătea complet nemişcat şi vocea înceată şi monotonă răsună în linişte.

— Nu-şi va găsi niciodată odihna.

Anne se înfioră şi simţi cum pielea i se face de găină.

— Ce vârstă avea tatăl dumneavoastră în timpul acestor tragice evenimente?

— Era tânăr, dar nu-mi amintesc exact.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat?

— Bărbaţii au continuat să muncească aici timp de mulţi ani. Unii au devenit bogaţi, alţii au murit. Şi tata a săpat în mină. Când aveam zece ani, am plecat în oraş. M-a trimis la şcoală, dar când am ajuns la optsprezece ani, m-am întors aici.

— Dar n-aţi făcut niciodată avere, interveni Anne, atunci de ce vă încăpăţânaţi?

— N-are importanţă. Aparţin acestui loc.

— Nu credeţi că aurul s-a epuizat? întrebă timid Greg.

Bătrânul strânse pumnul.

— Este aici, afirmă, mă aşteaptă, îl simt.

Când Anne şi Greg se ridicară, soarele apunea. Prânziseră cu Li Chung, căci aşa se numea, vizitaseră „Gaura din Cer” de sus până jos şi făcuseră numeroase fotografii. Când Greg adunase toate dovezile care îi erau necesare pentru a se întoarce la Princeton, hotărî să plece. Se îndreptară toţi trei spre crevasa care dădea în exterior. Atitudinea lui Li Chung trăda o anumită tristeţe şi un stoicism plin de demnitate.

— Nu doresc să vă alung de aici, Li, insistă Greg, ci doar să scriu ceva despre acest subiect.

Bătrânul scutură din cap cu înţelepciune:

— N-am niciun drept asupra acestei mine. Când vor afla alţii de existenţa sa, mă vor alunga. Atunci, pentru

mine va fi timpul să mor.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi se alătură măgarului şi pietrişului.

Greg şi Anne îl priviră îndepărtându-se şi-şi începură ascensiunea în tăcere. Greg se opri brusc.

— Aşteaptă-mă o secundă, mă întorc imediat, îi spuse Annei şi coborî din nou panta.

Tânăra femeie îi privi pe cei doi bărbaţi care discutau cu însufleţire. După câteva minute, îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Ce v-aţi povestit? întrebă când Greg i se alătură.

— Oh nimic. Uitasem să-l întreb ceva.

Anne nu insistă, dar îşi simţi inima răvăşită de durere şi o largă fisură se deschise între ei. Legăturile care-i uniseră atât de strâns în ultimele zile se desfăceau încet.

Examinară îndelung harta şi hotărâră să nu urmeze acelaşi itinerar pentru a se întoarce la rulotă. Folosind acest nou drum, scuteau o zi de mers. Întoarcerea la punctul de plecare se făcu foarte plăcut. Râseră, glumiră, se jucară ca nebunii şi evitară cu grijă orice subiect serios şi care ţinea de inimă. Şi apoi debordară de entuziasm pentru recenta lor descoperire.

— Îţi dai seama, Anne, că suntem primii care am pus piciorul în acest loc fantastic, de la epopeea jalnică a lui Pervis Johnson? Şi când te gândeşti că Li Chung a reuşit să păstreze secretul timp de atâţia ani… asta mă depăşeşte.

— Regiunea aceasta ascunde numeroase mistere. Aici, unele locuri nu s-au schimbat prea mult din secolul al XIX-lea şi legea junglei este aplicată încă zilnic în aceste colţuri îndepărtate.

— Acest Li Chung… ce personaj!

— În fond, toată această poveste mă întristează profund… începu Anne, apoi îşi muşcă limba.

Cu ce drept îşi permitea oare să-i anunţe că prefera ca el să nu vorbească despre această aventură nimănui? Câştigase pariul prin tenacitate şi curaj. Iar ei nu-i mai rămânea decât să se încline în faţa ciudăţenilor destinului.

Greg îi aruncă o privire cu coada ochiului şi tăcu

chitic. În acea seară, îşi făcură tabăra lângă un pârâu, după obicei, şi cinară cu jambon şi fructe uscate. Bolta cerească se desfăşura deasupra lor în timp ce discutau despre tot felul de lucruri.

În a doua seară, Greg abordă în sfârşit problema care-i frământa.

— Îţi aminteşti că trebuia să vorbim serios?

Anne îşi strânse genunchii la piept.

— Îmi amintesc.

— Nu este uşor. Eşti prima femeie de genul tău pe care am întâlnit-o. Până acum, m-am comportat ca un fluture iresponsabil. N-am reuşit să mă angajez vreodată într-o relaţie durabilă şi-mi imaginam dragostea ca pe un joc mai special…

Ridică un băţ şi răscoli jarul cu un aer gânditor.

— Am greşit, uneori trebuie să iei viaţa în serios înainte să nu fie prea târziu. Înţelegi oare ce încerc să-ţi explic?

— Înţeleg, Greg.

— Ca să mărturisesc totul, n-am reuşit să petrec niciodată mai mult de o noapte sau două cu aceeaşi femeie. Probabil îţi par foarte nestatornic. Cu tine…

Anne izbucni într-un râs nervos.

— Cu mine, n-aveai de ales: erai izolat într-un loc pustiu; era dificil să faci curte florilor de câmp.

— Asta nu reprezintă cu adevărat singura diferenţă. Mi-ai schimbat modul de a privi relaţiile bărbat – femeie.

Scoase o exclamaţie înăbuşită.

— Am adăugat un capitol nou cărţii, la fel de important ca toate celelalte. Cu tine, am descoperit prietenia şi dragostea reunite într-una şi aceeaşi persoană. La o femeie alegeam fie una, fie cealaltă. În general, preferam plăcerea. Pe scurt, nu doresc să te părăsesc, Anne.

Cu obrazul lipit de blugi, tânăra femeie nu îndrăzni să clipească, de teamă să nu izbucnească în plâns. Oare de ce era viaţa atât de complicată? De ce îl lăsase să vorbească atât de mult? Inspiră profund şi în sfârşit se

hotărî să vorbească.

— Nici eu n-am reuşit mare lucru în dragoste, Greg. Căsnicia mea s-a sfârşit chiar înainte să fi început cu adevărat. Celelalte aventuri n-au fost niciodată întru totul mulţumitoare şi s-au dovedit eşecuri.

Îmi imaginam totuşi tipul de bărbat care mi s-ar potrivi şi atunci ai intrat tu în viaţa mea. Şi fără să vreau, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine.

Oftă, fascinată de flăcările albastre în care-şi citea viitorul.

— Din nefericire, am hotărât să nu renunţ niciodată la cariera mea. Am muncit din greu pentru a ajunge aici şi muntele mi-a adus la un moment dat atâta fericire, încât mi-am uitat până şi identitatea… Această regiune face acum parte din mine, fie că vreau sau nu. Desigur, ne-am întâlnit şi am fost extrem de atraşi unul de celălalt, dar asta nu schimbă cu nimic fondul problemei. Viitorul meu este aici, în Colorado, şi al tău în New Jersey. Mă imaginez cu greu venind cu tine la Princeton pentru a juca rolul soţiei perfecte, care-şi însoţeşte soţul la cocteiluri şi dineuri, care să-i folosească în carieră. N-o lua ca pe un semn de răceală din partea mea, sau ca pe o stupidă declaraţie feministă. Pur şi simplu aşa sunt lucrurile. În ce te priveşte, eşti o fiinţă întru totul socială, apreciezi societatea, femeile, atmosfera din campus natura nu te interesează decât de departe.

Ridică ochii spre el.

— Te rog, Greg, înţelege-mă. Nu-mi face aceste clipe şi mai grele.

Acesta rămase tăcut câteva minute.

— Nu ştiu soluţia problemelor care ne frământă. Până acum, credeam că am răspuns la orice, dar sunt dezorientat.

— Când ne vom relua obiceiurile, lucrurile vor reveni la normal şi totul va fi mai uşor.

Ştia că minţea, dar încerca în acelaşi timp să se convingă pe ocolite cu aceste argumente mincinoase. Greg îi examină îndelung faţa, dar rămase impenetrabilă şi

întoarse privirea. Un lup urlă în depărtare şi ridicară amândoi capetele.

— La ce distanţă se află? întrebă repede Greg.

— Nu te îngrijora: la mai mulţi kilometri. Ecoul îţi dă impresia că este mult mai aproape.

Bărbatul îi trecu un braţ în jurul umerilor.

— Dacă se apropie, te voi apăra eu de fiara periculoasă.

— Ah bun, m-ai liniştit.

O sărută pe gât şi percepu un suspin uşor scăpându-i de pe buze.

— Nu, Greg, nu, asta nu face decât să complice şi mai mult lucrurile.

— Nu sunt convins, îi şopti la ureche.

Respiraţia tinerei femei se acceleră şi-şi dădu capul pe spate oferindu-şi trupul celor mai îndrăzneţe mângâieri ale sale. Bărbatul acesta trezea în ea culori pe care nu le ştiuse vreodată că le avea.

Galbenul aurului şi coraiul răsăritului de soare, albastrul cerului de vară şi culoarea de smarald a nopţilor, catifeaua moale a nerăbdării. În timp ce degetele îi alunecau pe pielea sa, ştia că nu-i putea refuza nimic. Oftă şi se întinse spre el, lăsându-i mâinile s-o încălzească, să-i trezească pasiunea şi febra plăcerii permanent nedomolită de nopţile lor nesfârşite. Unde era frig şi cenuşiu, el făcea să apară căldura şi toate culorile irizate ale curcubeului. Lupul urla în depărtare, dar de data aceasta nu-i mai dădură nicio atenţie, antrenaţi în vârtejul dragostei, căutând să uite că se vor despărţi curând, pentru a nu se mai vedea niciodată.

Când se treziră, muntele era de o asemenea frumuseţe, încât inspira teamă, păsările cântau din tot sufletul şi florile înmiresmau aerul. Dar erau puţin sensibili la această desfăşurare de splendori. Pentru ei, aerul răsuna de apropiata lor despărţire, în vânt auzeau cum îşi spuneau adio, respirau mirosurile triste pe care le emanau plantele şi florile parfumate, când le striveşti fără milă.

Le rămăseseră totuşi atâtea lucruri să-şi spună,

atâtea mărturisiri să-şi murmure, mână în mână, capetele atingându-se şi respiraţiile fierbinţi amestecându-se. Dar un zid se menţinea ridicat între ei. Orice emoţie era înăbuşită nemilos, de teamă că nu vor reuşi să se desprindă unul de altul.

În jurul prânzului, când trecură una din crestele care ducea spre rulotă, Anne observă ceva în depărtare.

— Apleacă-te repede, îi ordonă lui Greg.

Se ghemui alături de ea.

— Ce se întâmplă?

— Solomon.

Îşi scoase agitată binoclul din rucsac şi scrută orizontul.

— Da, el este, îi recunosc urma.

— Şi Sheba?

— Aşteaptă… oh, iat-o. O vezi în jurul falezei? Iar el, este în apropiere de pinul înalt.

— Am reuşit. Mă întreb ce ne rezervă astăzi acest Casanova. Dar… oare unde pleacă Sheba?

— Nu ştiu. Cu siguranţă, i se va alătura în câteva clipe.

Aşteptară douăzeci de minute, dar Solomon rămase în nesiguranţă. În cele din urmă privi în direcţia oii care urca spre înălţimi, se întoarse şi o luă la fugă spre pădure, departe de partenera pe care şi-o alesese. Anne lăsă încet jos binoclul.

— De ce oare se despart? întrebă cu voce tare.

— Da, de ce oare? reluă ca un ecou Greg.

Se întâlniseră fără sens şi acum îşi relua fiecare drumul său. Ce absurditate. O pasăre cu pene roşii se ridică pe vârful unui plop, observându-i pe Anne şi pe Greg care înaintau încet în apropierea terenului mocirlos. Colinele fremătau de mii de piuituri ale păsărilor şi de sub paşii lor fugeau veveriţe, jderi de pin şi dihori.

În acea seară, se stabili între ei o tăcere de s-o tai cu cuţitul. Erau mai rele discuţiile lor banale destinate să ascundă neliniştea care domnea în luminiş. Pentru noapte, Anne îi oferi lui Greg patul său de campanie, dar bărbatul

preferă hamacul. De comun acord, dormiră separat.

Soarele răsări ca de obicei. Nimic nu părea schimbat de la plecarea lor şi totuşi muguri noi se desfăcuseră în copaci, noi specii de flori se deschiseseră pe pajişte, fluturi somptuoşi zburau împrejur, un vultur auriu coborâse pe culmi. În fiecare minut, în fiecare secundă, se petrecea un eveniment minunat.

Şi totuşi, pentru Anne nu exista nimic din toate astea, în timp ce-l privea pe Greg închizându-şi rucsacul.

— Ţi-au rămas destule batoane de ciocolată? îl întrebă, glumind cu inima grea.

— Doar două, dar cred că-mi vor ajunge până la drumul din Ohio Creek.

— Cunoscându-te, m-ar mira.

Greg îşi scoase o ţigară din buzunar, fără s-o aprindă; o rază de soare îi juca în păr, privirea sa o evita pe a Annei, alunecând spre sol, ridicându-se spre rulotă, cuprinzând peisajul. Anne nu-şi putea desprinde privirea de la acele mâini care o atinseseră, o mângâiaseră, scoţând-o împotriva voinţei sale din cochilia în care se simţise la adăpost de singurătate şi de rănile din dragoste. Acum, din vina sa, se afla goală şi vulnerabilă… iar el se pregătea s-o părăsească.

— Ei bine, declară Greg cu o voce răguşită, punând ţigara înapoi în buzunar, cred că este mai bine să plec. Sper să găsesc un suflet bun pe drum, să mă conducă din Ohio Creek la Gunnison.

— Nu-i nicio problemă.

— Bun. Stăteau faţă în faţă şi nu mai puteau spune niciun cuvânt. Greg oftă cu tristeţe.

— Anne…

— Ştiu.

— Eşti norocoasă. Eu…

— Succes pentru articolele tale, spuse tânăra femeie cu o voce nerăbdătoare. Să-ţi aducă noroc.

— Mulţumesc.

— Îmi vei trimite o copie?

— Promit.

Brusc, îndemnată de o forţă care o depăşea, îi întinse mâna.

— Adio, Greg.

Bărbatul îi privi îndelung faţa palidă şi încordată şi înţelese că dacă o trăgea spre el pentru un ultim sărut, risca să izbucnească în plâns. Ar fi ultimul afront pe care i l-ar face. Anne se străduia din toate puterile să păstreze aparenţa unei femei mândre, care-şi controla destinul şi ştia să înfrunte necazurile vieţii. El trebuia să respecte ceremonia de adio aşa cum i-o dicta.

În aceeaşi clipă, Anne se ruga s-o ia în braţe, să refuze pretextul pe care i-l oferea de a evita orice emoţie şi a pleca asemenea unui hoţ. Îngheţată, îl privi întinzând mâna spre a sa.

— La revedere, Anne, rămânem în legătură.

Tânăra femeie dădu încet din cap, incapabilă să rostească o vorbă. Speriată de lucrurile nesăbuite pe care le-ar putea spune, din cauza emoţiei, a durerii şi pentru a-l mai ţine o clipă lângă ea.

Degetele li se desprinseră încet. Greg se aplecă să-şi ridice rucsacul şi se îndreptă. Nu reuşea să-şi ia privirea de la silueta fermecătoare, de la ochii căprui şi de la părul lung şaten-roşcat care-i flutura pe umeri şi de la aspectul de căprioară încolţită.

Se întoarse şi coborî panta.

În picioare, lângă rulotă, Anne îl privi îndepărtându-se. După o scurtă întâlnire, vieţile lor se despărţeau din nou. Oare visase mina „Gaura din cer?” Oare existase cu adevărat bărbatul acela de jos, din depărtare? Sau paradisul verde din munţii din Colorado se transformase într-un coşmar?

Lacrimi îi curgeau pe obraji. Mult după ce Greg dispăruse, era tot acolo, în picioare, în acelaşi loc, nemişcată. Deasupra ei, norii alunecau pe cer, împinşi de vântul care se învolbura printre piscurile înalte. Soarele era tot mai sus şi din pământ se înălţa căldura.

În sfârşit, oftă profund şi porni pe cărările înflorite pentru a încerca să-şi domolească durerea.

Capitolul 9

Petrecerea era în toi la barul „The Stable”, ultimul loc la modă din Princeton. Se auzeau hohote de râs şi berea curgea în valuri. Studenţii şi profesorii se interpelau de la un capăt la celălalt al sălii, într-o atmosferă veselă şi destinsă. În mijlocul acestui vacarm, Greg Fisher era aşezat singur la o masă şi golea metodic halbă după halbă. Zgomotul şi veselia pluteau în jurul său fără să-l atingă. Oare ce-l apucase de se simţea subit străin în această atmosferă pe care şi-o alesese de cincisprezece ani?

Când prietenul său, Al Kanook, intră în sală, îl remarcă imediat şi-şi croi drum cu greutate până la el. Se aşeză la masa sa, dar celălalt nu părea să-i fi observat prezenţa.

— Înţeleg, concluzionă Al după câteva minute de tăcere, că n-ai găsit mina.

— Exact.

— Totuşi, aş fi jurat că, într-un fel sau altul, te vei descurca…

— Şi eu.

Al comandă doi ţapi de bere.

— N-ai dat peste niciun indiciu care te-ar fi putut duce pe calea cea bună?

— Niciunul.

Apoi, Greg se lăsă pe spate. Revăzu valea ascunsă, mormintele cu ciudatele lor inscripţii, bătrânul străin care săpa aşa cum se ruga sau înşira nişte perle, ştiind că cele mai frumoase bogăţii se aflau la capătul unui efort luat mereu de la început.

— Totuşi, nu-i vei ajuta pe cei trei şmecheri să intre în „Programul de avangardă?”

Greg îşi goli halba pe jumătate.

— Un pariu este un pariu.

— Eşti nebun. Dacă se va afla vreodată şi unul din aceşti imbecili se va lăuda cu siguranţă cu isprava sa, cariera îţi va fi distrusă.

— Ei şi? Onoarea înainte de orice, bătrâne.

— Încetează să mai joci până la capăt. Ar fi timpul să

deosebeşti ce este important şi ce nu în viaţă.

Greg izbucni într-un râs amar. Ce glumă. Îşi strivi ţigara în scrumieră. Cu siguranţă, Al nu ştia că celebrul doctor Fisher îşi pierduse busola. El, care nu stătea niciodată pe gânduri şi se lăsa condus de fler, se trezise pierdut în natură. Nu mai recunoştea nici măcar dreapta de stânga. În acea clipă, două studente încântătoare se îndreptară spre masa lor.

— Bună ziua, doctore Fisher, exclamă una dintre ele, cu un zâmbet provocator. Organizăm diseară o petrecere la Len Tillman. Sunteţi invitat. Veţi veni?

Greg examină cu o privire critică faţa fermecătoare, perfect machiată, cu ochi mari albaştri şi bucle blonde a necunoscutei, dar un alt chip se suprapuse peste ea, cu tenul bronzat de viaţa în aer liber, ochi căprui şi părul des şi brun strâns în coadă de cal. Dădu afirmativ din cap.

— Voi trece o clipă, îi spuse fetei cu un zâmbet amabil, şi îi studie cu atenţie mersul în timp ce trecea pe lângă el.

Apoi se întoarse spre Al.

— Chiar ţii să ştii ce este important pentru mine în această clipă? Mica blondă care tocmai mi-a vorbit. Punct.

Al se încruntă.

— Mi s-a spus că ieri erai în compania unei brunete înalte.

— Este exact, replică Greg, pe un ton agresiv. Şi mâine va fi o roşcată.

Îşi privi dezgustat paharul şi se întoarse spre Al, cu un zâmbet angelic.

— Al, se apropie ora „distracţiilor”, mă duc să mă pregătesc.

Se ridică şi-şi lăsă prietenul acolo, uluit.

Sfârşitul toamnei era superb. După-amiezile erau calde şi aurii. În acea zi, Anne şi mama sa beau o oranjadă, întinse pe şezlonguri, pe terasă. Anne căscă şi se întinse leneş.

— Tata nu ştie ce pierde.

Ruth Holdenfield scoase o exclamaţie indignată.

— Mă va ucide datorită scrierii memoriilor. În fiecare zi este acelaşi scenariu. Se închide în birou pentru a înnegri pagini întregi. Trebuie să fi început al doisprezecelea volum. Până la urmă, îi voi explica faptul că viaţa sa nu prezintă atât de mult interes pe cât pretinde.

Dădu din cap cu un aer resemnat.

— Ce mă sfătuieşti, Anne?

— Să nu intervii, mamă, n-ar folosi la nimic, este încăpăţânat ca un catâr. Se va opri când va considera că această carte este gata să fie publicată.

— Cine ştie? Poate mă va anunţa imediat că a terminat. Orice se poate întâmpla: chiar şi tu ai coborât din munte. Ce vânt bun te aduce, draga mea?

— A început să ningă şi brusc m-a părăsit curajul. M-am săturat să mă joc de-a soldăţeii. Am obosit.

— Îmi imaginez cu uşurinţă. Ţi-ai terminat studiul despre animalele cu coarne?

— Oh, nu chiar. Mi-a rămas de studiat migraţia elanilor iarna şi sezonul dragostei la ovine ar trebui să înceapă curând.

— Aşadar, nu vei rămâne mult cu noi?

— Nu, doar câteva zile.

Tăcură câteva clipe, lăsându-se în voia acestei blânde după-amiezi, care le învăluia ca o suflare călduţă. În cele din urmă, Ruth rupse tăcerea.

— Şi de ce te-ai deplasat până aici, Anne?

Anne tresări.

— Dar… tu doreai să vin.

— Este prima dată când mă asculţi atât de repede. De obicei, lamentările mele nu te impresionează prea mult.

— Mamă!

— Nu mă plâng. Constat doar. Ştiu că ai viaţa ta şi o mulţime de planuri de dus la bun sfârşit. La vârsta ta, este greu să-ţi găseşti timp să vii să-ţi vezi părinţii şi accept întru totul. Şi acum, spune-mi ce ţi s-a întâmplat, citesc în tine ca într-o carte deschisă. Te frământă ceva?

Anne încercă să râdă, cu un aer degajat.

— În niciun caz mamă, sunt sănătoasă tun.

— Bineînţeles, ai avut întotdeauna o sănătate de fier, nu despre asta vorbesc. Chiar şi tatăl tău a remarcat că te-ai schimbat. Eşti mai calmă şi mai tristă.

Anne închise ochii şi se recunoscu învinsă.

— În vara aceasta, am întâlnit un bărbat.

Scutură din cap şi pufni în râs.

— Dacă l-ai cunoaşte, nu ţi-ai reveni. Este exact opusul tinerilor cu care m-ai putut vedea.

— Este un pădurar?

— Nu, predă la Princeton.

— Asta este perfect.

Brusc, ochii i se mijiră, până nu mai formară decât nişte linii.

— Măcar nu este căsătorit?

Anne scutură din cap.

— Nu, mamă, nu este genul său.

— Nu-i al nimănui, dar poate întotdeauna să devină. De ce afirmi că nu este genul său?

— Oh, bea, fumează, îşi joacă toţi banii la pocher, dă întâlniri studentelor, crede că femeile sunt pe pământ pentru a-i satisface dorinţele personale, în sfârşit, pe scurt… niciun atom din acest bărbat nu este serios. Numai că iată, m-a făcut să râd, cu el am respirat mai bine… şi apoi, la naiba, nu reuşesc să mi-l scot din minte. Mă gândesc la el zi şi noapte, mă înnebuneşte şi nu mai reuşesc să mă concentrez la nimic.

— Şi unde a dispărut Făt-Frumos?

— La Princeton, bănuiesc.

— Ia un avion.

Anne afişă o expresie şocată.

— Mamă! Mă îndemni să alerg după un bărbat cu care am avut doar o aventură în vara asta, atâta tot.

— Ei şi?

— Da, dar… nu va merge niciodată între noi. El predă pe coasta de est, iar eu lucrez aici. După doctorat voi lua un post la munte, cu „Ape şi păduri”. Ca ecologistă, mi-e greu să-mi imaginez ce gen de slujbă aş găsi în New Jersey.

— Iată bărbatul pe care l-ai aşteptat toată viaţa, Anne

Holdenfield.

Descumpănită, Anne îşi observă mama cu atenţie.

— Acum, ascultă-mă bine, draga mea, ai pierdut prea mulţi ani cu tipi care aveau aproape atâta viaţă şi culoare în ei, ca cimentul acestei terase. Iartă-mă, iubito, dar tânărul cu care te-ai căsătorit avea tot atâta sex-appeal ca un dulap cu pâine.

— Mamă!

Anne era îngrozită de cuvintele lui Ruth.

— Este adevărat, şi ştii asta. Oh, în public îţi zâmbea, îşi trecea un braţ în jurul umerilor şi te săruta pe gât, dar nu m-a păcălit niciodată, niciun minut măcar. Frank nu va învăţa vreodată să facă dragoste cum trebuie, chiar dacă i-ar depinde viaţa de asta.

Anne nu-şi credea urechilor. Oare Ruth Holdenfield era cea care-i vorbea pe acest ton? Altfel spus, nu se înşelase deloc…

— Ai dreptate, admise Anne, până acum le lipsea ceva bărbaţilor pe care i-am ales.

— Îţi semănau prea mult.

— Încerci să-mi explici că-mi lipseşte sex-appealul?

— În niciun caz, dar bărbaţii te sperie. îi alegi după criterii care nu ţin cont de „exigenţele profunde ale lumii”. Te regăseşti atunci în nişte relaţii abstracte şi urci în munţi să studiezi animalele cu coarne.

— Ce mă sfătuieşti?

— Ştii oare de ce o căsnicie rezistă în lupta cu greutăţile ani de zile? Datorită complicităţii, crizelor de râs, plăcerii. Tatăl tău şi cu mine suntem total diferiţi, dar n-a încetat niciodată să mă intrige zilnic şi să-mi lanseze provocări. Iată de ce îi accept toate maniile. Uneori, îmi vine să-l bat. Mai ales în perioade ca cea de acum, când se crede Ralph Waldo Emerson, dar nu merită osteneala. I-am iertat problemele, disputele, mâniile, aşteptarea… toate acestea pentru că ne amuzăm întotdeauna grozav şi reuşim să ne surprindem. Nimic mai plictisitor într-un cuplu decât transparenţa. Duce la depresie nervoasă.

— De ce oare nu mi-ai explicat asta când aveam

cincisprezece ani?

— Pe de-o parte pentru că tatăl tău şi cu mine ne amuzam prea bine, iar ţie dragostea îţi părea mult mai serioasă. Pe de altă parte, ţi-ai trăit întotdeauna viaţa după voia ta, fără să ţii cont de ceva. Este şi una din cele mai mari calităţi ale tale, de altfel, care ţi-a folosit mult în cercetări şi-ţi conferă o anumită originalitate. Şi acum, recunoaşte, te-ai amuzat cu Frank?

— Oh, nu.

— Dar cu acest profesor de la Princeton?

— Oh, da.

— Atunci, grăbeşte-te, draga mea, nu rămâne aici cu braţele încrucişate.

— Dar refuz să renunţ la cariera mea.

— Ţi-a cerut asta?

— Nu.

— Anne, uneori eşti obositoare.

— Poate m-a uitat?

— S-o uite pe fiica mea? M-ar mira.

Anne privi peluza şi se întoarse din nou spre mama sa.

— Plăcerea, asta este.

— Ai înţeles. Şi cu P mare.

„De la diversele triburi provenite din aceste grupuri se inspiră sub mai multe aspecte sistemele de cultură ale fermierilor din sud-vest care contribuie la destabilizare”.

Greg continua să citească notiţele cu voce tare.

„Pueblos trăiau în colectivităţi strânse, în care fiecare grup avea rolul său, în mod ierarhizat. Individul era format încă de la naştere după pretenţiile comunităţii în care opinia publică avea o importanţă preponderentă… Navahos refuzau o existenţă organizată după aceste scheme rigide. Ei apreciau libertatea, originalitatea personalităţilor şi-şi organizau taberele în funcţie de aceste criterii”.

Greg îşi înăbuşi un căscat. Propria recitare inexpresivă îl cufundase într-o stare de letargie hipnotică. Cât despre fantomele care umpleau sala de curs, dacă

trupurile le erau prezente, minţile le rătăceau la kilometri.

— Wilson. Philip Wilson.

Tânărul ridică nasul din caiet.

— Vorbeşte-mi despre valorile esenţiale ale Navahos.

Philip se răsuci pe scaun.

— Hm… N-am citit până acolo.

Greg îl fulgeră cu privirea. Brusc, atenţia îi fu atrasă de o tânără fată din spate, în stânga, care îi pasa un bilet tipului din spatele ei.

— Allison Bellow.

— Da, domnule?

— Vrei să-mi răspunzi la întrebarea pe care am pus-o, te rog?

— Ce întrebare, domnule?

Greg îi observă plictisit pe toţi acei tineri care plăteau averi pentru a asista la conferinţele acestei universităţi, dar cărora nu le păsa, pentru că nu ei plăteau factura. Îşi frecă fruntea cu un aer obosit.

— Ce se întâmplă copii? La ce vă gândiţi?

— Eu, la lucruri indecente, despre care nu voi vorbi în prezenţa doamnelor, exclamă un tânăr obraznic.

Un altul preferă adevărul.

— Dacă măcar v-aţi detaşa puţin de notiţe şi v-aţi adresa direct sălii, poate ne-aţi trezi.

Greg privi cu atenţie capul roşcat cu ochi căprui care plecase din nou privirea şi făcea desene multe pe foaie.

— Doctore Fisher, interveni un al treilea student, am asistat şi anul trecut la cursurile dumneavoastră şi m-au pasionat. Nu uitaţi niciodată să legaţi istoria de actualitate, rosteaţi păreri, puneaţi în valoare personajele pe care le preferaţi. Dar anul acesta

Greg zâmbi cu un aer arogant şi-l întrerupse brutal pe tânăr.

— Lumea din jurul nostru este pe cale să se prăbuşească. Pentru ce să optez? De ce aş dori să selecţionez, să arbitrez, să cântăresc pro şi contra în locul vostru? Descurcaţi-vă. Iată ultimul meu slogan.

Al Kanook, care stătea în cadrul uşii părea dezolat în

faţa noii atitudini a prietenului său. Se obişnuise să se strecoare din când în când în amfiteatrul în care conferenţia Greg. Circulau întotdeauna acolo electricitate, plăcere, curiozitate permanentă şi un tumult imaginar, dar nu acum. Era întru totul de acord cu studenţii.

— Eu cunosc fondul problemei, remarcă unul dintre ei. Doctor Fisher n-a fost confirmat pe post cum toată lumea se aştepta şi s-a dezinteresat de noi.

Un val de râsete jenate zgâlţâi sala.

Greg închise brusc dosarul.

— Constat că spiritul şi inteligenţa se răspândesc foarte sus în această dimineaţă. În consecinţă, revedeţi „Originile etnice ale poporului american” pentru miercuri, cu întrebări cheie scrise. Vă mulţumesc.

Lamentări şi exclamaţii indignate ţâşniră din toate părţile.

Adunarea îşi adună lucrurile cât mai repede, pentru a evita furtuna şi a se replia în dezordine spre ieşire. Urmărindu-i din ochi, Greg dădu peste Al care stătea la intrare, cu braţele încrucişate la piept. îl ignoră şi-şi aţinti privirea pe cartea din faţa lui.

Când toţi studenţii ieşiră, Al înaintă spre el, în timp ce Greg îşi îndesa fără menajamente dosarele în servietă.

— Ei bine, toate astea sunt foarte instructive.

— Termină.

Al ridică din umeri şi nu se formaliză de primirea puţin amabilă.

— Şi oare cât timp ai intenţia să continui în această stare de spirit masochistă? Ce păcat ai deci să ispăşeşti?

— Nu ispăşesc absolut nimic.

— Serios? Bei cât şapte, fumezi două pachete de ţigări pe zi şi joci pocher până la ultimul bănuţ. Cât despre cursuri… plictisitoare de moarte. Ai înnebunit?

Cei doi bărbaţi ieşiră din amfiteatru şi se îndreptară spre biroul lui Greg.

— Oare ce ai face în locul meu, dacă în mai puţin de o lună ai fi dat afară din universitate? spuse acesta printre dinţi.

— Ascultă, ai căutat-o. Ţi-am spus că unul din tipii aceia nu-şi va ţine gura. Dar să uităm asta. Problema care te preocupă se află în altă parte.

— Adevărat? Ce perspicacitate, şuieră Greg printre dinţi. Cum se face că ştii atât de multe despre mine?

— Uiţi că mi-ai vorbit de ea.

Greg întoarse capul cu un aer buimăcit.

— Se numeşte Anne Holdenfield şi dacă nu-ţi aminteşti că mi-ai făcut confidenţe, este pentru că erai în stare avansată de ebrietate.

— Ei şi?

— Şi aştept să iei o hotărâre.

— Poţi să aştepţi mult şi bine.

— Această resemnare nu ţi se potriveşte. Întotdeauna ai trăit din plin. Ce se întâmplă? Să fi încetat viaţa să ţi se prezinte sub forma unui măr mare?

— Fructul este stricat.

— Nu se poate! Această Anne Holdenfield mi se pare totuşi foarte ispititoare.

— Ascultă-mă bine, Al, fata asta a ieşit din viaţa mea şi refuz să vorbesc mai mult despre ea.

— De acord, să îngropăm acest subiect delicat.

Ajungând în birou, Greg găsi o hârtie strecurată pe sub uşă.

„Perna de catifea este întocmai cum mi-o imaginasem: prea elegantă. Mă întorc pe dovleacul meu. Dacă vei trece vreodată pe acolo”.

Greg se repezi pe culoar şi se duse spre Al cu un aer rătăcit.

— Ce s-a întâmplat? Eşti foarte palid.

— A venit.

— Cine?

— Anne.

După o clipă de ezitare, alergă spre scară, cu Al pe urme. În zadar o căută în mulţimea de studenţi din hol şi din parcul din faţa „Casei oamenilor de ştiinţă”. Pur şi simplu dispăruse. Al îi smulse hârtia pe care o ţinea încă în mână şi citi imediat.

— La naiba, Fisher, ce aştepţi? Ia-ţi maşina şi şterge-o.

Capitolul 10

Soarele era sus şi încălzea, dar aerul era rece şi pătrunzător. Cu toamna, plopii se transformaseră în torţe aurii, care tremurau în lumina acelei superbe dimineţi. Piscurile stâncoase, pudrate cu alb, străluceau. De data aceasta, Greg închiriase o maşină la Gunnison, care îl scutea să depindă de starea de sănătate a membrilor familiei Willard Hopkins. Petrecuse apoi noaptea la motel şi se urcase la volan la prima oră.

Când ajunse la Ohio Creek, o luă pe drumul spre Mill Creek, şi când ajunse în stadiul în care buikul său nu mai putea înainta pe cărările tot mai înguste, o parcă pe un drum desfundat. Apoi îşi puse rucsacul pe umeri. De data aceasta era bine echipat. Încălţările nu-l mai supărau, hainele erau mai bine adaptate climei şi-şi redusese pachetele de ţigări şi batoanele de ciocolată.

Înainte de a se angaja în această escapadă nebunească, Greg se asigurase la departamentul de biologie al Universităţii Boulder, dacă Anne se întorsese la rulotă pentru a încheia anul de cercetare. Oare cum îl va primi? Această întrebare îl frământa. Călătorise până la Princeton şi-i lăsase acel bilet, dar plecase repede şi nu insistase prea mult să-l întâlnească. Se deplasase pentru a-şi învinge ultimele reticenţe, iar ea ar face bine să se pregătească de atac. Greg Fisher venea, iar când se hotăra să dea asaltul, nimic nu-l putea întoarce din drumul pe care şi-l trasase. Evident, nu se deplasase de plăcere. Ascensiunea şi plimbările pe munte nu se vor potrivi niciodată temperamentului său, şi-l vor supune întotdeauna la chinuri. Mergând, acceptă totuşi că întoarcerea la natură îi amintea dragostea pentru Anne, plimbările pe care le făcuseră împreună, armonia perfectă pe care părea că o găsise cu această ambianţă somptuoasă şi aspră, îl emoţiona peste măsură. Şi inima i se strânse de fericire şi de teamă în faţa zborului greoi al vulturilor mari pe cerul din Colorado. Aici, peisajul se apăra cu toţi munţii

şi cu toate pietrele împotriva admiraţiei vulgare a turiştilor zgomotoşi şi Greg înainta în această splendoare aridă care se lăsa atât de greu pătrunsă.

Treptat, vântul de-abia simţit la începutul dimineţii păru să se intensifice şi să umple orizontul. Sufla dintr-o trecătoare dintre munţi, departe spre est, ajungea repede în adâncul pământului şi venea în rafale printre pietre şi soare. Greg simţea această circulaţie a aerului ca pe o mare libertate şi inima i se umplu de speranţă. Vântul îl modela după imaginea peisajului care-l înconjura şi îmbrăţişarea sa fugară îl acorda cu muzica lumii.

Ajunse la rulotă după-amiaza, devreme. Înţelese imediat că Anne lipsea. Focul era stins. O strigă, dar nu-i răspunse şi-l cuprinse o mare dezamăgire. Brusc, văzu nişte blugi care se uscau pe un tufiş. Oftă uşurat şi atinse materialul aspru cu vârful degetelor, ca pentru a se linişti. îmbrăcămintea era uscată. O împături şi o puse pe masa de camping, alături de reşou şi de vasul cu cafea rece. îl goli, îl spălă la pârâu şi-şi prepară o cafea neagră şi fierbinte. Apoi se aşeză pe o piatră mare, aceeaşi pe care stătuse când Anne îndreptase puşca asupra lui şi bău încet băutura binefăcătoare, pentru a se încălzi.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte întoarcerea Annei. Fără îndoială, plecase să vâneze oile cu aparatul de fotografiat. Zâmbi imaginându-şi-o suind pe stânci ca o capră sălbatică. Pentru prima dată, din timpul verii, se gândi la Solomon şi Sheba, întrebându-se ce se întâmplase cu ei. Va întreba de sănătatea lor îndată ce o va întâlni pe domnişoara Holdenfield, biologa vioaie, specializată în animalele cu coarne.

Nerăbdarea lui creştea. Avea atâtea întrebări să-i pună, încât nu va şti de unde să înceapă. Oare cum să-i explice unei femei ca Anne că o iubea nebuneşte şi că nu putea trăi fără ea? îl aştepta o sarcină grea.

Îşi termină cafeaua, apoi îşi despachetă lucrurile şi începu să-şi monteze cortul. Va aştepta cât timp va trebui, chiar dacă plecase pentru o săptămână.

Anne puse aparatul de fotografiat la loc în rucsac şi o

luă pe drumul spre rulotă. Solul era alunecos. Ninsese şi plăcile de gheaţă nu se vor topi înainte de primăvara viitoare. Curând, se va pregăti să coboare în vale, îşi va regăsi profesorii şi universitatea. Oare cât timp îi va lua pentru a uita aventura cu Greg Fisher? Iarna aceasta va lucra din greu la teza sa, iar vara viitoare spera ca rănile să-i fie în sfârşit cicatrizate.

Când se gândea la expediţia sa la Princeton, obrajii i se îmbujorau de ruşine. Cu siguranţă, Greg o considerase o adolescentă care visa la o dragoste imposibilă. Trebuie să se fi amuzat bine cu prietenii săi. Şi totuşi nu regreta nimic. Făcuse ce credea că e bine. Acum, putea să-l deteste fără să se sinchisească, ceea ce o va ajuta să treacă peste acest episod dureros din viaţa sa.

Când văzu cortul, inima începu să-i bată cu putere. Se strădui să-şi încetinească mersul, se debarasă de rucsac şi-l puse lângă masa de camping.

Greg ieşea din pădure, cu o cratiţă cu apă în mână când o văzu. Stătea la zece metri de el.

Anne întoarse capul şi privirile li se întâlniră. Era şi mai frumoasă decât îşi amintea. Se apropie încet. Toamna i se potrivea de minune. Părul cu reflexe arămii şi ochii căprui se armonizau cu peisajul. Lăsă ustensila pe care o ţinea în mână şi se ridică încet, fără să-şi ia ochii de la ea.

Anne îi adresă un zâmbet timid şi-l privi, întrebându-se dacă apăruse din vis, cu un aer mirat, ca şi când fusese mort şi înviase brusc. Incapabil să se mai stăpânească, Greg alergă spre ea şi Anne îi căzu în braţe.

Nu rostiră niciun cuvânt. Buzele li se întâlniră şi mâinile lui Greg se strecurau febril sub hainele Annei pentru a regăsi căldura trupului său. O lipi de el, dezvăluindu-i dorinţa puternică. Tânăra femeie dădu capul pe spate, în timp ce gura lui fierbinte alunecă până la pieptul său.

— De ce ai venit? gemu în cele din urmă, cu o voce întretăiată.

— Pentru că n-am putut să rezist, nici să rămân departe de tine mai mult timp.

— Greg…

— Nu, nu acum.

O duse sub cort şi acolo, la lumina caldă care se filtra prin pânză, o dezbrăcă în grabă. Orice răbdare îi părăsi brusc. Aşteptaseră prea mult pentru a-şi înfrâna dorinţa şi lăsară foamea de dragoste şi de plăcere care-i chinuise să se exprime pe îndelete, unul în braţele celuilalt. O pasăre necunoscută scotea triluri pătimaşe nu departe de acel loc, în timp ce Anne şi Greg îşi celebrau îndelung regăsirea sub cerul strălucitor al locului binecuvântat în care se întâlniseră pentru prima dată.

Mult mai târziu, când se odihnea cu obrazul pe umărul lui, Anne murmură cu o voce extaziată:

— Dacă visez, te implor să nu mă trezeşti.

Greg o mângâie cu tandreţe.

— Biletul, Anne, de ce l-ai strecurat sub uşa mea fără să aştepţi?

— Mi-a fost atât de teamă…

Bărbatul se ridică într-un cot şi-şi adânci privirea în ochii ei frumoşi, de culoare închisă.

— De ce? De mine?

— De mine, de sentimentele mele faţă de tine.

— Explică-mi.

— Înţelegi foarte bine.

— Nu, vreau să-mi spui limpede, am nevoie s-o aud.

Tânăra femeie întoarse capul.

— Te iubesc, Greg, rosti cu o voce care de-abia se auzi.

O spusese cu regret, ca şi când această mărturisire îi smulsese inima. Dar reuşise în sfârşit s-o facă. Greg o trase spre el şi o înconjură cu braţele.

— Şi eu te iubesc, Anne. Mi-ai chinuit mintea zi şi noapte şi, în ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reuşit să te alung. Şi totuşi, am încercat…

Anne înţelese că încerca să-i mărturisească: sedusese alte femei pentru a o uita. Se simţi torturată de gelozie. Dar dacă ar fi avut ocazia, oare n-ar fi făcut la fel? La urma urmei, nu-i cedase pentru a termina cu el? Planul eşuase,

dar ar fi putut să încerce din nou experienţa, cu altul.

— De ce oare prelungim această agonie? şopti, îmbrăcându-se cu mişcări obosite.

Greg îi luă mâna.

— Tot ce ştiu, este că nu reuşesc să trăiesc fără tine.

Tânăra femeie se eliberă şi ieşi din cort. Greg o urmă.

— Ai venit la Princeton, ai lăsat acel bilet şi acum duci o luptă absurdă împotriva ta.

— Povestea noastră nu poate merge.

— De ce?

— Tocmai pentru că am venit la Princeton şi am constatat eu însămi că nu voi putea trăi niciodată în acel loc.

— Ai încercat?

— Nu, pentru că nu voi renunţa niciodată la cariera mea. Dacă ţi-aş cere să vii să te stabileşti în Colorado?

Greg îi aruncă o privire exasperată.

— Sincer, nu mă imaginez în acest cadru.

— Nu. La New Jersey te aşteaptă o carieră minunată şi te vei întoarce acolo.

— Aici te înşeli, viitorul meu la Princeton este serios compromis, mormăi bărbatul.

— Greg, să obţii o catedră la Princeton este un mare privilegiu.

— Mi s-a refuzat postul.

— Cum?

— M-ai auzit foarte bine.

Anne rămase nemişcată şi-l observă în timp ce îşi încheia cămaşa.

— Dar ce înseamnă asta? Descoperirea minei trebuia să-ţi asigure nominalizarea.

Greg aprinse focul pe care-l pregătise în lipsa ei, cu buşteni şi lemne mici.

— Ce descoperire? exclamă pe un ton aspru. Am renunţat la mina „Gaura din cer”.

Tinerei femei i se tăiară picioarele şi se aşeză.

— Dar nu înţeleg.

— N-am putut, Anne, bătrânul acela…

— Li Chung?

— Da. Toată viaţa sa reprezintă acel luminiş pierdut în munte. Să-i dezvălui secretul, ar echivala cu un asasinat… mai târziu, când va muri, poate.

Nişte rămurele trosniră. Greg suflă asupra focului care se aprindea sub crengi.

— Şi pariul?

— L-am pierdut.

— Şi datoriile?

— Le voi plăti ca toată lumea: greu şi treptat.

— Când ai hotărât să păstrezi pentru tine amplasarea minei?

Greg rămase tăcut câteva secunde.

— În ziua în care ţi-am cerut să mă aştepţi şi când m-am întors să-i vorbesc. Flăcările se ridicară, strălucitoare şi luminoase.

— „Programele de avangardă”, exclamă brusc Anne, n-ai… oh Greg, n-ai dus până la capăt pariul cu acei studenţi?

Acesta râse uşor, cu tristeţe.

— M-am complăcut în comportări de autodistrugere atât de mult timp… Cu această ultimă lovitură, presupun că am încheiat treaba.

— De ce n-ai refuzat?

— Imposibil. Îmi dădusem cuvântul.

— Presupun că toată întâmplarea a fost descoperită de Comitet?

— Într-adevăr. Cariera mea la Princeton va fi de scurtă durată.

— Şi te-ai gândit să-ţi depui candidatura într-o altă universitate… aproape de aici, de exemplu? îl întrebă cu respiraţia tăiată.

Greg înălţă capul.

— Universitatea din Colorado?

Tânăra femeie dădu afirmatic din cap.

— Ar lua timp şi n-ar rezolva nimic.

— Ştiu.

— Oricum, va trebui să termin acest an la Princeton.
— Desigur.
— Şi poate nu mă vor accepta la Boulder.
— Poate nu.
— Şi dacă ajung la Tombuctu?
— Este posibil.
Noaptea căzuse peste aurul şi purpura frunzelor. Vântul se domolise şi cântecul păsărilor se stinse.
Greg se întoarse spre Anne.
— Ascultă-mă, am o idee genială; dacă ne-am căsători?
— Ce? N-ar merge niciodată.
Bărbatul îi luă mâinile şi puse un genunchi pe pământ.
— De ce nu? Ne vom lua abonamente de avion pentru a ne vizita.
— În fiecare seară?
Râseră amândoi.
— Asta s-ar putea să ne ruineze.
Brusc, Anne deveni foarte serioasă.
— N-aş suporta niciodată să te împart cu alte femei, Greg.
— Dar n-am pretins niciodată un asemenea lucru. De altfel, am încercat şi fizic sunt incapabil de asta.
Anne zâmbi şi-şi trecu braţele în jurul gâtului său.
— Nu?
— Ba da. Nu m-am putut apropia de alta.
Tânăra femeie îl sărută tandru, dar el se desprinse.
— Încă nu mi-ai dat răspunsul. Accepţi să te căsătoreşti cu mine?
Anne oftă.
— Nu ştiu.
— Te rog. Te iubesc, Anne. De altfel, dacă rămânem despărţiţi, vom muri de durere.
— Totul mi se pare atât de nebunesc.
— Ca întâlnirea noastră, Pervis Johnson, Li Chung şi restul. Singurul lucru care are sens în toate astea, este dragostea noastră.

Anne îşi puse capul pe pieptul său.

— Cred că mi-am pierdut minţile.

— Aşadar, accepţi.

— Da, prostule, şi de două ori, nu o dată.

O luă de talie şi o ridică în aer.

— Îţi promit că nu vei regreta.

— Aşteaptă puţin, n-am terminat. Îmi voi petrece verile aici, Greg, asta nu te şochează?

— Mă aşteptam.

— Şi când voi începe să lucrez la Ape şi păduri, poate mă vor trimite în misiune în timpul iernii.

— Am prevăzut totul: ne vom trimite bilete de dragoste prin intermediul gâştelor sălbatice. Şi apoi, din când în când, voi merge chiar cu amabilitatea până la a te însoţi.

Privi în jurul său.

— Datoriţă ţie, vrăjitoareo, locul acesta începe să mă atragă irezistibil.

— Cine ştie? Poate vei deveni un împătimit al muntelui, ca mine. Am nevoie de spaţiu, Greg, fără asta n-aş reuşi să respir.

— Încetează să-ţi faci probleme, îţi cunosc modul de viaţă. Şi te iubesc aşa cum eşti.

— Iar eu te ador. Eşti singurul bărbat care m-a făcut vreodată pe deplin fericită.

— Asta nu mă miră. Sunt exact cel care-ţi trebuie. Tandru, amabil, serviabil… apropo, nu vrei o ceaşcă de cafea? Este caldă încă.

— Cu cea mai mare plăcere

— Şi Jack Bennett mi-a încredinţat câteva provizii, printre care o pulpă de căprioară… o adevărată minune. Te tentează oare?

— Oh da, formidabil. Mă plictisisem de cutii de conserve.

Greg o puse pe pământ.

— Dar mai întâi, avem de făcut o treabă înainte să se înnopteze.

O conduse spre pădure.

— Greg, unde mă duci?

Merseră pe sub copaci, de-a lungul pârâului.

— Am găsit acest loc absolut din întâmplare, adunând lemne.

— Ce loc? Ce să facem acolo?

O ajută să traverseze apa curgătoare sărind pe pietrele plate, pe jumătate scufundate. Apoi urcară pe o colină care domina o vâlcea înverzită, tapisată cu frunze veştede în nuanţe strălucitoare.

— Grăbeşte-te, lumina scade.

Ajunseră în cele din urmă la un platou circular traversat de un torent zgomotos pe pietrişul care semăna cu pepitele de aur în soarele care apunea.

— Ce crezi despre asta?

— Este splendid. Dar ce facem aici?

— Ne vom căsători.

— Aici?

— Da.

— Acum?

— Da.

Anne se încruntă.

— Nu mă privi aşa, Anne Holdenfield. Voi lua avionul pentru Colorado în fiecare săptămână şi vom trece prin faţa domnului primar îndată ce va fi posibil, dar până atunci, te voi lua de soţie chiar aici, pentru că nu voi mai aştepta o lună.

Anne zâmbi, mângâindu-i obrazul.

— Foarte bine, accept. Şi acum, ce să fac?

— Începe tu. Cunoşti cu siguranţă mai bine decât mine textul.

— De acord. Greg Fisher, accepţi să mă iei de soţie şi să mă protejezi, la necaz şi la boală, la bine şi la rău, până ce moartea ne va despărţi?

— Da. Anne Holdenfield, accepţi să mă iei de soţ, să-mi fii alături la necaz şi la boală, la bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi?

— Da. Greg o strânse la piept şi-şi adânci privirea încărcată de emoţie în a sa.

— Ei bine, vă declar soţ şi soţie, murmură cu o voce frântă de emoţie. Anne dădu capul pe spate, cu o licărire provocatoare în ochii cu puncte aurii.

— Oare ce aştepţi pentru a săruta mireasa?

De-abia terminase aceste cuvinte că deja buzele li se întâlniră. Apoi Greg o ridică pe Anne în braţe şi o întinse pe un covor de muşchi, alături de un strat de orz sălbatic, cu spice cu luciri roşietice.

În vale, la câţiva kilometri, Solomon se apropie de Sheba, care era suspicioasă şi-i atinse frumos laba cu copita. Ea făcu câţiva paşi într-o parte, se opri şi-l aşteptă să i se alăture. Era luna octombrie şi sezonul dragostei începuse.

Epilog

Anne întinse mâna şi luă beţişorul pe care i-l întindea Greg.

— Ce este asta, Fisher?

— Un deget de zână, sau un chibrit suedez.

— Ce să fac cu el?

— Suntem pe patru iulie. Aparent, am celebrat evenimentul aseară, cu focuri de artificii, pui, pepene galben şi tot decorul adecvat. Totuşi, îţi aminteşti de independenţa Statelor Unite ale Americii?

Anne râse.

— Da, îmi amintesc. Lasă-mă să te ajut să-ţi despachetezi lucrurile; ce ţii oare în geantă, de cântăreşte atât de greu? Batoane de ciocolată?

— Bineînţeles că nu, limbă ascuţită. Mi-e greaţă de dulciuri. De când m-am lăsat de fumat, mănânc fără oprire.

Greg cercetă mica încăpere în care se instalase.

— Aşadar, aici te-au cazat?

— Ei da. Îţi place? Este o casă veche de miner. Totul din lemn şi nimic luxos.

— O găsesc cam rustică, pentru o femeie în starea ta.

Anne se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută.

— Sunt sănătoasă tun.

— Şi eu care-mi făceam sânge rău.

— Gândeşte-te la nevestele indienilor, care urcau pe

munte. Nu le deranja câtuşi de puţin.

— Da, dar tu eşti soţia mea.

Îi mângâie uşor părul.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de mult mi-ai lipsit.

Anne îi înconjură talia cu braţele.

— Oh, da. Această lună lungă mi s-a părut că a durat o eternitate. Te-ai instalat în noul tău birou?

— Da, este mult mai mare decât la Princeton, iar fereastra dă spre Wasath Rouge. Mă bucur de o vedere ce nu poate fi ascunsă de clădiri noi.

— Universitatea din Utah, gândi cu voce tare tânăra femeie, nu este Colorado, dar este mai bine decât New Jersey.

— Atmosfera îmi convine întru totul şi regiunea mă încântă, continuă Greg.

Miji ochii.

— Şi de ce mă priveşti cu acea licărire ştrengărească în frumoşii tăi ochi căprui? îmi ascunzi ceva…

— Exact.

Făcu o pauză, exact timpul cât să-i aţâte curiozitatea.

— Am discutat cu directorul de la Ape şi păduri din Utah. Plănuieşte să subvenţioneze un studiu asupra animalelor cu coarne de pe înălţimile Uintas şi

— Şi ce?

— Şi mi-a cerut să organizez misiunea.

— Anne, este minunat!

O antrenă într-un vals nepotrivit în locul mic, unde se loviră rapid de cele câteva mobile care ocupau tot spaţiul. Apoi o ridică de trei ori până la tavan.

— Încetează, pune-mă imediat pe podea, sau voi naşte în aer.

— Anne, vom fi în sfârşit împreună. Nu-mi vine să cred. Ascultă, am descoperit o casă de ţară adorabilă, nu departe de campus. Sunt sigur că te va încânta.

— Eşti sigur că vrei să trăieşti cu mine tot timpul?

— Sunt dur şi tenace. Cred că mă voi descurca. De fapt, Sheba şi-a adus mielul pe lume?

— L-am văzut prima dată acum o săptămână. Este

portretul tatălui său. Cum îl vom numi?

Greg desfăcu părul strâns în coadă de cal şi acesta, cu reflexele sale arămii, i se răspândi pe umeri.

— Îţi promit să mă gândesc la asta. Deocamdată, sunt foarte supărat în legătură cu un pariu pe care l-am făcut cu mine însumi.

— Cu ce mizā?

— Mi-am stabilit o limită de timp pentru a rezista farmecelor tale când te întâlnesc astăzi.

— Ei şi?

— Am pierdut.

O ridică în braţe şi o privi languros, înainte de a o duce spre pat.

Sfâr [it